

ΜΠΙΓΚ ΜΠΑΝΚ:
ΜΙΑ ΑΠΑΘΗΣ
ΣΤΗΝ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΔΑΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ 27° ♦ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2008 ♦ ΑΡ. 318

Κωδ.
ΕΛ.ΤΑ.:
3187
€6

ΒΥΖΑΝΤΙΝΟ- ΟΘΩΜΑΝΙΣΜΟΣ

Έλλάδα του 2008:
Μιά χώρα του 600 μ.Χ.

ISSN 1105-9486

9 771105 948009

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΣΤΑΣΗΣ
ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

Ίδρυτής - ιδιοκτήτης,
εκδότης - διευθυντής
ΔΗΜ. Ι. ΛΑΜΠΡΟΥ

Κυδαθηναίων 29, Πλάκα,
105 58 Αθήνα.
Τηλέφωνα: 2103223957,
2103314986, 2109841655
Τηλομοιότυπος: 2103314997

ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ:
<http://www.davlos.gr>
Ηλεκτρονική αλληλογραφία:
davlos@davlos.gr

Τα Γραφεία του «Δ» λειτουργούν
πρωινές ώρες 9:30-14:30
καθημερινά (καί Σάββατο).

Διευθυντής Συντάξεως
ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΑΖΑΡΗΣ

Τεχνική Έπιμέλεια
ΝΑΣΟΣ ΧΑΤΖΗΧΑΡΓΥΡΗΣ

Γλωσσική Έπιμέλεια
ΑΡΤΕΜΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

- Τιμή αντίτυπου: € 6.
 - 12μηνη συνδρομή: € 53.
 - Όργανισμών κ.λπ.: € 80.
 - Φοιτητών: € 43.
 - Έξωτერიку: € 80.
 - Η συνδρομή καταβάλλεται
κατά την έγγραφη.
 - Η συνδρομή ανανεώνεται αυτομάτως
μετά τη λήξη του 12μήνου.
- Διακοπή της συνδρομής γίνεται μόνον
κατόπιν τηλεφωνήματος
του ενδιαφερομένου.

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΔΕΝ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΝΤΑΙ.

Τα χειρόγραφα δεν επιστρέφονται.
Για εξοικονόμηση χώρου το Περιοδικό
διατηρεί το δικαίωμα σύμπτυξης ή δημοσί-
ευσης σέ συνέχειες των προσφερομένων
συνεργασιών.

- Παραγγελίες μέσω Διαδικτύου
βιβλίων, τόμων, παλαιών τευχών «Δ»
και έγγραφες συνδρομητών:
στην ιστοσελίδα μας www.davlos.gr
- Επίσης έγγραφες συνδρομητών με
ένα απλό τηλεφώνημα στα
τηλέφωνα του «Δ».

Απαγορεύεται ή εν όλω ή εν μέρει
ανάδημοσίευση ή αναμετάδοση καθ'
οιονδήποτε τρόπον δημοσιευμάτων
του «Δαυλού» χωρίς τη γραπτή άδεια
του εκδότη.

ΔΑΥΛΟΣ

Μηνιαίο Περιοδικό Πρωτοποριακής Έρευνας
Έτος 27°, Νοέμβριος 2008, Άριθ. 318

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Πλανήτης Γή = Ένας «Ναός του Σολομώντος» 22566

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Το μάθημα των Θρησκευτικών...
άπαραίτητο εφόδιο των νέων! 22569

ΕΡΕΥΝΕΣ

Άπο τη Θέμιδα στη Δικαιοσύνη των Άχτιναμέδων 22581
Η άνυπαρξία του «χρόνου» 22595
Ό φαῦλος κύκλος: Άμαρτία-μετανοία-άφεση-άμαρτία 22607
Η ιστορία της σύστασης του πληθυσμού των Σκοπίων 22635
Το δίλημμα της εὐθανασίας 22643
Ό σκοταδισμός στην Παιδεία κατά την Τουρκοκρατία:
Ένα περί Φύσεως βιβλίο μητροπολίτη 22652
Όπως θά λέγαμε Πούτιν ή Μπούς; 22658

ΓΕΝΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ

«Γενιά του Πολυτεχνείου»: Η γενιά που μάς κυβερνά 22587
ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΙΤΑ 22613
Ιστορική έρμηνεία των φαινομένων σήψης
και διαφθοράς στη σύγχρονη Ελλάδα 22617
ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ 22641
ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ 22663
«Μήδεια»: Η τραγωδία δέν είναι επιθεώρηση 22663

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Βυζαντινά χρυσόβουλλα,
σουλτανικά φερμάνια
και ή μοναστηριακή περιουσία 22573
Η Μονή Βατοπεδίου
και ό Δήμος Σταγείρων-Άκάνθου 22573
Βυζαντινοί αυτοκράτορες:
Βασιλείς των Ρωμαίων 22584
Το μονοπώλιο της «Μεγάλης Έκρηξης» 22629
Η καταστροφή των αρχαιοτήτων στον Άθωνα 22654

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ

Μιχάλης Βλαχόπουλος 22573
Δημήτρης Παπαχρήστος 22587
Δρ Μηνάς Καφάτος 22629
Δρ Στέφανος Γερουλάνος 22643

Ό «Δ» έχει την εὐθύνη των κειμένων που δημοσιεύει στις
σελίδες του. Για τις δραστηριότητες, δημοσιεύσεις, διατυ-
πώσεις θέσεων κ.λπ. εκτός «Δαυλού», από πρόσωπα που
γράφουν ή έγραψαν στο Περιοδικό, ό «Δ» δέν εὐθύνεται.

ΠΛΑΝΗΤΗΣ ΓΗ = ΕΝΑΣ «ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΣΟΛΟΜΩΝΤΟΣ»

πὸ τὴν ἀρχὴ τῆς ἔκδοσής μας, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1982, ἕως καὶ τὸ παρὸν τεῦχος ὁ πυρῆνας τῆς σκέψης τοῦ «Δ» ἦταν ἓνας καὶ ἀπλός: Ὅλοι οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, ὅλοι οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, ὁλόκληρος ὁ σημερινὸς κόσμος εἴμαστε περιτυλιγμένοι μ' ἓνα πνευματικὸ γόρδιο δεσμό-δεσμῶτες μιᾷ φυλακῇ, ποὺ σχεδιάστηκε στὴν Ἀσία πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, ὅπου ἐγκλειόνταν πολλοὶ ἢ λίγοι σὲ παλιότερους καιροὺς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν εἶχε καταφέρει νὰ «καταπιῇ», ὅπως τὸ κατάφερε σήμερα, τὸν ἄνθρωπο ὡς εἶδος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Τὸν ἐγκλωβισμὸν αὐτόν, τὸ περιτύλιγμα, τὸν ὠνομάσαμε μὲ μία μεταφορικὴ διατύπωση, παρμένη ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ γένεση τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, «Ναὸ τοῦ Σολομῶντος, ὅπου στεγάζονται ὡς συνιδιοκτῆτες ὁ Θεὸς καὶ τὸ Θησαυροφυλάκιον (Korvan) τῆς Ἱερουσαλὴμ».

Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες ἓνας Γερμανὸς δημοσιογράφος, ὁ κ. Χάουκε Γκούς, τοῦ «Σπῆγκελ», μοῦ ζήτησε ἀπὸ τὸ Ἀμβούργο, καὶ ἤρθε στὰ γραφεῖα μας, νὰ μοῦ πάρῃ μία «συνέντευξη», ποὺ δὲν τὴν δημοσίευσε ποτὲ (ἀντίθετα δημοσίευσε μία ὁλόκληρη σελίδα στὸ μεγάλο αὐτὸ διεθνὲς περιοδικό, ὅπου περιέγραφε διάφορα ἀντικείμενα τοῦ γραφείου μου, ἄλλες «πληροφορίες» γιὰ διάφορα «σχετικά» μὲ τὸ πρόσωπό μου θέματα κ.λπ.), συνέντευξη τῆς ὁποίας δημοσιεύσαμε ἐμεῖς στὸ τεῦχος Σεπτεμβρίου τοῦ «Δ» τὸ ἀκριβὲς μαγνητοφωνημένο κείμενό της, ὅπου μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐρωτήσεών του καὶ ἀπαντήσεών μου ὑπάρχουν καὶ οἱ ἑξῆς:

66[...] – *Γιὰτί αὐτὸ τὸ ὄνομα;*

– Στὰ Ἑλληνικά «Δαυλός» εἶναι κάτι ποὺ φλέγεται, φωτίζει, θερμαίνει καὶ πυρπολεῖ. Καίει!

– *Αἰσθάνεστε δηλαδὴ, ὅτι κάτι στὸ ἑλληνικὸ παρὸν δὲν πάει καλά;*

– Προφανῶς.

– *Πᾶμε λίγο στὸ παρόν. Τί δὲν σᾶς ἀρέσει συγκεκριμένα στὸ παρόν;*

– Ἡ ἐρώτηση ἀφορᾷ στὸ ἑλληνικὸ παρόν;

– *Καὶ στὸ ἑλληνικὸ καὶ στὸ παγκόσμιο.*

– Ἄλλωστε τὸ ἴδιο εἶναι. Θεωρῶ, ὅτι ἡ ἀνθρωπότητα σήμερα κινεῖται σὲ δύο τροχίους. Ἡ μία εἶναι ἐκείνη τοῦ διδύμου Θεός-Χρῆμα, τὸ ὁποῖο ἐνώνεται σὲ ἓνα σημεῖο, ποὺ λέγεται μεταφυσικὴ. Διότι πράγματι καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸ Χρῆμα δὲν εἶναι δυνατόν νὰ πλησιαστοῦν ποτέ. Εἶναι ἄνευ ὁρίων.

– *Νὰ πλησιαστοῦν ἀπὸ ποιόν; Μεταξὺ τους ἢ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο;*

– Ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ δευτέρη τροχιά εἶναι ἡ λογικὴ, ἡ Ἐπιστήμη καὶ ἡ ἀδογμάτιστη ἀλήθεια. Αὐτὴ ἡ σχιζοειδὴς κατάσταση προκαλεῖ ἓνα κομφούζιο, διότι τὸ ἓνα σκέλος της ἀναιρεῖ τὸ ἄλλο. Εἶναι σὰν νὰ προσπαθῇς νὰ σταθῇς ὀρθίος πατώντας καθένα ἀπὸ τὰ δύο πόδια σου σὲ διαφορετικὴ βάρκα. Ἐπομένως μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι ὁ σημερινὸς κόσμος εἶναι διχασμένος καὶ παραπαίει μεταξὺ τῆς χαρούμενης

γνώσης του Νίτσε και του παραλογισμού της μεταφυσικής. Ἄν θέλετε νὰ προσθέσω τί ἔχω σὰν ὄραμα δικό μου, αὐτὸ εἶναι νὰ ξαναγίνει ὁ ἄνθρωπος φυσικὸς καὶ νὰ ἀντλή τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τὴν μάνα Φύση, τὴν πολιτικὴ καὶ τὸν πολιτισμὸ του ἀπὸ τὴν μάνα Φύση, τὴ σκέψη του ἀπὸ τὴν μάνα Φύση καὶ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὶς μεταφυσικὲς φαντασιώσεις.

– Δηλαδή σὰν συμπέρασμα ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Χρήματος καὶ τοῦ Θεοῦ στὸν σημερινὸ κόσμον ἀς φαίνεται ὑπερβολικὴ;

– Ὅχι ἀπλῶς ὑπερβολικὴ· εἶναι ἔκτρωμα, κάτι τὸ ἀφύσικο, ἀντιφυσικό, ὑπερφυσικό.

– Θὰ ἤθελα νὰ μοῦ δώσετε κάποιον συγκεκριμένο παράδειγμα.

– Στὸν ναὸ τοῦ Σολομῶντος συστεγάζονταν ὁ Θεὸς καὶ τὸ Θησαυροφυλάκιον τῆς Ἱερουσαλὴμ. Δὲν ἦταν καλοὶ συγκάτοικοι...

– Τί θὰ σημάνη τὸ ὄραμά σας γιὰ τὴν ἐλληνικὴ κοινωνία;

– Δὲν ἔχω αὐταπάτες. Τὰ ὁράματα ἀποτελοῦσαν πάντα μία ἰδιαιτερότητα κάθε κοινωνίας. Ἀλλὰ ἀλίμονο ἂν λείψουν τὰ ὁράματα. Διότι τότε δὲν μένει πιὰ τίποτα ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀποκτίνωση τοῦ ἀνθρώπου.

– Δηλαδή τί λέτε σὰν συμπέρασμα; Νὰ ἐξαφανιστοῦν γιὰ παράδειγμα τὰ πολιτικὰ κόμματα ἀπὸ τὸ προσκήνιο;

– Μὰ δὲν εἶναι τὰ κόμματα –σύμφωνα μὲ τὰ ὅσα εἶπα– ἡ ἀρρώστια. Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ συμπτώματα τῆς ἀρρώστιας. Ἐπομένως τὸ ζητούμενο δὲν εἶναι νὰ διαγνωστῇ τὸ σύμπτωμα, καὶ νὰ τὸ καταπολεμήσουμε μὲ ἀσπιρίνες, ἀλλὰ νὰ βρεθῇ ἡ ἴδια ἡ ἀρρώστια, γιὰ νὰ βρεθῇ ταυτόχρονα ἡ μέθοδος θεραπείας.

Εἶπα προηγουμένως, ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν καταλαβαίνει ποῦ ὀφείλει τὸ μεγαλεῖο της, ὅπως καὶ ὁ σημερινὸς Ἕλληνας δὲν καταλαβαίνει ποῦ ὀφείλει ἐξ ἀντιθέτου τὴν κατάντια του. Δηλαδή ἂν ὁ Ἕλληνας καταλάβαινε σήμερον, ὅτι δὲν βρίσκεται στὸν ὁρίζοντα αἰ. μ.Χ., ὅταν ἐξαφανίστηκε ἡ λογικὴ σκέψη, καὶ ὁ Εὐρωπαῖος καταλάβῃ ὅτι μπῆκε στὸν Πολιτισμὸ ὅχι μὲ τὴν μεταφυσικὴ τῆς θεοκρατίας ἀλλὰ ἀπὸ τὴν λογικὴ σκέψη, τότε θὰ συμπεράσουμε καὶ θὰ βροῦμε, τί εἶναι τὸ ζητούμενο.

– Ἄν κατάλαβα καλά, ἐσεῖς δὲν ἔχετε κανένα πρόβλημα μὲ τοὺς ὁμοφυλόφιλους καὶ τὶς σεξουαλικὲς τοὺς προτιμήσεις καὶ συμπεριφορές, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ θέλετε νὰ ξεκαθαρίσετε τὴν διαφορὰ τῆς ἔννοιας, τῆς γεωγραφικῆς καὶ τῆς ἄλλης. Εἶναι ἔτσι;

– Ὅχι μόνο τῆς γεωγραφικῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς ἱστορικῆς καὶ τῆς πολιτισμικῆς. [...]»

Πρέπει νὰ προσθέσω ἐδῶ, ὅτι καὶ ὁ ἴδιος ὁ «Ναὸς τοῦ Σολομῶντος», στὸν ὁποῖο στεγάζονταν οἱ δύο αὐτοὶ φανταστικοί-μεταφυσικοὶ συγκάτοικοι, δὲν ὑπῆρξε ἐπίσης ποτέ: Κανένας ἀρχαιολόγος δὲν μπόρεσε ποτὲ νὰ βρῇ ἔστω ἓνα λείψανον τοῦ περιβόητου αὐτοῦ ἀρχιτεκτονήματος, ἓνα μικρὸ ἀρχιτεκτονικὸ του μέλος. Ἦταν κι αὐτὸς ἓνα «νόμισμα», μιὰ ἐφεύρεση-μαϊμού, ποὺ παίρνει ὑπόσταση μόνο στὰ μυαλὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μὲ ἓνα τρομερὸ ἀποτέλεσμα: τὰ «δένει» μὲ τέτοιο τρόπο,

ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ «λυθοῦν», νὰ μὴν μποροῦν νὰ «ἀποδράσουν», νὰ «ἀπελευθερωθοῦν». Εἶναι τρία ἄλυστα Γόρδια δεσμὰ τῆς ἀλήθειας, τῆς σκέψης καὶ τῆς ὑπαρξης.

Ἀπὸ τὸ παραπάνω τμῆμα, αὐτὸ τῶν ἐρωταποκρίσεων, βγαίνει καθαρά, ὅτι ἓνα στέλεχος τῆς κεντρικῆς σύνταξης ἐνὸς διεθνοῦς κολοσσοῦ, ἂν καὶ μπαίνει κάπως στὴ συζήτηση μὲ ἀντικείμενο τὸ ρόλο, ποὺ παίζει τὸ δίδυμο Θεός-Νόμισμα σήμε-
ρα στὸν Πλανήτη, ὅσο προφανῶς δὲν εἶχε καταλάβει τί ἐννοῶ, μόλις τὸ «ἔπιασε» ἄλλαξε ἀμέσως θέμα (καὶ φυσικὰ δὲν δημοσίευσε τίποτα).

* * *

κανα τὸν πρόλογο αὐτόν, ὅχι γιὰ νὰ συνεχίσω μέσα σὲ λίγες σει-
ρὲς τὴν καταγραφή τῶν πνευματικῶν, ψυχικῶν, πολιτικῶν καὶ κοι-
νωνικῶν συνεπειῶν στὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν Ἑλλήνων τῆς ἀόρα-
της, ἀνείπωτης καὶ ἀποκρυπτόμενης αὐτῆς ἀληθινῆς πραγματικό-
τητας. Ἐπειδὴ ἐδῶ γράφω λακωνικὰ ἓνα ἐκδοτικὸ σημεῖωμα γιὰ
ἓνα θέμα, ποὺ δὲν ἐξαντλεῖται οὔτε μὲ πολλὰ βιβλία, ἃς πιάσωμε «ἐξ ὄνυχος τὸν
λέοντα». **Ἐξ ἀρχῆς πρέπει νὰ ἐπισημάνουμε, ὅτι ὁ ἡγούμενος Ἐφραίμ μὲ τὶς
πράξεις του ἐξέφρασε μὲ τὸν πῖδ ἀντιπροσωπευτικὸ δυνατὸ τρόπο τὴν γνήσια,
τὴν πρωτογενῆ καὶ τὴν πῖδ αὐθεντικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωὴ καὶ γιὰ τὸν κόσμον
τοῦ παλαιοῦ ἁλλὰ καὶ διαχρονικοῦ-σύγχρονου Ἑβραιοχριστιανισμοῦ.** Ἄς ποῦ-
με, ὅτι: «Στὸ Βατοπέδι συστεγάζονται ὡς ἰδιοκτῆτες ὁ Θεὸς καὶ τὸ Χρῆμα», ἐννο-
ῶντας αὐτὸ ποὺ εἶπα προηγουμένως, ὅτι δηλαδὴ ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα στε-
γάζεται ψυχικά, πνευματικά, πολιτικά καὶ κοινωνικά κάτω ἀπὸ ἓνα μεταφυσικὸ
Βατοπέδι –ἀπὸ ἓνα σύγχρονο «Νὰδ τοῦ Σολομώντος»– ἀρχαίας μὲν κατασκευῆς
καὶ προέλευσης, ἁλλὰ μὲ τὸ παλιὸ δίδυμο τῶν ἰδιοκτητῶν Θεός-Νόμισμα νὰ βρί-
σκονται σήμερα στὴν ἀπόλυτη κορύφωσή τους, στὴν παγκυριαρχία τους. Ἐνα
δίδυμο καθαρὰ ἐπίσης μεταφυσικὸ καὶ φανταστικὸ, ἀφοῦ τὸ Χρῆμα εἶναι **νόμι-
σμα καὶ δημιούργημα** τοῦ ἀνθρώπου, ἄρα νομίζομε, ὅτι ὑπάρχει σὰν ἀξία. Καὶ
ὁ Θεὸς εἶναι **ἀόρατο δημιούργημα** ἀνθρώπων (δὲν ὑπάρχει κανένας θεός, ποὺ νὰ
μὴν δημιουργήθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους), ἄρα νομίζομε, ὅτι ὑπάρχει σὰν ἀξία. Ἄλυ-
τος, τέλεια μπερδεμένος καὶ ἀρραγὴς τῷ ὄντι καὶ ὁ σημερινὸς «Γόρδιος δεσμός»
Βατοπέδι-Θεός-Χρῆμα. Κι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ποὺ εἶχε λύσει μὲ τὸ ξίφος του,
μόλις πέρασε στὴν Ἀσία, τὸν δεσμὸ ποὺ συνάντησε στὴν πόλιν Γόρδιον, πέθανε (ἢ
δολοφονήθηκε) στὴν Βαβυλῶνα πρὶν ἀπὸ 2.330 χρόνια καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κό-
ψη καὶ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὴν παλιὰ μὲν ἁλλὰ παγκόσμια σήμερα «Ἀσία»...

Δ.Ι.Α.

Υ.Γ.: Στὶς 9 Ὀκτωβρίου τὰ ξένα πρακτορεῖα μετέδωσαν, ὅτι πολλοὶ χρηματιστὲς
τοῦ Λονδίνου μετὰ τὴν κατακρήμνιση τοῦ δείκτη τιμῶν κατέφευγαν σὲ κά-
ποια πλωτὴ λέσχη στὸν Τάμεσι, ὅπου σὲ κάθε τραπέζι ὑπῆρχε ἓνα ἀντίτυπο
τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ παρηγοριοῦνταν διαβάζοντάς το. Μακάρι νὰ καταλά-
βαιναν, ὅτι καὶ τὰ λεφτά, ποὺ χάσανε καὶ ἡ Ἁγία Γραφή δὲν ἦταν παρὰ τὸ
ἴδιο νόμισμα, τὸ ἴδιο «χαρτί»!

ΕΠΙΛΟΓΗ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Γιατί τὸ «Πολυτεχνεῖο» σήμερα ἔγινε ἓνα τίποτα

Κύριε διευθυντά,

Τὸ 1983 εἶχα γράψει ἓνα λόγο γιὰ τὸ Πολυτεχνεῖο. Ἕνα λόγο ὁ ὁποῖος ἀπευθυνόταν στὴν καρδιά, στὸ συναίσθημα καὶ στὴν ψυχικὴ ἀνάταση. Ὁ λόγος αὐτὸς ἀρχίζει ἔτσι: «ἤμασταν νέοι, ἤμασταν φοιτητές, ἤμασταν γύρω στὰ 20 καὶ εἴχαμε χάσει μίᾱ ἐποχὴ, τὴν ἐποχὴ τῶν καλύτερών μας χρόνων...»

Ὅμως κοιτάζοντάς τον σήμερα ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ὄρμου, καὶ ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἡλικία καὶ ὅσον ἀφορᾷ στὶς γνώσεις, διαπιστώνω, ὅτι ὁ λόγος αὐτὸς ἦταν τὸ ἐμβατήριο τοῦ στρατευμένου.

Γεγονὸς εἶναι, ὅτι πέραμε στὴν παγίδα, ἄδολοι καθὼς ἤμασταν, μιᾷς ιδιότυπης «Δημοκρατίας», ὅπως ἦταν καὶ πρὶν τὴν χούντα τῶν Συνταγματαρχῶν. Μιᾷς «Δημοκρατίας» οἰκογενειακῆς, γυναικῆς, θεϊκῆς, ἀνιψικῆς καὶ κουμπάκων. Οἰκογενειῶν, ποὺ ἔχουν καθήσει στὸ

σβέροκο τῶν ὑπηρεσιῶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ἔτσι σήμερα ἐκεῖνο, ποὺ ἔμεινε ἀπὸ τὸ αὐτοδιαχειριζόμενο καὶ κατασυκοφαντηθὲν Πολυτεχνεῖο, εἶναι ἓνα τίποτα. Εἶναι τὸ ἀπόλυτο μηδέν. Καὶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν, γιὰ τὴν κυριαρχεῖται ὁ λαός, ἡ μᾶζα, ἀπὸ τὸ συναίσθημα καὶ προσβλέπει σὲ ἀναζήτηση παραδείσων. Παραδείσων εἴτε ἐπουράνιων εἴτε γήινων. Ἄν ὅμως μπορέσει καὶ ἐπιτευχθῇ ἡ μόρφωση, ἡ Παιδεία, ὁ Πολιτισμός, τότε παύει νὰ εἶναι μᾶζα καὶ ἀναδεικνύεται ὁ καθεὶς σὲ ἄτομο, σὲ προσωπικότητα, σὲ αὐτόνομη ὄντοτητα. Καὶ τότε θὰ πραγματοποιηθῇ τὸ λησμονηθὲν ὄνειρο τῆς εὐτυχίας.

Μὲ τιμὴ
Μπάμπης Πατζόγλου
Ἀθήνα

Ἦρθε ἡ ὥρα ἀποχριστιανισμοῦ τῶν Ἑλλήνων

Κύριε διευθυντά,

Σκάνδαλα, παιδεραστίες, ὁμοφυλικές σχέ-

σεις, οἰκονομικὲς ἀπάτες εἶναι οἱ καθημερινὲς εἰδήσεις, ποὺ ἀφοροῦν στὸ χριστιανικὸ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ... ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΕΦΟΔΙΟ ΤΩΝ ΝΕΩΝ!

Κύριε Λάμπρου,

Πολὺς λόγος γίνεται τελευταῖα γιὰ τὴν χρησιμότητα τῆς διδασκαλίας τῶν Θρησκευτικῶν στὰ σχολεῖα. Κάποιοι, ποὺ δηλώνουν ὅτι «κόπτονται» γιὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μας, ὑποστηρίζουν, ὅτι θὰ πρέπει νὰ καταργηθοῦν τὰ «ἀναχρονιστικά» Θρησκευτικά καὶ νὰ διδάσκονται στὴ θέση τους ἄλλα, πιὸ χρήσιμα, δῆθεν, μαθήματα, ὅπως οἱ ἠλεκτρονικοὶ ὑπολογιστές, οἱ ξένες γλώσσες, κ.λπ., κ.λπ.

Σὲ ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀντίχριστους θὰ ἤθελα νὰ θέσω τὰ ἀκόλουθα καντὰ ἐρωτήματα, ποὺ ἀποκαλύπτουν τὸ ἄδικο τῶν θέσεών τους:

- Ἀλήθεια ποῖός μπορεῖ νὰ βρῇ σήμερα ἀξιοπρεπὴ δουλειά, ἔχοντας στὴν κατοχὴ του μόνο πτυχία ξένων γλωσσῶν, πιστοποιητικὰ ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, μάλιστα καὶ διδακτορικά, χωρὶς ὅμως νὰ διαθέτῃ πολιτικὸ μέσο ἢ τὴν εὐχὴ τοῦ Μεγαλοδύναμου, ἐκφρασμένη μὲ σχετικὴ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἀρχιεπισκόπου ἢ ἔστω τοῦ οἰκείου μητροπολίτη; (Βλέπε τὴ λαμπρὴ καρριέρα τοῦ Ἀπόστολου Βαβύλη.)

ιερατείο καὶ τὴν Ἐκκλησία. Πρέπει νὰ τελειώσουμε μὲ αὐτὴν τὴν βρώμικη ἱστορία, καὶ ὁ τόπος νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ θανατηφόρο ἰδ τοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ. Ἡ πολιτικὴ ἡγεσία φοβάται τὸν μῦθο τοῦ πολιτικοῦ κόστους τῆς σύγκρουσης μὲ τὸ ἱερατείο. Ἐχει καταστήσει δουλὴν του. Σὲ κάθε πολιτικὴ ἐκδήλωση ἔχει παρουσία καὶ λόγο τὸ ἱερατείο. Ὁ ὅρκος τῆς Βουλῆς παραπέμπει στὸ Ἰσραὴλ καὶ ὄχι στὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἀπολογισμὸς 1.600 χρόνων Χριστιανισμοῦ στὴν Ἑλλάδα εἶναι ὀδυνηρὸς. Χρειάζεται ἀμεση ἀποβεβαιοποίηση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Στὰ σχολεῖα νὰ ἀπαγορευτοῦν τὰ ἐβραϊκά βιβλία, καὶ ἡ νεολαία μας νὰ διδάσκεται ἀπὸ τὸν θησανρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματείας. Ἔτσι θὰ φτειάξουμε ἱκανοὺς Ἕλληνες μὲ ἀγάπη καὶ γνώση γιὰ τὴν πατρίδα τους. Ἡ σύγκριση τῆς προχριστιανικῆς Ἑλλάδας τοῦ Παγκόσμιου Πολιτισμοῦ καὶ τῆς γνώσης μὲ

τὴν σημερινὴ προκαλεῖ θλίψη καὶ ὀργὴ γιὰ τὸ καταστροφικὸ ἔργο τῶν Βυζαντινῶν κατακτητῶν στὴ χώρα τοῦ φωτός... Ὅσο εἶναι ἀκόμα καιρὸς, πρέπει ὅλοι νὰ ἀντιληφθοῦμε, ὅτι ὁ μόνος δρόμος τῆς σωτηρίας τῆς χώρας μας εἶναι ὁ ἐπανελληνισμὸς τῆς. Ὅσο γιὰ τοὺς Ἰουδαιοχριστιανούς, ἂς πᾶνε στὴν Ἱερουσαλήμ, νὰ συνεχίσουν τὸ παραμῦθι τους. Εἶναι παρανοϊκὸ νὰ ἀναφέρονται τόσα θαύματα στὴν Βίβλο, ἀκόμα καὶ παρουσία θεοῦ, ὁ ὁποῖος χρίζει τὸν Ἰησοῦ θεὸ καὶ υἱὸ του. Καὶ πίστεψαν οἱ Ἕλληνες τῆς τότε χρυσῆς ἐποχῆς, ποὺ δὲν εἶχαν δεῖ ἡ ἀκούσει τίποτα; Αὐτὸ μυρίζε ἀπάντη καὶ δολιοφθορὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ χιλιόμετρα μακριά. Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς ἀπαλλαγῆς τῆς χώρας μας ἀπὸ τὸν δολοφονικὸ ἐναγκαλισμὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Μὲ τιμὴ
Α. Σταθάτος

Ζητοῦνται χριστιανοί, γιὰ νὰ λάβουν δωρεές!

Πεπυρωμένε «Δαυλὲ»,

Σὰς στέλνω μία σειρὰ χειρογράφων «Ἑλληνο-Αμερικανῶν ἐπιχειρηματιῶν», ποὺ ἐνδιαφέρονται μεταξὺ ἄλλων καὶ πολλῶν –ὅπως γράφουν– νὰ κάνουν καὶ «δωρεὲς ἑκατομμυρίων δολλαρίων» σὲ «ὀργανισμοὺς κ.λπ.» γιὰ... «φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς» καὶ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ... «κοινωνικοῦ συνόλου»! Ἀκόμη ἀναζητοῦν «ἐταιρεῖες ἐξεύρεσης ἀναγκῶν χριστιανῶν» καὶ ἄλλα παρόμοια... θεοφώτιστα.

Σπεύσατε, λοιπόν, στοὺς φιλανθρωποὺς G. ADAMS INC. κ.λπ., γιὰ νὰ... δωρολάβετε «με-

γάλες δωρεές»... πανταχόθεν.

Καὶ γιὰ νὰ σοβαρευθῶ: Μὲ παρόμοια τερτίπια, ὅσο τραλαλὰ καὶ ἂν φαίνονται, «δουλεύουν» ἀγρίως τοὺς εὐπιστοὺς χριστιανοὺς γιὰ... φιλανθρωπικοὺς σκοποὺς.

Δεῖτε τὸ INTERFAX AP. 221/11-9-08, ποὺ σὰς στέλνω ἐνημερωτικῶς.

Μὲ φιλικοὺς χαιρετισμοὺς

Μελᾶς Γιαννιώτης

Πρόεδρος Ὁμίλου Ἐπιχειρήσεων
«Ἰντερσαλόνικα», Θεσσαλονίκη

- **Γιατί νὰ σπαταλήσῃ κανεὶς τὴ ζωὴ του σπουδάζοντας Χρηματοοικονομικά, ὅταν μόνον μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ νηστεία μπορῇ νὰ ἐπιτύχῃ στὴν κυριολεξία ἐπενδυτικὰ θαύματα;** (Βλέπε τὸ λαμπρὸ παράδειγμα τῶν μοναχῶν τῆς I.M. Βατοπεδίου, ἀλλὰ καὶ τόσων ἄλλων μοναστηριῶν καὶ μητροπόλεων.)
- **Γιατί νὰ μπλέξῃ κανεὶς μὲ ἐφορεῖες, τράπεζες καὶ δάνεια, γιὰ νὰ ἀνοίξῃ μίαν μικρὴ ἐπιχείρηση,** ποὺ θὰ κινδυνεύῃ νὰ τὴν κλείσῃ πότε ὁ ἀθέμιτος ἀνταγωνισμὸς τῶν μεγαλοκαρχαριῶν τοῦ κλάδου καὶ πότε ἡ γραφειοκρατία καὶ ἡ ἀναληγσία τοῦ κράτους, ἐνῶ θὰ μπορούσε κάλλιστα νὰ διοριστῇ ἐπίτροπος σὲ μίαν χρυσοφόρα ἐνορία (ὅπως γιὰ παράδειγμα αὐτὴ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς τῶν Τεμπῶν);
- **Γιατί νὰ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου ὁ πέλεκυς τῆς ἀβεβαιότητος καὶ ὁ φόβος τῆς ἀπώλειας, ὅταν μπορῇς νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴ μονιμότητα, ἂν γίνῃς ἱερέας, μὲ μισθὸ δημοσίου, ἐλαστικὸ ὥραριο ἐργασίας καὶ διάφορα «τυχερά» καὶ μπόνους ἀπὸ γάμους, βαφτίσεις, κηδεῖες, ἀγασμοὺς αὐτοκινήτων καὶ ἐγκαίρια καταστημάτων!** Ἀν μάλιστα καταφέρῃς νὰ γίνῃς ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ μητροπολίτη καὶ τοποθετηθῇς στὰ νεκροταφεῖα,

Φετφᾶδες καὶ χρυσόβουλλα γιὰ ἀκίνητα στὴν Βουλγαρία!

Βλέπουμε, ὅτι λόγῳ Κτηματολογίου ἐσπενυ-
σμένα πλέον Ρωμιοὶ χριστιανοί, ποὺ ἀσχολοῦν-
ται μὲ τὸν Νόμο/Δικαιοσύνη, νομιμοποιοῦν
συναλλαγές, ποὺ εἶχαν τὰ χριστιανικὰ ἱερα-
τεῖα μὲ μουσουλμάνους πασαδες τὴν περίοδο
τῆς σκλαβιάς τῶν Ἑλλήνων καὶ στὴ συνέχεια
τὰ χριστιανικὰ ἱερατεῖα μέσω off-shore ἐται-
ρειῶν ὅπως στὴν Κύπρο (βλέπε Ἐφραίμ καὶ
Σία) νὰ ξεπλένουν πρὸς ὄφελός τους βρώμικο
χρῆμα Ρωμιῶν κι ἄλλων χριστιανῶν ἐκμεταλ-
λευτῶν. Ἄλλοι Ρωμιοὶ χριστιανοὶ στὰ Μ.Μ.Ε.
προσπαθοῦν νὰ καλύψουν τὸ μεγάλο κύκλω-
μα, στοχεύοντας μόνο σ' ἓνα πρόσωπο τοῦ κύ-
κλου τους, κι αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν τοὺς συμπεριέ-

λαβε στὸ κόλπο! Βλέπουμε κλάδους ἀπ' τὸ χρι-
στιανικὸ ἀρχοντικὸ τῆς Ρωμοσύνης σὲ ἄψο-
γα συντονισμένη συνεργασία!

Λές νὰ εἶναι αὐτοί, ποὺ βολεύονται;

Καὶ μιὰ ἐρώτηση – Γιατί οἱ κακομαθημένοι
τῶν μοναστηριῶν, ἡ αἰχμὴ τοῦ δόρατος τῶν ἱε-
ρατείων, δὲν διεκδικοῦν καὶ βουλγάρικη, σκο-
πιανὴ ἢ ἄλβανικὴ γῆ, ὅπου ἐπίσης ἔχουν ἰδιο-
κτησίες μὲ βάση τὰ βυζαντινὰ τους χρυσόβουλ-
λα καὶ τοὺς σουλτανικοὺς τους φετφᾶδες;

Μὲ τιμὴ
Νικηφόρος Πολίτης
Ἀγγλία

«Γιατί δὲν εἶστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί;»

Κύριε διευθυντά,

Προσφάτως ἐνέγραψα τὴν κόρη μου στὴν
Γ' τάξη τοῦ Γυμνασίου καὶ συγχρόνως ἔκανα
ὕπευθυνη δήλωση γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ της ἀπὸ
τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀναγράφον-
τας ὡς αἰτία «προσωπικοὺς λόγους συνείδη-
σης». Ὁ γυμνασιάρχης ὅμως τὴν ἐνώχλησε μὲ
ἀδιάκριτες ἐρωτήσεις τοῦ τύπου, «γιατί δὲν εἶ-
στε ὀρθόδοξοι χριστιανοί;», δυσκολεύμενος
νὰ ἀποδεχθῇ τοὺς προσωπικοὺς λόγους ὡς λό-
γους ἀπαλλαγῆς καὶ ἰσχυριζόμενος ἕως τὴν
ἡμέρα ἐκεῖνη, 16/09/2008, ὅτι δὲν εἶχε λάβει
τὴν διευκρινιστικὴ ἐγκύκλιο.

Τὸ ἀντιεκπαιδευτικὸ καὶ ἀναρμοστο πάν-
τως ἔγκειται στὸ ὅτι τὴν ἴδια ἡμέρα κάλεσε

στὸ γραφεῖο του τὴν μαθήτριά κόρη μου καὶ
σχεδὸν τὴν ἐπέπληξε μὲ ἰδίου τύπου ἐρωτη-
σεις, μὲ ἀποτελέσματα νὰ τὴν τρομοκρατήση.

Σὰν σχόλιο θὰ ἤθελα νὰ σᾶς ἀναφέρω, λόγῳ
καὶ προηγούμενης ἐμπειρίας αὐτοῦ τοῦ τύπου
σὲ ἄλλο γυμνάσιο, ὅτι θὰ πρέπει ἐπιτέλους οἱ
καθηγητὲς νὰ πάψουν νὰ μπερδεύουν τὴν παι-
δεῖα μὲ τὴν θρησκεία, ἡ ὁποία εἶναι προσωπι-
κὴ ὑπόθεση τοῦ κάθε Ἑλλήνα.

Μὲ ἐκτίμηση
Μάνος Κουρμουλάκης
Κυβερνήτης ἀεροσκαφῶν
Πολ. Ἀεροπορίας
Γλυφάδα

τότε ποιὸς στὴ χάρη σου!

- Γιατί νὰ ἀγχώνεσαι μὲ τὶς ἀλλαγές στὸ ἀσφαλιστικὸ καὶ μὲ τὴν ἀγωνία, ἂν θὰ βγῇς
ποτὲ στὴ σύνταξη, καὶ δὲ γίνεσαι μητροπολίτης, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὰ γεράματά σου
μὲ ἓνα «ἐφάπαξ» 1,5 δις δρχ., ὅπως ἔκανε ὁ Ἅγιος Ἀττικῆς Παντελεήμων;

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀμείλικτα ἐρωτήματα ὁδηγοῦν σὲ ἓνα καὶ μόνο συμπέρασμα: Τὰ Θρησκευ-
τικὰ ὅχι μόνο δὲν πρέπει νὰ καταργηθοῦν ἀπὸ τὰ σχολεῖα, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ ἐντατικοποι-
ηθοῦν καὶ νὰ εἰσαχθοῦν νέοι κλάδοι θεολογικῶν σπουδῶν, ὅπως ἡ Θεολογικὴ Λογιστικὴ,
ἡ Ἱερὴ Ἐπιχειρηματικότητα, ὁ Χριστιανικὸς Ἐπαγγελματικὸς Προσανατολισμὸς καὶ ἡ
Θαυματοποιία ὡς Σύγχρονη Μορφὴ Ἐπικερδοῦς Ἐπένδυσης. Μόνον ἔτσι οἱ νέοι μας θὰ
ἀποκτήσουν τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια γιὰ ἓνα λαμπρὸ μέλλον!

Μὲ τιμὴ
Ἕνας ἀγωνιζόμενος ὁπαδὸς τῶν Θρησκευτικῶν
Δρ Νικόλαος Παντελίδης
Λάρισα

Ἡ διεθνὴ – τῆς διεθνῆς!

Ἀγαπητέ μου «Δαυλέ»,

Τόσο ἡ γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης (Ἀχιλλέας Τζάρτζανος) ὅσο καὶ ἡ γραμματικὴ τῆς δημοτικῆς (Μανόλης Τριανταφυλλίδης) μᾶς λένε καθαρὰ καὶ ξάστερα τὸ πῶς κλίνονται τὰ τριτόκλιτα θηλυκὰ σὲ -ης. Π.χ. ἡ διεθνῆς –τῆς διεθνοῦς, ἡ ἀληθῆς –τῆς ἀληθοῦς κ.λπ.

Κι ὅμως εἶναι νὰ βγαίνει κανεὶς ἀπὸ τὰ ροῦχα του, ἀκούγοντας καθημερινὰ ἀπὸ Τηλεοράσεως καὶ ἀπὸ χελεὶ ἐπίσημα πολιτικῶν ταγῶν (ἐπίσημοι καὶ ἄσημοι) τὴν ὁδυνηρὴ διαστρέβλωση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας (π.χ. ἡ διεθνὴ συνθήκη –τῆς διεθνῆς, ἡ ἀληθὴ –τῆς ἀληθῆς κ.λπ.). Δηλαδή τὰ τριτόκλιτα θηλυκὰ σὲ -ης γίνονται πρωτόκλιτα θηλυκὰ σὲ -η (π.χ. ἡ ἀστραπὴ –τῆς ἀστραπῆς κ.λπ.).

Θὰ μοῦ εἰπῇτε, βέβαια, αὐτὸ μόνο πρόσεξε, ἐσύ; Τόση γλωσσικὴ ἄσυνδοσία, ποὺ ἐπικρατεῖ

παντοῦ στὴν πατρίδα μας, δὲν σὲ ἄγγιξε!

Καὶ βέβαια μὲ ἄγγιξε καὶ μὲ πείραξε ἡ γλωσσικὴ ἄσυνδοσία, ἀλλὰ κυρίως δὲ μπορῶ ν' ἀνεχτῶ αὐτὰ τὰ γλωσσικά-τροχαῖα πρὸ παντὸς προερχόμενα ἀπὸ βουλευτὲς μας καὶ πρωθυπουργοὺς ἀκόμα (ὀνόματα δὲ λέμε). Θυμηθῆτε τὸ ἀμίμητο «αἰσθησιακὸ δάσος»!!!

Θὰ ἦταν ἄραγε δύσκολο ἢ τόσο δαπανηρὸ νὰ μοιράζονταν ἀντίτυπα τῆς γραμματικῆς τοῦ Μανόλη Τριανταφυλλίδη σὲ ὅλους τοὺς βουλευτὲς μας, μήπως καὶ βροῦν χρόνον νὰ διαβάσουν λίγο! Πότε θὰ καταλάβουμε ἐπὶ τέλους, ὅτι ἡ σωστὴ χρῆσις τῆς γλώσσας μας εἶναι θέμα βαθύτατα ἐθνικὸ, καὶ ὅτι, ἂν θέλῃ κάποιος νὰ διαλύσῃ ἓνα ἔθνος, θὰ τὸ ἀρπάξῃ ἀπὸ τὴ γλώσσα;

Μὲ ἀγάπη
Νίκος Ταρνάρης
Κιάτο

Δὲν εἶναι ὅλοι χριστιανοαριστεριστὲς

Ἀγαπητὲ κ. Λάμπρου,

Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὸ περιοδικό σας καὶ γιὰ τὴ σπουδαία δουλειά, ποὺ κάνετε γιὰ τὴν ἀνάδειξη τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καὶ τὸν ἀπεγκλωβισμό κάθε Ἑλληνα –ποὺ θέλει νὰ σκέφτεται ἐλεύθερα– ἀπὸ τὴ σαπίλα τοῦ θεοκρατικοῦ κράτους, ποὺ ζοῦμε.

Θέλω νὰ κάνω μερικὲς παρατηρήσεις γιὰ τὸ ἄρθρο «Αἴσιμα καὶ ἀδμήματα», («ὁμογάλακτα ἀδέλφια (Ι)»), τοῦ ἀρθρογράφου σας μὲ ὑπογραφή «Ι.Δ.», τοῦ τεύχους τοῦ Μαρτίου 311.

Τὸ συγκεκριμένο θέμα τοῦ «Ριζοσπάστη» εἶναι μίᾶ συζήτηση μὲ τὸν πολιτιστικὸν σύλλογον Βουγιάτου Ζακύνθου καὶ ὄχι ἄρθρο καὶ ἀποφθεῖς τῆς ἐφημερίδας, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἀρθρογράφος σας. Ὁ τίτλος καὶ οἱ ἀναφορές, ποὺ κάνετε, εἶναι λόγια μελῶν τοῦ παραπάνω συλλόγου καὶ ὄχι τῆς δημοσιογράφου τοῦ «Ριζοσπάστη» (γι' αὐτὸ βρίσκονται μέσα σὲ εἰσαγωγικά).

Ἄν ὁ ἀρθρογράφος σας διάβαζε πιδ προσεκτικὰ τὸ θέμα, θὰ διαπίστωνε, ὅτι ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς, σύμφωνα μὲ τὰ λόγια τῶν μελῶν τοῦ συλλόγου: «Ὅταν τὸ 1990 δημιουργή-

σασκε τὸν σύλλογον, ἀποφασίσασκε τὴ διοργάνωση τοῦ κύκλου ἐκδηλώσεων “Ἀρτεμισία”. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ἀγῶνες τοξοβολίας (ἀφιερωμένους στὴν Ἀρτεμὴ), παρουσιάζονται ποιοτικὲς μουσικὲς χορευτικὲς καὶ ἄλλες παραστάσεις», «πρέπει νὰ γίνουν ὅλες οἱ ἀπαραίτητες ἐνέργειες, προκειμένου νὰ ξεκινήσουν ἀνασκαφὲς στὴν ἐρεπωμένη ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου-Γιάννη, ὅπου ἔχουν βρεθῇ δειγμάτων ἀρχαίου ναοῦ.»

Παρ' ὅλο ποὺ συμφωνῶ, ὅτι τὸ Κ.Κ.Ε. δὲν ἀσχετῇ τὴν κριτικὴ ποὺ θὰ ἔπρεπε στὴν Ἐκκλησία (σύμφωνα μὲ τὴν ἰδεολογία του, ποὺ πρῶτος ὁ ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ εἶχε κάνει πράξη), δὲν πρέπει νὰ ρίχνουμε «λάσπη» σὲ ἓναν πολιτικὸν χώρον καὶ νὰ χαρακτηρίζουμε «χριστιανοαριστεριστὲς» γενικὰ ὅλα τὰ μέλη. Ἀντίθετα πρέπει νὰ ἐνώσουμε τίς δυνάμεις μας, γιὰ νὰ ἀφυπνίσουμε τὸ λαό, ὥστε νὰ τινάξῃ τὰ δεσμά, ποὺ τοῦ ἔχει ἐπιβάλλει ἡ θεοκρατία, μὲ τὴν ἀνοχὴ τῆς ἐκάστοτε κυβέρνησης.

Μὲ ἐκτίμησι
Γιάννης Κορρὲς
Κωμακὴ Ἀγιά

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥ ΑΧΤΙΝΑΜΕ

**Βάσει φερμανίων τῶν σουλτάνων
καὶ χρυσόβουλων αὐτοκρατόρων
ἀναγνωρίζεται ἀπὸ τὸ Κράτος περιουσία μονῶν στὴ Χαλκιδική**

- Τὰ μοναστήρια βασίζονται σὲ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀποκτήσει ἀπὸ τὸ σουλτάνο, γιατί δὲν εἶχαν κατακτηθῇ, ἀλλὰ συνθηκολόγησαν.
- Τὸ σύγχρονο Ἑλληνικὸ Κράτος συνάπτει συμβολαιογραφικὲς πράξεις καὶ ἀναγνωρίζει δικαιώματα κυριότητος χιλιάδων στρεμμάτων γῆς σὲ μοναστήρια βάσει φερμανίων σουλτάνων καὶ χρυσοβούλων Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων.
- Οἱ Ἕλληνες ἐργάζονται στὰ χωράφια τῶν μονῶν, ὑπὸ τὸ ζυγὸ τῶν καλογέρων.
- Ἡ Ἐκκλησία εἶναι πάνω ἀπὸ τὶς Κυβερνήσεις.

Αὐτὰ –μεταξὺ ἄλλων– καταγγέλλει ὁ Δήμαρχος Σταγείρων-Ακάνθου κ. Μιχάλης Βλαχόπουλος σὲ μία πολὺ ἐνδιαφέρουσα συνέντευξη, ποὺ παραχώρησε στὸ «Δαυλό».

ΤΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΜΙΑΣ ΑΔΙΚΙΑΣ ΕΙΣ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΣΤΑΓΕΙΡΩΝ ΑΚΑΝΘΟΥ

Ὁ Βατοπέδι ὅπως καὶ οἱ ἄλλες μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔχουν τεράστιες περιουσίες στὴν Ελλάδα, τὶς περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀπόκτησαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας. Εἶναι γνωστὸ, ὅτι οἱ Ἕλληνες ἔδιναν τυπικὰ τὶς περιουσίες τους στὰ μοναστήρια, γιὰ νὰ τὶς γλυτώσουν ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ἀφοῦ οἱ μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους, μὲ φερμάνι τοῦ σουλτάνου, δικαιοῦνταν νὰ ἔχουν περιουσία. Αὐτὸ ὅμως τὸ δικαίωμα ἀναγνωρίστηκε καὶ ἀπὸ τὸ σημερινὸ Ἑλληνικὸ Κράτος. Ἀντίθετα ὅλοι οἱ Ἕλληνες στὴν περιοχή μας ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ καὶ χωρὶς περιουσίες, ἐργαζόμενοι κυρίως στὰ χωράφια τῶν μονῶν, ὑπὸ τὸν ζυγὸ τῶν καλογέρων.

Ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος ἀπαλλοτρίωσε ἐκτάσεις ἀπὸ τὶς μονὲς καὶ μοίρασε κτήματα γιὰ τὴν ἀποκατάσταση τῶν προσφύγων. Τὰ κτήματα αὐτὰ ἔχουν τίτ-

Τὸ πλήρες κείμενο τῆς συνέντευξης

«Δ»: Κύριε δήμαρχε, μεγάλες κινητοποιήσεις κατοίκων ἔγιναν στὴν Οὐρανούπολη Χαλκιδικῆς, οἱ ὁποῖοι διαμαρτύρονταν γιὰ ἀναγνώρισις ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος τίτλων κυριότητας χιλιάδων στρεμμάτων γῆς σὲ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους. **Ἐξηγήστε μας παρακαλῶ, πῶς ἔχει τὸ θέμα.**

ΑΠ: Τὰ μοναστήρια βασίζονται σὲ κάποια δικαιώματα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀποκτήσει στὴν Τουρκοκρατία, γιὰτὶ συνθηκολόγησαν καὶ δὲν εἶχαν κατακτηθῇ ἀπὸ τὸ σουλτάνο. Αὐτὰ ἀναφέρονται στὰ συμβόλαια, καὶ ἔτσι μπορούσαν νὰ ἔχουν τὸ προνόμιο νὰ ἔχουν ιδιωτικὴ περιουσία. Τὸ Γνωμοδοτικὸ Συμβούλιο Δημοσίων Κτημάτων καὶ Ἀνταλλάξιμης Περιουσίας ἀναγνώρισε, ὅτι τὸ δικαίωμα κυριότητας τῆς Μονῆς Βατοπεδίου διατηρήθηκε σὲ ἰσχὺ καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς Ὀθωμανικῆς περιόδου, διότι ἡ μοναστηριακὴ περιουσία κηρύσσεται σεβαστὴ κατὰ τὸν Μουσουλμανικὸ Νόμο καὶ καμμία συνέπεια δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη σ' αὐτὴ τυχόν κατάκτησή της ἀπὸ τὸ Μουσουλμανικὸ Κράτος.

Ὁ δήμαρχος Σταγείρων-Ἀκάνθου κ. Μιχάλης Βλαχόπουλος.

Οἱ μονὲς συνθηκολόγησαν, δὲν ὑπῆρξαν δορυράδες

Οἱ μονὲς τοῦ Ἁγίου Ὁρους δὲν ὑπῆρξαν δορυράδες, ἀλλὰ συνθηκολόγησαν μὲ τοὺς σουλτάνους πρὶν τὴν κατάκτηση, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀναγνώριση τῆς ἀκίνητης ιδιοκτησίας τους ἀπὸ τοὺς σουλτάνους. Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἔλαβε φιρμάνια ἀπὸ τοὺς σουλτάνους Μεχμέτ τὸν Α' (1413-1421), Μπαγιαζίτ Α' (1389-1402) καὶ ἀπὸ τὸν Μουράτ τὸν Β' τὸ φιρμάνι τῆς 9ης Ἀπριλίου 1430 (ποὺ σφύζεται πρωτότυπο), μὲ τὸ ὁποῖο ἐπικύρωσε

λους καὶ εἶναι καταχωρισμένα στὰ ὑποθηκοφυλακεῖα. Οἱ ντόπιοι πρέπει νὰ ἀποδεικνύουν τὴν ιδιοκτησίά τους μὲ «χρησικτησία», ἐρχόμενοι πολλὲς φορὲς σὲ σύγκρουση μὲ τὶς ὑπηρεσίες τοῦ Κράτους. Ἀκόμη καὶ ὁ Δῆμος μας εἶναι σὲ δικαστικὴ διαμάχη γιὰ τὴν ἀναγνώριση περιουσίας του μὲ τὴν Κτηματικὴ Ὑπηρεσία τοῦ Δημοσίου, ἡ ὁποία ἐξαντλεῖ ὅλα τὰ νόμιμα μέσα, προκειμένου νὰ ὑπερασπισθῇ τὰ δικαιώματα τοῦ Δημοσίου... Ἀντίθετα σὲ διεκδικήσεις ἄλλων Ι. Μονῶν στὴν Χαλκιδικὴ ἡ Κτηματικὴ Ὑπηρεσία «ξέχασε» νὰ παραστή στὰ δικαστήρια...

Τί συνέβη μὲ τὸ Βατοπέδι:

- 1 Ἀναγνωρίστηκε ἡ ιδιοκτησία τῆς Ι. Μονῆς στὴν λίμνη Βιστωνίδα (ἀπὸ τὴν Κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ καὶ τῆς ΝΔ μὲ τὶς ἀποφάσεις 1064.538/5928/Α0010/6.8.2002, 1051266/10611/Α0010/π.ε/4.6.2003/1046300/3944/Α00-10/7.6.2004 τοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν).

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΕΛΕΚΗ-ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΠΑΠΑΤΣΕΡΗ 10 - 114 72 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ. : 210- 6467968
FAX. : 210- 6467830
ΑΦΜ: 043954692 - Δ.Ο.Υ. Τ' ΑΘΗΝΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 2816
ΑΝΤΑΛΛΑΓΗ ΑΚΙΝΗΤΩΝ
ΑΞΙΑΣ : Α' ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ
ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ (694.000)
ΑΞΙΑΣ : Β' ΑΚΙΝΗΤΟΥ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ
ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΧΙΛΙΑΔΩΝ (694.000)

ΕΚΤΙΜΗΣΗ Δ.Ο.Υ.: Α' ΑΚΙΝΗΤΟΥ
ΕΚΤΙΜΗΣΗ Δ.Ο.Υ.: Β' ΑΚΙΝΗΤΟΥ

Στην Αθήνα σήμερα την
έτους δύο χιλιάδες επτακόσια
γραφεία της ανωνύμου εταιρείας
«ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ Α.Ε.»
οδού Κόνιαρη αρ. 4
και ήρθα για την σύνταξη του
Εντολή του Συμβολαιογράφου
- Πειραιώς -
σ'εμένα τη
ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΠΕΛΕΚΗ-ΒΟΥΛΓΑΡΑΚΗ

Επίσης, το Γνωμοδοτικό Συμβούλιο Δημοσίων Κτημάτων και
Ανταλλάξιμης Περιουσίας ανεγνώρισε ότι το δικαίωμα
κυριότητας της Ιεράς Μονής συνεχίσθηκε και διτηρήθη σε
ισχύ κατά την διάρκεια της Οθωμανικής περιόδου στην
ιδιοκτησία της, διότι:

α) Η μοναστηριακή Περιουσία κηρύσσεται σεβαστή κατά τον
μουσουλμανικό Νόμο και καμμιά συνέπεια δεν μπορεί να
έχει σ' αυτή τυχόν κατάκτησή της από το Μουσουλμανικό
Κράτος.

β) οι Μονές του Αγίου Όρους δεν υπήρξαν δορυάλωτες,
αλλά συνθηκολόγησαν με τους Σουλτάνους, πριν την
κατάκτηση, με αποτέλεσμα την αναγνώριση της ακίνητης
ιδιοκτησίας τους από τους Σουλτάνους. Το Άγιο Όρος έλαβε
φιρμάνια από τους Σουλτάνους Μεχμέτ τον Α' (1413-1421),
Μπαγιαζίτ Α' (1389-1402), και από τον Μουράτ τον Β' το
φερμάνι της 9 Απριλίου 1430 (που σώζεται πρωτότυπο) με
το οποίο επικύρωσε τα προνόμια και τις ιδιοκτησίες που
είχαν παραχωρήσει οι Βυζαντινοί αυτοκράτορες στο Άγιο
Όρος.

γ) το αναπαλλοτρίωτο της Εκκλησιαστικής περιουσίας
αναγνώρισε και διασφάλισε και ο Πορθητής με τον
'Αχτιναμέ' του 1453.

Φωτοτυπία από τα φύλλα 6 και 7 του συμβολαίου 2816 (9 Μαΐου 2007, τόμος 205/6), σύμφωνα με το οποίο αναγνωρίζονται δικαιώματα κυριότητας της Μονής Βατοπεδίου εκτάσεως χιλιάδων στρεμμάτων στη Χαλκιδική βάσει φερμανίων τριών σουλτάνων και του «Αχτιναμέ» του Πορθητή». (Συμβολαιογράφος ήταν η κ. Αϊκατερίνη Πελέκη-Βουλγαράκη, σύζυγος του προσφάτως παραιτηθέντος ύπουργου.)

τὰ προνόμια καὶ τὶς ἰδιοκτησίεις, ποὺ εἶχαν παραχωρήσει στὸ Ἅγιο Ὄρος μὲ χρυσό-βουλλα Βυζαντινοὶ αὐτοκράτορες.

Τὸ ἀναπαλλοτριώτο τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἀναγνώρισε καὶ διασφάλισε καὶ ὁ Πορθητὴς μὲ τὸν «Ἀχτιναμέ» τοῦ 1453.

Ἡ διάθεση «ἐξυπηρέτησης» τῶν μονῶν ἀπὸ τὸ Κράτος

ὕτὸ εἶναι ἓνα θέμα, ποὺ οὐσιαστικὰ ἔχει σχέση μὲ τὸ Κράτος, γιατί ὁ καθένας μπορεῖ νὰ λήη καὶ νὰ ζητήη ὅ,τι θέλει. Αὐτὸς ὅμως ποὺ κρίνει καὶ λέει, ὅτι ἔτσι εἶναι τὰ πράγματα, εἶναι τὸ Ἑλληνικὸ Δημόσιο, τὸ Ἑλληνικὸ Κράτος, οἱ Ἑλληνικὲς Κυβερνήσεις, οἱ ὁποῖες ὅμως ἀποδέχονται τέτοιου εἴδους αἰτιολογήματα.

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶχαν μία λίμνη, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα μοναστήρια στὴν Βιστωνίδα, ἡ ὁποία ἀξιολογήθηκε μὲ 60 ἑκατ. εὐρὼ ἀπὸ τὸ Σῶμα Ὁρκωτῶν Ἐκτιμητῶν καὶ στὴ συνέχεια, ἐπειδὴ τὸ Κράτος δὲν τοὺς ἀποζημίωσε μὲ χρῆμα, τοὺς εἶπε ὅτι θὰ τοὺς ἀνταλλάξῃ περιουσίες παντοῦ στὴν Ἑλλάδα.

Τὸ Σῶμα Ὁρκωτῶν Ἐκτιμητῶν εἶχε πολὺ καλὴ διάθεση καὶ πειθαρχία καὶ ἄρχισε νὰ λήη: 60 ἑκατ. ἡ λίμνη, ἡ ὁποία εἶναι μέσα σὲ συνθῆκες περιβαλλοντικῆς προστασίας, ποὺ οὐσιαστικὰ δὲν ἔχει ἐμπορικὴ ἀξία. Ἀρχισε κατόπιν νὰ ἐκτιμᾷ τὶς περιουσίες ἀπανταχοῦ στὴν Ἑλλάδα, ὁπότε ἓνα κτῆμα τοῦ Δημοσίου ἐδῶ, σὲ ἐμᾶς, 8,5 χιλιάδων στρεμμάτων, ἐκτίμησε, ὅτι κάνει 117 εὐρὼ τὸ στρέμμα. Εἶναι πάρα πολὺ καλὴ τιμὴ. Καὶ τὸ ἀντάλλαξε μὲ αὐτό, ὅχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ καὶ πάρα πολλὰ ἄλλα ἀκίνητα στὴν Ἑλλάδα, τὰ ὁποία οὔτε ξέρω πόσο ἀνταλλάχτηκαν.

Ἔρχεται τὸ Σῶμα Ὁρκωτῶν Ἐκτιμητῶν καὶ λέει, ὅτι ἐμεῖς πῆγαμε ἐκεῖ καὶ εἶδαμε δάσος καὶ βάλαμε μία συμβολικὴ ἀξία. Αὐτὸ τὸ βάλανε σὲ δημοσίευμα δικό τους, καταχωρισμένο στὴν ἐφημερίδα «Τὸ Βῆμα» (21 Ἰουλίου 2007) σὲ ἀπάντηση ὅλης

- ❷ Ἐγινε συμφωνία Κυβέρνησης καὶ Ι. Μονῆς γιὰ ἀνταλλαγὴ τῆς λίμνης μὲ ἄλλες ἰδιοκτησίες τοῦ Κράτους, προκειμένου νὰ ἱκανοποιηθοῦν οἱ παράκτιοι ἀγρότες τῆς λίμνης Βιστωνίδας.
- ❸ Διαλέγουν κτῆματα, ποὺ διαχειρίζεται τὸ Ὑπουργεῖο Ἀγροτικῆς Ἀνάπτυξης.
- ❹ Ἀπὸ αὐτά, ποὺ διάλεξαν γιὰ ἀνταλλαγὴ, μερικὰ εἶχαν ἤδη πωληθῇ σὲ ἰδιῶτες ἢ παραχωρηθῇ μέσῳ διανομῶν σὲ ἀκτῆμονες. Ὅπως ὅμως ὅλοι γνωρίζουμε, οἱ δημόσιοι ὑπάλληλοι εἶναι ὑπερφορτωμένοι ἀπὸ δουλειὰ καὶ λόγῳ ὑπερκόπωσης δὲν εἶχαν προλάβει ἀπὸ τὸ 1960 μέχρι σήμερα νὰ καταχωρίσουν στὰ ἀρχεῖα τοῦ ὑπουργείου τους τὶς μεταβολὲς αὐτές, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συμπεριληφθοῦν στὴν συμφωνία τῆς ἀνταλλαγῆς κτῆματα δημοτικὰ ἀλλὰ καὶ ιδιωτῶν, ἐκθέτοντας ἔτσι τὸ κύρος τοῦ Κράτους.
- ❺ Ἐπειδὴ ἡ λίμνη δὲν ἔχει καὶ ἰδιαίτερη ἐμπορικὴ ἀξία ὥς προστατευμένη ἀπὸ διεθνεῖς συνθῆκες περιβαλλοντικῆς προστασίας περιοχῇ, καὶ ἔπρεπε νὰ βρε-

αυτής της ιστορίας. Από τὸ νόμο ἀπαγορεύεται ἡ μεταβίβαση τοῦ δάσους. Αὐτοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι δὲν ἤξεραν, γιατί τοὺς ἔβαλαν νὰ κάνουν ἐκτίμηση. Ὑπάρχει καὶ μία γνωμοδότηση τοῦ Νομικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, πὺν λέει, αὐτὸ δὲν εἶναι δάσος ἀλλὰ δασικὴ ἔκταση, πὺν σημαίνει, ὅτι κτίζεται καὶ φτειάχνεται. Ἐκεῖ εἶναι δάσος ὅμως.

Βλέπουμε μία διάθεση ἐξυπηρέτησης τῶν μονῶν εἰς βάρος τῆς τοπικῆς κοινωνίας. Ἐμεῖς δὲν τὰ θέλουμε αὐτά, γιὰ νὰ τὰ πάρουμε νὰ τὰ κτίσουμε, νὰ τὰ διανεύουμε, αὐτὰ εἶναι δάσος καὶ πρέπει νὰ παραμείνουν ἔτσι, καὶ νὰ ἀφήσουμε καὶ κάτι στὰ παιδιά μας, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ δοῦν ζαρκάδια, νὰ δοῦν τὴν Φύση τελικά, ἀλλὰ ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται δὲν ἐνδιαφέρεται κανεὶς γι' αὐτό.

Φωτογραφίες ἀπὸ τὶς κινητοποιήσεις κατοίκων στὴν Οὐρανόπολη Χαλκιδικῆς.

θῇ τρόπος νὰ ἐκτιμηθῇ ἀκριβὰ, ἀλλὰ καὶ παράλληλα νὰ ὑποτιμηθῇ οἱ ἀξία τῶν ἐκτάσεων, πὺν θὰ ἔπαιρναν ὡς ἀντάλλαγμα, ἀνέθεσαν τὴν δουλειὰ αὐτὴ στὴν Κτηματικὴ Ἑταιρεία τοῦ Δημοσίου (ΚΕΔ), πὺν γνωρίζει ἀπὸ αὐτά.

- 6 Ἡ ΚΕΔ γιὰ λόγους διαφάνειας ἀνέθεσε τὴν ἐκτίμηση τῶν ἀκινήτων στὸ Σώμα Ὁρκωτῶν Ἐκτιμητῶν, ἀφοῦ ἔτσι προβλέπει καὶ ὁ Νόμος.
- 7 Ἐτσι ἐκτιμήθηκε ἡ ἀξία τῆς λίμνης στὸ ποσὸ τῶν 60 ἑκ. € καὶ ἡ γῆ, πὺν βρίσκεται στὸν Δῆμο μας (8.500 στρέμ.), πὺν εἶναι παραθαλάσσια, μὲ τὸ ἀστρονομικὸ ποσὸ τῶν 117 € / στρέμμα.
- 8 Ὅταν ἔγινε τὸ θέμα γνωστό, ἐξέδωσαν διὰ τοῦ Τύπου Γραπτὴ Ἀνακοίνωση (ΒΗΜΑ 21/7/07), στὴν ὁποία μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρουν, ὅτι κλήθηκαν νὰ ἐκτιμήσουν ἓνα κτῆμα, πὺν, ὅπως διαπίστωσαν, εἶναι δάσος καὶ γι' αὐτὸ ἔβαλαν μία συμβολικὴ ἀξία. Ἡ περιοχὴ εἶναι πράγματι δάσος, καὶ σωστὰ τὸ ἐκτίμησαν, δὲν γνωρίζουν ὅμως, ὅτι ἀπαγορεύεται ἡ μεταβίβαση δασῶν, καὶ δὲν ἀναρωτήθηκαν, γιὰ ποιοὺ σκοποὺ ἔκαναν τὴν ἐκτίμηση αὐτή. Ἄν δὲν γνώριζαν τὸν σκοπὸ γιὰ τὴν ἐκτίμηση αὐτή, τότε γιὰ ποιοὺ λόγους ἐκτίμησαν

Ἀντίθετα ὁ Δήμος κατέχει ἓνα κτῆμα 150 στρεμμάτων κάπου ἐδῶ στὴν Ἱερισσό, καὶ ἔρχεται ἡ Κτηματική Ὑπηρεσία τοῦ Δημοσίου καὶ μᾶς ἔχει στὰ δικαστήρια -ἔχει χάσει δύο φορές- καὶ τώρα πάει στὸν Ἄρειο Πάγο, γιατί διεκδικεῖ ὑπὲρ τοῦ Δημοσίου ἀπὸ τὸ Δήμο.

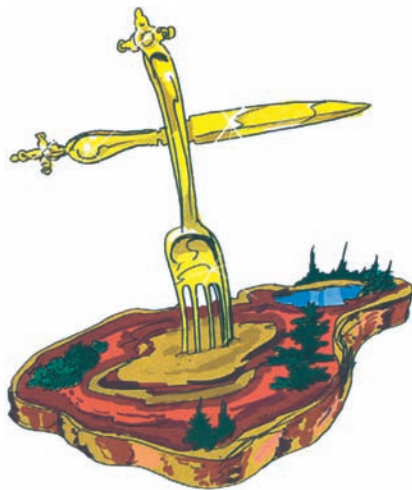
Αὐτοὶ εἶναι ἐπάνω ἀπὸ τὶς Κυβερνήσεις

«Δ»: *Μόνο μὲ τὴ Μονὴ Βατοπεδίου ὑπάρχουν αὐτὰ τὰ προβλήματα;*

ΑΠ.: Καὶ μὲ ἄλλες μονὲς ἔχουν ἀντίστοιχα προβλήματα σὲ ὑπόλοιπα μέρη τῆς Χαλκιδικῆς καὶ διεκδικήσεις, ποὺ τὶς φέρουν μὲ χρυσόβουλλα. Συχνὰ ἐμφανίζονται τέτοιες περιπτώσεις μὲ τὶς εὐλογίες τοῦ Κράτος, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐξαφανισμένο. Ὅλοι λένε, ὅτι κάποιος τοὺς εἶπε νὰ τὸ κάνουν. Καὶ βέβαια πρέπει νὰ ποῦμε, ὅτι εἶναι διαχρονικὸ τὸ ἔγκλημα, μὲ ὅλες τὶς κυβερνήσεις.

«Δ»: *Ποιὸς θεωρεῖτε, ὅτι εἶναι λοιπὸν πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτά;*

ΑΠ.: Λένε, ὅτι ἐμεῖς δὲν θέλαμε νὰ τὸ δώσουμε στὴ μονή, ἀλλὰ ἡ Κτηματική Ὑπηρεσία, ποὺ ἔκανε τὰ συμβόλαια, λέει, ὅτι ἐμένα μοῦ εἶπε ὁ ὑπουργὸς Γεωργίας. Πᾶμε στὸν ὑπουργὸ Γεωργίας, καὶ λέει, ἐμένα μοῦ εἶπε, τί νὰ πῶ ὁ κ. Ρουσόπουλος, ποὺ εἶναι κάθε μέρα στὰ μοναστήρια; Τί νὰ πῶ δηλαδὴ ἄλλο;

Σ. Δερβενιώτης (ἐφημ. «City Press»).

καὶ τόσα πολλὰ ἄλλα ἀκίνητα στὴν Ελλάδα; Ἐπίσης δὲν γνώριζαν, ὅτι ὑπάρχει γνωμοδότηση τοῦ Νομικοῦ Συμβούλου τοῦ Ὑπ. Γεωργικῆς Ἀνάπτυξης, ὅτι τὸ συγκεκριμένο κτῆμα δὲν εἶναι δάσος παρὰ μόνο δασικὴ ἔκταση καὶ ἔτσι μπορεῖ νὰ δοθῇ γιὰ γεωργικὴ καὶ ἄλλη ἐκμετάλλευση...

- 9 Τὸ δευτέρου κτῆμα στὸν Δήμο μας, παραθαλάσσιο 220 στρεμμάτων χωρὶς ἓνα δένδρο μέσα, ἐκτιμήθηκε ἀκριβότερα μὲ τὸ ποσὸ τῶν 1.000 €/στρέμμα. Τὰ ὑπόλοιπα ἀνταλλάξιμα κτήματα, ἀστικά καὶ μὴ, ποὺ βρίσκονται παντοῦ στὴν Ελλάδα, ἄλλα ἀπὸ αὐτὰ εἶναι γνωστά, ἄλλα ἄγνωστα.
- 10 Ὑπογράφηκαν συμβόλαια σὲ σύζυγο ὑπουργοῦ, ποὺ εἶναι συμβολαιογράφος. Παραστάθηκε ὡς δικηγόρος ὁ ἀδελφὸς τῆς συζύγου τοῦ ὑπουργοῦ, προφανῶς γιὰ νὰ μὴν ἀμφισβητηθῇ τὸ κύρος τῶν συμβολαιογραφικῶν πράξεων.

Γιὰ νὰ σχηματίσουμε μία γνώμη γιὰ τὴν ἱστορία αὐτὴ, πρῶτα ἂς ἀναρωτηθοῦμε:

- 1 Ἄν αὐτὸ ποὺ ἔγινε, δηλαδὴ ἡ ἀνταλλαγή, ἦταν γιὰ τὸ δημόσιο συμφέρον, γιατί τότε μόνο τὸ Κράτος δικαιούται νὰ κάνῃ τέτοιες ἀνταλλαγὲς σύμφωνα

τους» δέχθηκαν ότι εφαρμόζονται στην περιγραφείσα έκταση (λίμνη Βιστωνίδα-Νταλιάνη και παραλίμνιες εκτάσεις) α) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1080 του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Νικηφόρου Βοτανειάτη, β) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1329 του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ανδρονίκου Παλαιολόγου του Γ', γ) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1357 του αυτοκράτορος του Βυζαντίου Ιωάννη Παλαιολόγου, δ) ο χρυσόβουλλος λόγος του έτους 1371 του ηγεμόνος Ιωάννη Ούγγλεση, και ότι τα ως άνω χρυσόβουλλα (χρυσόβουλλοι λόγοι) αποτελούν νόμιμο τίτλο κυριότητας, κρατική πράξη του Βυζαντίου παραχώρησης της κυριότητας των ως άνω εκτάσεων στην Ιερά Μονή Βατοπαιδίου.

Ο βυζαντινισμός της Ρωμοσύνης: Χρυσόβουλλοι λόγοι Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐν ἰσχύϊ στὸ σύγχρονο Ἑλληνικὸ Κράτος. (Τόμος 205/6, συμβόλαιο 2816, 9.5.07, φύλλο 6.)

μὲ τὸν Νόμο;

- ② Ἄν πρέπει νὰ δικαιωθῇ καὶ μάλιστα νὰ ἀποζημιωθῇ κάποιος, ποὺ ἐπικαλεῖται, προκειμένου νὰ διατηρήσῃ τὴν περιουσίαν του, ὅτι διατηρεῖ τέτοια προνόμια ἀπὸ τὸν «ἐχθρό» τοῦ Ἑθνους.
- ③ Ἄν ἐπιτρέπεται κάποιος νὰ ἐπικυρώνῃ τέτοια δικαιώματα στὸ ὄνομα τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ.
- ④ Πόσο εὐθύνεται τελικὰ αὐτός, ποὺ ζητᾷ καὶ παίρνει, καὶ πόσο αὐτός, ποὺ παραχωρεῖ μὲ τὶς παραπάνω διαδικασίες.

Τὸ Κράτος ἐνισχύει τὸ Ἅγιο Ὅρος μὲ ἄμεσες χρηματοδοτήσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωση, στὰ πλαίσια κοινοτικῶν προγραμμάτων στήριξης. Οἱ Ι. Μονὲς πάλι, ὡς ΝΠΔΔ, εἶναι ὑποχρεωμένες νὰ φροντίζουν καὶ νὰ προστατεύουν τὰ περιουσιακά τους στοιχεῖα καὶ νὰ ἐπενδύουν, γιὰ νὰ ζήσουν ἄλλα 1.000 χρόνια. Αὐτὸ ὅμως δὲν σημαίνει, ὅτι θὰ πρέπει, γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ νὰ τίγονται περιοχὲς καὶ κάτοικοι. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνονται παραχωρήσεις μεγάλων ἐκτάσεων, ποὺ εἶναι σημαντικὲς γιὰ τὴν τοπικὴ ἀνάπτυξη, νὰ παραχωροῦνται χωρὶς συγκεκριμένο σκοπὸ, ἀπλᾶ ὡς ἐμπορικὲς πράξεις.

*Εἶναι ἓνα θέμα
βαθιὰ πολιτικό
καὶ ἔχει νὰ κάνη
γενικώτερα μὲ
τὴν ἐκκλησιαστικὴν
περιουσίαν, ποὺ
κάποια στιγμή
τὴν ἄγγιξε ὁ
Ἀντώνης Τρίτσης,
καὶ ὁ Ἀνδρέας
Παπανδρέου τὸν
εὐχαρίστησε γιὰ
τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ
προσέφερε.*

Τὸ δικαίωμά τους στὴν λίμνη Βιστωνίδας ἀνεγνώρισε καὶ ὑπέγραψε ἡ προηγούμενη κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ, ὁ κ. Φωτιάδης. Αὐτοὶ εἶναι πάνω ἀπὸ τὶς Κυβερνήσεις, καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ σταματήσει κάποια στιγμή. Τὸ Ἅγιο Ὅρος συντηρεῖται ἀπὸ τὸ Κράτος, γιατί εἶναι Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου Δικαίου καὶ τὰ μοναστήρια, ἀλλὰ 8,5 χιλ. στρέμματα σὲ ἓνα Δῆμο οὐσιαστικὰ καθορίζουν τὸ μέλλον του, τὴν ἀνάπτυξή του, καὶ γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ Δήμου εἶναι οὐσιαστικὰ ὑπεύθυνος ἀπὸ τὸ νόμο ὁ Δῆμος. Δὲν ἔπρεπε ἐμεῖς νὰ γνωρίζουμε ἀπὸ πρὶν, τί θέλουν νὰ τὸ κάνουν;

Καλὰ στὴν Ἀθήνα, ποὺ πῆραν μερικὰ ἀπὸ τὰ Ὀλυμπιακὰ Ἀκίνητα, ἐκεῖ κανεῖς δὲν νοιάζεται. Ὁ Δῆμος Τορὼνης ἔχει πρόβλημα μὲ μία μονὴ (σ.σ. Κουτλουμουσίου), ποὺ διεκδικεῖ κάποια κτήματα ἀπὸ τὸ 1970, γιατί ἰσχυρίζεται, ὅτι δὲν ἀποξημιώθηκε τότε ἀπὸ τὸν Βενιζέλο. Ἐν τῷ μεταξύ ἐκεῖ ἔχουν γίνει διανομές, ποὺ εἶχε κάνει τὸ Κράτος τὸ '40, '50. Ἡ μονὴ ὡς Ν.Π.Δ.Δ. διεκδικεῖ, ἡ Κυβέρνηση ὅμως πρέπει νὰ ἐπέμβῃ καὶ νὰ πῇ «κλείσαμε».

Δηλαδή εἶναι ἓνα θέμα βαθιὰ πολιτικό καὶ ἔχει νὰ κάνη γενικώτερα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν, ποὺ κάποια στιγμή τὴν ἄγγιξε ὁ Ἀντώνης Τρίτσης, καὶ ὁ Ἀνδρέας Παπανδρέου τὸν εὐχαρίστησε γιὰ τὶς ὑπηρεσίες, ποὺ προσέφερε.

Γιάννης Λάζαρης

Δὲν μποροῦν νὰ γίνονται παραχωρήσεις ἐν ἀγνοίᾳ καὶ εἰς βάρος τῆς τοπικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀρμόδιου Δήμου, ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸν Νόμο ὑπεύθυνος καὶ ἀρμόδιος γιὰ τὴν τοπικὴ ἀνάπτυξη.

Τὸ Ἅγιο Ὅρος εἶναι αὐτοδιοίκητο, δὲν εἶναι ὅμως αὐτόνομο, κάποιοι ἴσως θέλουν νὰ τὸ μετατρέψουν σὲ αὐτόνομο, θὰ κάνουν ὅμως μεγάλο κακὸ στὸ ἴδιο τὸ Ἅγιο Ὅρος, στὴν φήμη του καὶ στὸ κύρος του.

Τὸ σημερινὸ νομικὸ καθεστῶς στὸ Ἅγιο Ὅρος εἶναι μία ιδιόρρυθμη κατάσταση, εἶναι ΝΠΔΔ ἐκεῖ ποὺ θέλουν, καὶ ὅπου ὑπάρχουν παροχές καὶ δικαιώματα, διατηροῦν ὅμως τὸ δικαίωμα, μὲ τὴν ἀνοχή τοῦ Κράτους, νὰ ἐνεργοῦν ὡς ΝΠΔΔ ἐκεῖ, ὅπου διευκολύνονται διαχειριστικά.

Ἄν ἡ διαχείριση τῆς κτηματικῆς περιουσίας γίνῃ μὲ τὶς διαδικασίες, ποὺ προβλέπονται γιὰ τὰ ΝΠΔΔ, τότε θὰ μιλήσῃ κανεῖς γιὰ μία ἀπαράδεκτη ἐνέργεια εἰς βάρος τῆς τοπικῆς κοινωνίας. Ἄν ὅμως χρησιμοποιηθῇ ἡ ιδιότητά τους ὡς ΝΠΔΔ, τότε μιλάμε γιὰ τὸ μεγαλύτερο σκάνδαλο, ποὺ εἶδε ἡ πατρίδα μας τὰ τελευταῖα χρόνια.

Μιχάλης Βλαχόπουλος

ΑΠΟ ΤΗ ΘΕΜΙΔΑ ΣΤΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΑΧΤΙΝΑΜΕΔΩΝ

Ὁ Δίκαιο καὶ ὁ Νόμος εἶναι ρύθμιση, ποὺ ἐπιτάσσει εἰς τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν ἀπειλὴ τῆς ποινῆς νὰ συμμορφωθῇ ἀναγκαστικὰ καὶ νὰ ὑποταχθῇ στὰ κελεύσματά της. Ἡ ρύθμιση ὅμως αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ παντοῦ καὶ πάντοτε παρούσα, διότι ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῆς ἐτερόνομης αὐτῆς ρύθμισης ἐξαρθρῶνται ἀπὸ τὰ πρὸς αὐτὸ τεταγμένα ἀνθρώπινα ὄργανα μὲ ὅλες τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ ἡ Ἀρχαιοελληνικὴ Σκέψις ἀπευθύνθηκε καὶ στὸν ἐσωτερικὸ κόσμον τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου ἐγκατέστησε στὴν συνειδήσή του κατὰ θεία παραχώρηση τὴν Αἰδῶ καὶ τὴν Δίκην καὶ τὸν κατέστησε ἔτσι δικαιοφόρο ὄν.

Μόνο ἀπὸ τὴν διαμόρφωση τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου θὰ μπορέσῃ αὐτὸς νὰ γίνῃ τέλειος πολίτης καὶ θὰ γνωρίζῃ νὰ ἄρχεται, ἀλλὰ καὶ νὰ ἄρχῃ, μὲ δικαιοσύνη. Συνεπῶς λίγους νόμους ἔχουν ἀνάγκη οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, διότι τοὺς θεμελιώδεις νόμους τοὺς ἔχουν μέσα στὴν ψυχὴ τους. Ἀπέχουν ἀπὸ κάθε παρανομία καὶ ἀδίκημα, ὅχι διότι φοβοῦνται τὶς κυρώσεις τῶν νόμων ἢ διότι ἐλπίζουν σὲ ἀνθρώπινη ἢ θεϊκὴ ἀμοιβή, ἀλλὰ διότι ἔχουν τὸ δίκαιο μέσα τους. Ἡ ποιότητα τῆς Δικαιοσύνης κάθε χώρας ἀντικατοπτρίζει τὴν ποιότητα τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος καὶ τοῦ πρώτου πολίτη τῆς Δημοκρατίας.

Ἡ δικαστικὴ λειτουργία (ἄρθρο 27 παρ. 3 τοῦ Συντάγματος) ἀσκήεται ἀπὸ τὰ δικαστήρια. Οἱ ἀποφάσεις τους ἐκτελοῦνται στὸ ὄνομα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἡ δικαιοσύνη ἀπονέμεται (ἄρθρο 87, παρ. 1 τοῦ Συντάγματος) ἀπὸ δικαστήρια, ποὺ ἀπολαμβάνουν λειτουργικὴ καὶ προσωπικὴ ἀνεξαρτησία.

Κατὰ τὴν θεωρίαν ἡ Δικαστικὴ Ἐξουσία (δικαστήρια) εἶναι ἀνεξάρτητη τόσο ἀπὸ τὴν Ἐκτελεστικὴ ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν Νομοθετικὴ, ἔχει δὲ σὰν ἀποστολὴ νὰ ἐρμηνεύῃ ἀνεμπόδιστα τὸν νόμο, νὰ κρίνῃ τὴν συνταγματικότητά των νόμων καὶ τῶν πράξεων διοικήσεως τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας. Ἐκ τῶν πραγμάτων δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἵχνος ἐλευθέριας, ἐὰν ἡ Δικαστικὴ Ἐξουσία δὲν εἶναι ἀνεξάρτητη ἀπὸ τὴν Νομοθετικὴ καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκτελεστικὴ Ἐξουσία.

Ἡ σημερινὴ ἀπονομὴ δικαιοσύνης

Ἐχουν ὅμως ἔτσι τὰ πράγματα στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης; Ἡ ἀλήθεια εἶναι ἡ δυσκολότερη καὶ ἡ πρὸ ἀμφισβητήσιμης ἔννοια τῆς φιλοσοφίας καὶ χάνει τὴν αὐθεντικότητά της καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐξωραΐζεται, ὅταν μπαίνη χαλινάρι στὴν ἀνθρώπινη σκέψιν καὶ γλωσσοδέτης στὸ στόμα τῶν πολιτῶν. Πῶς εἶναι ποτὲ δυνατό νὰ λάμψῃ στὸ κρατίδιο τῶν πρωταθλητῶν τῆς διαφθορᾶς ἡ ἀλήθεια, μὲ τὸν ναζιστικὸ καὶ τυποκτόνο νόμο 1178/81 καὶ μὲ τὶς κάθε τόσο ἀρωματισμένες λογοδιάρροιες τοῦ νῦν πρωθυπουργοῦ καὶ τοῦ προέδρου τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης περὶ διαφάνειας

καὶ καθαρώς;

Χωρὶς τὸ τρομερὸ βάρος τῆς ἐλευθέρης κρίσης, τὴν βαρεῖα εὐθύνη ἀνεξάρτητης ὁλοκλήρωσης τῆς προσωπικότητος καὶ τὴν ἐλευθερία τῆς συνείδησης θὰ παραμείνουν οἱ Ρωμιοὶ ἐσαεὶ πτόνια τῆς κληρονομικῆς κρυπτοδυναστείας καὶ τῶν μάγων τῆς ἀπάτης. Αὐτό, ποὺ κάποτε παρὰ τοὺς οὐράνιους θεοὺς ὠνομαζόταν «Θέμις», παρὰ τοὺς χθόνιους «Δίκη» καὶ παρὰ τοὺς πολιτισμένους πολίτες «Νόμος», δὲν ὑπάρχει σήμερα στὸ κρατίδιο τῶν πρωταθλητῶν τῆς διαφθορᾶς.

Τὰ παραδικαστικὰ κυκλώματα, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς σκληροὺς κομματικοὺς πυρήνες, κυριαρχοῦν σὲ κάθε νόμο τῆς χώρας μας καὶ διαπράττουν ἐγκλήματα προσπορισμοῦ περιουσιακοῦ ὀφέλους, μὲ καταπατήσεις κρατικῶν καὶ ἰδιωτικῶν οἰκοπέδων, μὲ κακουργήματα ναρκωτικῶν, μὲ παραβάσεις τῆς ἔννοιας τοῦ φυσικοῦ δικαστοῦ καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς ἀμεροληψίας καὶ ἀντικειμενικότητος, μὲ συγκροτήσεις συμμοριῶν μὲ στόχο τὴν διάπραξη πλημμελημάτων μόνο καὶ μόνο γιὰ οἰκονομικὸ ὄφελος, μὲ δικαστικὰ ἀποφάσεις, ποὺ σκοπὶμα ἀγνοοῦν ἢ δὲν λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα χάριν ἱκανοποίησης ἐπιθυμιῶν ἀνθρώπων τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐξουσίας μέσα στοὺς σκληροὺς κομματικοὺς πυρήνες.

Αἰδώς, ἄρνηση, σκεπτικισμὸς καὶ λαιμοδεία ἀναβροῦν ἀπὸ τὴν δικαστικὴ ἀντιμετώπιση κάθε ληστείας τοῦ δημόσιου κορβανᾶ. Τὰ κοράκια, τὰ τσακάλια, οἱ ὕαινες, οἱ καρχαρίες, οἱ κλεπτοδημοκράτες, οἱ ὑπερ-συμμορίες καὶ οἱ βδέλλες τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμιοσύνης δὲν ἔχουν νὰ φοβηθοῦν κανένα, διότι ἡ «Θέμις» δολοφονήθηκε ἀπὸ τοὺς ρωμιούς, ἢ δὲ Ἐπιτροπὴ Θεσμιῶν καὶ Διαφάνειας εἶναι μία φούσκα χωρὶς περιεχόμενο, δηλαδὴ ἓνα κατασκευάσμα γιὰ ἀποπροσανατολισμὸ τῶν ἔτσι καὶ ἄλλως τυφλῶν σκλάβων Ρωμιῶν. Οἱ κατὰ καιροὺς κραυγές, «ὅλα στὸ φῶς καὶ ὅπου ἐντοπισθοῦν εὐθύνες στὸν εἰσαγγελέα», ποὺ διατυπώνονται, εἶναι μηνύματα «ἀπάτης» καὶ «ὑποκρισίας».

Κομματάρχες κάθε νόμου, δικαστικοί, κληρικοί, ἀστυνομικοί, δημοσιογράφοι, στρατοκράτες, τουρκοκοτζαμπάσηδες, ντελάληδες τῶν ἠλεκτρονικῶν ΜΜΕ κ.ἄ. εἶναι μπλεγμένοι στὸ ἄρρωστο κουβάρι τῆς διαφθορᾶς. Ὁ νῦν πρωθυπουργὸς καὶ ὁ νῦν πρόεδρος τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολίτευσης μαζί μὲ τὰ ἐπιτελεῖα τῶν σκληρῶν κομματικῶν τοὺς πυρήνων δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ προσφέρουν στοὺς Ρωμιούς κάτι παραπάνω ἀπὸ φοῦσκας χωρὶς περιεχόμενο..., δηλαδὴ κάτι παραπάνω ἀπὸ ἠθικοπλαστικές ρητορικὲς κουβέντες καὶ κηρύγματα περὶ κοινωνικοῦ κέντρου.

Ὅλες ὅμως οἱ ἀλήθειες, ποὺ ἀφοροῦν στὸ μέλλον τοῦ τόπου, ἀποσιωπῶνται χάριν τῶν ἐφήμερων σκοπιμοτήτων τῆς κρυπτοδυναστείας. Σήμερα πρῶν ὑψηλὰ κυβερνητικὰ στελέχη τῆς παρούσης κυβέρνησης, ποὺ ὀρισμένα προηγουμένως μάλιστα ὑπῆρξαν ἄνθρωποι τῆς «Θέμιδος», βγάζουν ἀπὸ τὶς φυλακὲς καταδικασμένους δολοφόνους, ἀθωώνουν κατὰ συνεχεῖα ἐμπόρους ναρκωτικῶν καὶ δημιουργοὺν γιὰ ἐκφοβισμὸ τῶν ἐντίμων πολιτῶν «μαφιόζικες ὁργανώσεις», ποὺ προστατεύουν τὶς «ὑαινες» τῶν ἐπιδοτήσεων τῶν ἀγροτικῶν προϊόντων ἀπὸ τὰ ταμεία τῆς Ε.Ε., μὲ τὴν γνωστὴ μέθοδο τῶν «πανωγραψμάτων», μὲ τὸ ἀξημίωτο βέβαια.

Ποιὸς θὰ συνεχίρῃ τὴν συνείδηση τῶν «ἀκόμη Ἑλλήνων» μέσα στὸ κρατίδιο τῆς διαφθορᾶς, γιὰ νὰ ἀδράξουν τὴν ρομφαία τῆς οὐσιαστικῆς καὶ ἀδιάκριτης καθαρώς, διοχετεύοντας ὅλους τοὺς «νταβαζήδες» στὸν βόθρο, ὥστε νὰ περιωθῇ ὅ,τι εἶναι ἀκόμη δυνατό; Πότε θὰ σταματήσῃ ὁ ἐξευτελισμὸς κάθε ἔννοιας πολιτικοῦ λόγου καὶ ἡ μετατροπὴ τοῦ πολιτικοῦ σκηنيκοῦ στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμιοσύνης σὲ τσίρκο;

*Αὐτό, ποὺ κάποτε
παρὰ τοὺς οὐράνιους
θεοὺς ὠνομαζόταν
«Θέμις», παρὰ
τοὺς χθόνιους
«Δίκη» καὶ παρὰ
τοὺς πολιτισμένους
πολίτες «Νόμος»,
δὲν ὑπάρχει σήμερα
στὸ κρατίδιο τῶν
πρωταθλητῶν τῆς
διαφθορᾶς.*

***Ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη βρίσκεται σὲ ἐναγκαλισμὸ μὲ τὴν Ἐκκλησίαν.
(Βλ. «Θεοκρατικὴ Δικαιοσύνη», «Δ», τ. 317.)***

Πότε θὰ κατανοήσουν ἐπιτέλους οἱ Ρωμιοί, ὅτι στὸ σημερινὸ κρατίδιό τους τῆς διαφθορᾶς δὲν ὑπάρχει χώρος δράσης καὶ σκέψης, ἀπὸ τὴν Ἐπιστήμη μέχρι τὴν Πολιτική, ἀπὸ τὴν Οἰκονομία μέχρι τὴν Τέχνη, ἀπὸ τὴν Παιδεία μέχρι τὴν Τεχνολογία, ποὺ νὰ συναρτᾶται ἅμεσα πρὸς τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀλήθεια, χωρὶς τὴν μεσολάβηση κάποιου συμβατικοῦ, τεχνικοῦ καὶ φυσικὰ ψεύτικου κανόνα, ποὺ ὑπαγορεύει τὴν ἐξουσιαστικὴ σκοπιμότητα;

Πότε θὰ ξαναγίνουν οἱ Ρωμιοὶ Ἕλληνες; Οἱ Ρωμιοὶ ἀποτελοῦν τὴν ἔσχατη κατάπτωση καὶ τὸν ἀκρότατο αὐτοεξευτελισμὸ τῶν Ἑλλήνων! Χορεύουν χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν πάνω στὸ πτώμα τῆς Ἑλληνικῆς μήτρας, ποὺ ἐγέννησε τὸν μοναδικὸ στὸν κόσμον Ἀρχαιοελληνικὸ Πολιτισμὸ. Ποτέ στὴν ἱστορία τους δὲν κέρδισαν κάποια μάχη ἔναντι τοῦ ἑαυτοῦ τους. Μὲ ἱστορικὴ καὶ μαθηματικὴ ἀκρίβεια ἢ πορεία τοῦ κρατιδίου τῆς διαφθορᾶς πρὸς τὴν διάλυσιν του ἀποτελεῖ ἓνα ἀδιαμφισβήτητο γεγονός. Ἡ «σιωπὴ» σκεπάζει τὴν «ἐνοχί».

Αὐτὸ ποὺ σήμερα χρειάζομαστε εἶναι ἓνας Νέος Ἑλληνικὸς Διαφωτισμὸς, ὁ ὁποῖος θὰ συνελθῇ ἀπὸ ἐκεῖ, ποὺ ἀναχαιτίσθηκε ὁ προηγούμενος. Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες Διαφωτιστὲς καὶ πεφωτισμένοι Ἕλληνες πολῖτες τοῦ πνεύματος, μὲ γνώσεις καὶ πνευματικὴ διαύγεια, ποὺ ἀποκρυστογράφησαν τὸν θησαυρὸ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Σκέψης, ἐμποδίζονται συστηματικὰ καὶ μὲ ὅλα τὰ μέσα νὰ ἐπανελληνίσουν τοὺς σημερινούς Ρωμιούς καὶ νὰ ὠρμιάσουν αὐτοὺς πολιτιστικὰ καὶ πνευματικὰ, γιὰ νὰ κρατήσουν στοὺς ὤμους τους τὴν βαρεῖα ἀρχαιοελληνικὴ κληρονομιά.

Ὅταν ὅμως στὴν Ἱστορία ἡ «ἀδικία» γίνεται «δίκαιο», τότε γίνεταί αἷμα. Ζητοῦνται σήμερα Ἡρακλῆδες, ζητεῖται φῶς, φωτιά, τσεκούρι καὶ κόψη τοῦ σπαθιοῦ τρομερῆ, γιὰ νὰ φύγῃ ἡ σκουριά. Ζητοῦνται οἱ Ἕλληνες τῆς Δικαστικῆς Ἐξουσίας γιὰ ἐφαρμογὴ τῶν νόμων, ποὺ ἀναφέρονται στὸ ἔργο τοῦ Λυκούργου «κατὰ Λεωκράτους», γιὰ παραδειγματικὴ τιμωρία τῶν λυμεόνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Γεώργιος Θ. Χατζηθεοδώρου
Υφηγητὴς Πανεπιστημίου Ἀαχεν

«ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΡΩΜΑΙΩΝ»

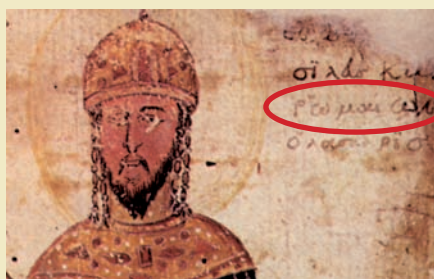
Οι ὅροι «Βυζάντιο» καὶ «Βυζαντινὴ Αὐτοκρατορία» ἐπινοήθηκαν τὸν 19^ο αἰῶνα, προκειμένου νὰ ἐμπεδώσουν τὸν δῆθεν ἐλληνικὸ χαρακτήρα τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Στὰ ἱστορικὰ κείμενα τοῦ Μεσαίωνα ἡ συγκεκριμένη αὐτοκρατορία ποτὲ δὲν χαρακτηρίστηκε Βυζαντινὴ ἢ Ἑλληνική. Τὸ Βυζάντιο οὐδέποτε ὑπῆρξε ἐλληνικό, οὔτε καὶ φιλελληνικό. Ἀκόμα καὶ τὸ ὄνομα Ἑλλήν ἦταν ἀπαγορευμένο διὰ ποινῆς θανάτου. Οὐδεὶς Βυζαντινὸς αὐτοκράτορας ἦταν Ἑλληνας (βλ. «Οὔτε ἓνας Ἑλληνας βασιλεὺς», «Δ», τ. 293), οὔτε καὶ φορέας τοῦ Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ –πλὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ, τὸν ὁποῖο ὅμως δολοφόνησαν καὶ ἐπωνόμασαν «Παραβάτη».

Κωνσταντῖνος Θ' Μονομάχος (11^α αἰ.).

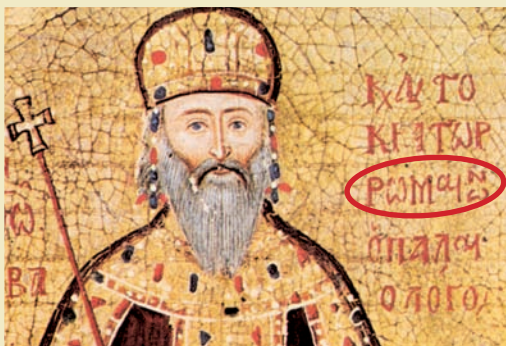
Ἀλέξιος Κομνηνὸς (11^α αἰ.).

Θεόδωρος Β' Λάσκαρις (13^α αἰ.).

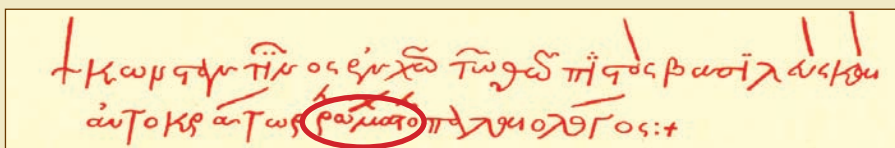
Ἀνδρόνικος Β' Παλαιολόγος (14^α αἰ.).

Μανουήλ Β΄ Παλαιολόγος
(ιδ', ιε' αι.).

Ἰωάννης Η΄ Παλαιολόγος
(προτελευταῖος αὐτοκράτορας).

Ἡ ἰδιόχειρη ὑπογραφή τοῦ τελευταίου αὐτοκράτορα Κωνσταντίνου ΙΑ΄ Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος αὐτοπροσδιορίζεται ὡς: «Κωνσταντῖνος ὁ ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ πιστὸς βασιλεὺς καὶ αὐτοκράτωρ Ρωμαίων ὁ Παλαιολόγος».

* * *

Οἱ παρατιθέμενες φωτογραφίες ἀπὸ ψηφιδωτά, νομίσματα, ἔγγραφα κ.ἄ. ἐλήφθησαν δειγματοληπτικὰ ἀπὸ τὴν «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» («Ἐκδοτικὴ Ἀθηνῶν»). Ἀπεικονίζουν διάφορους αὐτοκράτορες μὲ τοὺς τίτλους τους, στοὺς ὁποίους πουθενὰ δὲν ὑπάρχουν οἱ λέξεις «Ἑλλάς» ἢ «Ἕλλην». ἀκόμα καὶ σ' αὐτοὺς τῆς τελευταίας δυναστείας, τῶν Παλαιολόγων, δεσπόζουν οἱ τίτλοι: «αὐτοκράτωρ τῶν Ρωμαίων» καὶ «βασιλεὺς τῶν Ρωμαίων».

Ἰων Δημόφιλος

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος συγγαίρει τὸν δικτάτορα Γ. Παπαδόπουλο. Κατὰ τὴν Δικτατορία 1967-1974 ἔσχυε τὸ «Ἑλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν». Σήμερα ζοῦμε σὲ μία παρόμοια κατάσταση, κάτω ἀπὸ συνθήκες -κατ' εὐφημισμὸν Δημοκρατίας, ἀλλὰ στὴν οὐσία- Κοινοβουλευτικῆς καὶ Θεοκρατικῆς Δικτατορίας.

«ΓΕΝΙΑ ΤΟΥ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ»: Η ΓΕΝΙΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΚΥΒΕΡΝΑ

Πώς μία άπάτη γεννᾷ τὸ σημερινὸ πρωτάθλημα άπάτης

τις 21 Φεβρουαρίου τοῦ '73, ἡ Νομικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν καταλαμβάνεται ἀπὸ 3.000 χιλιάδες νέους καὶ νέες, ποὺ τὴν ἐπομένη γίνονται 4.000 ἐξ αἰτίας τοῦ Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ποὺ προέβλεπε τὴν «ποινὴ» τῆς στράτευσης ὡς παραδειγματικῆς τιμωρίας γιὰ τοὺς ἀπειθαρχοὺς φοιτητές. Ἡ ἀπήχηση ποὺ εἶχαν στὸν κόσμον οἱ αἰφνιδιαστικὲς λαϊκὲς κινητοποιήσεις χιλιάδων πολιτῶν, ποὺ ξεχύθηκαν στοὺς δρόμους, καὶ ἡ ξαφνικὴ ἀπώλεια τῶν πανεπιστημιακῶν χώρων ἐξαγριώνουν τὴ δικτατορικὴ ἐξουσία, ποὺ ἀπαντάει μὲ ξυλοδαρμούς, τραυματισμούς καὶ συλλήψεις, χωρὶς ὅμως νὰ καταφέρῃ νὰ ἐκφοβίσῃ τοὺς φοιτητές.

Μὲ τὶς τρεῖς ἐξεγέρσεις τῆς Νομικῆς Σχολῆς νὰ παίρνουν μεγάλες πολιτικὲς διαστάσεις καὶ τὴν Ἀθήνα νὰ μοιάζῃ μὲ καζάνι, ποὺ ἐκρήγνυται, στὶς 20 Μαρτίου 1973 ὁ πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Κων/νος Τούντας καλεῖ ἐγγράφως

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ

**Μιλάει στὸ «Δαυηδὸ» ὁ ἐκφωνητὴς
τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ
τῆς νύκτας τοῦ Πολυτεχνείου**

- Οἱ νέοι τῆς γενιᾶς τοῦ Πολυτεχνείου προδόθηκαν ἀπὸ ὅλες τὶς μεταχουντικὲς κυβερνήσεις.
- Οἱ σημερινοὶ κομματικοὶ φοιτητοπατέρες μοιάζουν μὲ τοὺς στρατιωτικούς, ποὺ ἔλεγχαν τὰ πανεπιστήμια κατὰ τὴ δικτατορία.
- Σήμερα δὲν ἔχουμε δημοκρατία, ἀλλὰ μεσαιωνικὴ καὶ κληρονομικὴ κρυπτοδυναστεία.
- Πληρώνουμε δισεκατομμύρια μητροπολίτες καὶ Ἐκκλησία, ἀντὶ νὰ ἐπενδύσουμε σὲ Παιδεία καὶ Ἔρευνα.

Αὐτὰ μεταξὺ ἄλλων μᾶς εἶπε ὁ κ. **Δημήτρης Παπαχρήστος**, μέλος τῆς συντονιστικῆς ἐπιτροπῆς κατάληψης τοῦ Πολυτεχνείου τὸ 1973 καὶ ἐκφωνητῆς

τὴν Ἀστυνομία νὰ διαλύσῃ βίαια τοὺς φοιτητές. Ἡ ἐπίθεσις, ποὺ ἀκολούθησε, οἱ δεκάδες τραυματίες, οἱ συλλήψεις καὶ οἱ φυλακίσεις ἦταν ἡ «πρόβα τζενεράλε» καὶ ὁ προάγγελος τοῦ Πολυτεχνείου.

*Κάποιοι ἐπώνυμοι
πολιτικοί, ἐνῶ
ὑποσχέθηκαν νὰ
μεταβοῦν στὴν
Νομικὴ, γιὰ νὰ
συμπαρασταθοῦν
στοὺς φοιτητές,
τελικὰ λούφαξαν καὶ
τοὺς ἐγκατέλειψαν.*

Ἡ νεολαία τότε γεύτηκε καὶ τὴν ὑποκρισίαν κάποιων ἐπώνυμων πολιτικῶν, ποὺ, ἐνῶ ὑποσχέθηκαν νὰ μεταβοῦν στὴν Νομικὴ, γιὰ νὰ συμπαρασταθοῦν στοὺς φοιτητές, τελικὰ λούφαξαν καὶ τοὺς ἐγκατέλειψαν. Ὁ χειρισμὸς αὐτὸς καθώρισε ἀποφασιστικὰ καὶ τὴν μετέπειτα πορεία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, ποὺ ἀγνόησε τοὺς δημιουργοὺς καὶ στάθηκε ἐμπόδιο στὴν προσπάθεια Μαρκεζίνη νὰ «καλλωπίσῃ» τοὺς δικτάτορες καὶ νὰ τοὺς «σερβίρῃ» στὴν Εὐρώπῃ.

Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν Ἑλλάδα ἴσως καὶ στὸν κόσμον ἀκούσθηκε τότε τὸ σύνθημα «ὄχι στὸ ποδόσφαιρο», πράγμα ποὺ ἔδειχνε τὸ πόσο καλὰ γνώριζαν ἐκεῖνα τὰ παιδιά τὸ ρόλο τοῦ ποδοσφαίρου στὴν ἀποβλάκωση τῶν μαζῶν.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας τῆς Νομικῆς ἡ φοιτήτρια Ἰωάννα Καρυστιάννη διαβάζει τὸν ὄρκο τῶν φοιτητῶν, καὶ ὅλοι μαζὶ ἐπαναλαμβάνουν:

«Εμεῖς, οἱ φοιτηταὶ τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτικῶν Ἰδρυμάτων, ὀρκιζόμεστε στ' ὄνομα τῆς Ἐλευθερίας νὰ ἀγωνισθοῦμε μέχρι τέλους γιὰ τὴν κατοχύρωση τῶν ἀκαδημαϊκῶν ἐλευθεριῶν, τοῦ πανεπιστημιακοῦ ἀσύλου, τῆς ἀνακλήσεως ὅλων τῶν καταπιεστικῶν νόμων καὶ διαταγμάτων.»

τοῦ φοιτητικοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τὴ νύχτα τῆς 17ης Νοεμβρίου 1973 σὲ συνέντευξη, ποὺ παραχώρησε στὸν «Δ». Πρόκειται γιὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐλάχιστες φορές, ποὺ κάνει τὴν ἐμφάνισή του σὲ κάποιο Μ.Μ.Ε. μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ νύκτα. Ὁ κ. Δημ. Παπαχρήστος εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἐπέλεξαν νὰ μὴν ἐξαργυρώσουν τὴ συμμετοχὴ τους στὰ γεγονότα τοῦ Πολυτεχνείου μὲ μεταπολιτευτικὰ βουλευτικὰ ἢ ἄλλα ἀξιώματα.

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗΣ

«Δ»: Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὰ ὄνειρα τῆς γενιᾶς τοῦ Πολυτεχνείου; Δικαιώθηκαν ἢ προδόθηκαν;

- Σὲ κάθε προδοσίᾳ, πάντα οἱ προδομένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι καὶ ὄχι τὰ ὄνειρα. Οἱ νέοι ἐκείνης τῆς γενιᾶς προδόθηκαν μὲ τὸν πιὸ στυγνὸ τρόπο καὶ μάλιστα ἀπὸ ὅλες τὶς μεταχουντικὲς «δημοκρατικὲς» κυβερνήσεις. Ἀλλὰ τὰ ὄνειρα δὲν μποροῦν νὰ προδοθοῦν, παραμένουν γιὰ τοὺς ἐπόμενους, γιὰ νὰ συνεχίσουν καὶ νὰ φθάσουν μέχρι ἐκεῖ ποὺ δὲν φθάσαμε ἐμεῖς. Οἱ σημερινοὶ φοιτητὲς ἀγωνίζονται ἀνάμεσα σὲ συμπληγάδες τοῦ ἀφόρητου κομματικοῦ

Κάποιες αναμνήσεις, που άντεξαν στον χρόνο, ήταν ή συμπαθητική μορφή ενός γιατρού στην όδo Σίνα, που πετούσε αδιάκοπα κύβους με ζάχαρη προς τους νησιτικούς φοιτητές, παροτρύνοντάς τους να την καταπίνουν, για να άντέξουν, θεωρώντας επικίνδυνο να τους πετάξει κονσέρβες και άλλα τρόφιμα για τον φόβο των τραυματισμών. Δέν έλειψαν και τὰ εϋτράπελα, με τους συγκλητικούς του Πανεπιστημίου Αθηνών να τρώνε γλυκά και να πίνουν σαμπάνιες χειροκροτώντας ειρωνευόμενοι τους άπερχόμενους φοιτητές κατά την λήξη της πρώτης εξέγερσης.

Το άποκορύφωμα ήταν ή σύζυγος κάποιου άξιωματικού του Ναυτικού, που, ενώ μία όμήγυρις άξιωματικών είχαν συγκεντρωθή στο σπίτι της καπνίζοντας και συζητώντας με τον σύζυγό της την κατάσταση, ξαφνικά εισέβαλε όρμητικά στο δωμάτιο φωνάζοντας: «Κοίμα στα παντελόνια που φοράτε! Άκόμη συζητάτε; Έδώ τὰ παιδιά κατέλαβαν την Νομική έντελως άopλα, και έσεις άκόμη κάθεστε; Μά δέν ντρέπεσθε καθόλου;»

Οί ύποκλήσεις πολιτικού και πνευματικού κόσμου

«λιπόθυμος» πνευματικός και πολιτικός κόσμος της χώρας με έπι κεφαλής την Άκαδημία Αθηνών και τους πανεπιστημιακούς ύποκλινόταν ταπεινά στο στρατιωτικό καθεστώς έναντι μεγάλων άνταλλαγμάτων. Κάποιοι καθηγητές και διανοούμενοι άντιστάθηκαν, αλλά ό κύριος κορμός τους, όπως και ένας μεγάλος αριθμός δημοσιογράφων και πολιτικών, συνέπλεαν με την δικτατορία. Οί κομπάρσοι της διάνοησης μαζί με κοτζαμπάσηδες, πολιτικούς και δεσποτάδες είναι τὰ δεκανίκια, που στηρίζουν πάντα τις πολιτικο-θρησκευτικές έξουσίες.

Ό Δημ. Παπαχρήστος τότε και σήμερα.

Τέχνη καὶ Πολιτισμός

Ἡ δεκαετία τοῦ '60 σημειώθηκε μία τεράστια πολιτισμικὴ ἔκρηξη σὲ ὁλόκληρη τὴν Εὐρώπη, ποὺ σάρωσε τὶς ψευτοσυμβατικότητες, τὶς θρησκείες καὶ τοὺς πολιτικοὺς καὶ παρέλυσε τὶς εὐσεβεῖς ὑποκριτικὲς κοινωνίες. Τὰ πάντα ἀμφισβητήθηκαν, οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες φιλόσοφοι ἐπανήλθαν, καὶ μία ποιοτικὴ μουσικὴ ξεχύθηκε σὰν χεῖμαρρος ἰσοπεδώνοντας τὰ θρησκευτικο-πολιτικὰ κατεστημένα τῶν χωρῶν. Οἱ νέοι στὴν Γαλλία ξεσηκώθηκαν ζητώντας καλύτερη παιδεία καὶ χλεύασαν τοὺς πανεπιστημιακοὺς λέγοντάς τους, ὅτι: «ἐὰν εἶναι νὰ διδάσκετε ἔτσι, τότε κλείστε τὰ πανεπιστήμια! Δὲν μᾶς χρειάζονται». Αὐτὴ ἦταν καὶ ἡ δευτέρη Ἀναγέννηση τῆς Εὐρώπης μὲ τὴ δυναμικὴ ἐξέγερση τῶν νέων τοῦ '68 στὸ Παρίσι καὶ τὴν περίφημη «Ἀνοιξη τῆς Πράγας» στὴν Τσεχοσλοβακία. Δὲν ἔχει σημασία, ὅτι οἱ ἐξεγέρσεις αὐτὲς πνίγηκαν στὸ αἷμα. Ἡ βάση τους ἦταν ὁ Πολιτισμός, καὶ Πολιτισμὸ διεκδικούσαν.

Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα τοῦ '73 τὸν πλέον ἀποφασιστικὸ συντελεστὴ γιὰ τὸ ὕψηλὸ καὶ ἐξω-πανεπιστημιακὸ μορφωτικὸ ἐπίπεδο ἐκείνων τῶν φοιτητῶν ἀποτελέσσε ὁ ἐκδοτικὸς «ὄργανός» συγγραμμάτων κοινωνικοῦ καὶ πολιτικοῦ περιεχομένου, ποὺ στὴν πλειοψηφία τους κυκλοφοροῦσαν κρυφὰ καί, μολονότι ἢ χούντα τὸ γνώριζε, ὑποτίμησε τὴν ἀπήχησή τους. Ὁ συνδυασμὸς τῆς μόρφωσης μὲ τὴν ἐπιρροή

*Οἱ φοιτητὲς
ὠρθώθηκαν μόνοι
τους, περιφρονώντας
τὰ κόμματα καὶ τοὺς
παρηκμασμένους
πολιτικούς, οἱ ὁποῖοι
τὸ εἶχαν ἤδη πρὸ
πολλοῦ σκάσει
τροχάδην.*

ἐλέγχου, τῶν ἀνάξιων καθηγητῶν καὶ τὴν ἐμπορευματοποίηση τῆς Ἀνώτατης Παιδείας.

«Δ»: Τὴν ἐποχὴ τῆς χούντας κατασκόπευαν τὰ πανεπιστήμια οἱ στρατιωτικοί. Σήμερα ὅμως κατασκοπεύονται ἀπὸ τοὺς κομματικοὺς φοιτητοπατέρες.

- Πράγματι τὰ πανεπιστήμια ἐκείνης τῆς ἐποχῆς θύμιζαν κάτεργα. Εἶχαν στρατιωτικὸ διοικητὴ, εἶχαν κυβερνητικὸ ἐκπρόσωπο, τὰ φοιτητικὰ συμβούλια ἦταν γεμᾶτα ἀπὸ διωρισμένα ὄργανα τῶν στρατιωτικῶν, καὶ οἱ διάδρομοι ἔσφυναν ἀπὸ χουντικούς ἀσφαλίτες, ποὺ ὑποδύονταν τοὺς φοιτητές.

Σήμερα τὰ πανεπιστήμια πάσχουν ἀπὸ ἄλλη ἀσθένεια· ἀπὸ καθηγητὲς ποὺ δὲν εἶναι καθηγητὲς, ποὺ προωθήθηκαν ἀπὸ τὸν νόμο 1268/82 στὶς πανεπιστημιακὲς ἑδρες μὲ κλεμμένες διατριβὲς καὶ ἐξελίχθηκαν σὲ ἐμπόρους, διότι λαμβάνουν τεράστια ποσὰ ἀπὸ τὴν Ε.Ε γιὰ προγράμματα, ποὺ ποτέ τους δὲν ἔκαναν, καὶ πουλᾶνε ἔναντι ἀδράς ἀμοιβῆς μεταπτυχιακὰ καὶ «Μάστερς» σὲ φοιτητές, γιὰ τὸ νόμος αὐτὸς ἰσχύει ἀκόμη, ἂν καὶ γίνονται κάποιες δειλὲς προσπάθειες νὰ τὸν ἀλλάξουν.

Ἡ πλειοψηφία τῶν καθηγητῶν εἶναι ἔτσι σήμερα, καὶ ἐὰν κάποιος συνάδελ-

1. ἔχει ἀπόλυτον ἡγεμονίαν τὰ χει-
 ρῶτά τε θυμαλά σε κατὰ τὸν ὑμῆσαν
 κρίσει.
 2. ἡγούμενος τῆς πόλεως τῆς Πατρὶδος
 3. " " " τῶν Πατριστασίων σε
 4. εἶδος αὐτοκράτορος Α.Ε.Ι
 Πράττει τὰ κατὰ τὸν σε
 21-2-73 ἑρμ 2015

Ἰδιόχειρο σημείωμα τοῦ δικτάτορα Στυλιανοῦ Πατακοῦ πρὸς τὴ Σύγκλητο.
 (Γ. Βερνίκου, «Ὅταν θέλαμε νὰ ἀλλάξουμε τὴν Ἑλλάδα».)

τῆς μουσικῆς τέχνης, δηλαδὴ ὁ Πολιτισμός, ὑπῆρξαν οἱ θεμέλιοι λίθοι τοῦ φοιτητι-
 κοῦ κινήματος, ποὺ σκοπιμῶς παραβλέπονται.

Δεκάδες Ἑλλήνων συνθετῶν καὶ καλλιτεχνῶν, ποὺ καταξιώθηκαν εἴτε στὴν Ἑλ-
 λάδα εἴτε στὸ ἐξωτερικὸ μὲ τὶς δημιουργίες τους, ἐπιμένοντας περισσότερο στὸ

φὸς τους τολμήσει νὰ τοὺς ἀντισταθῇ τὸν «ἀποκεφαλίζουν» ἐν ψυχρῷ, ὅπως
 συνέβη μὲ τὸν καθηγητὴ Στέλιο Ἀλεξανδρόπουλο, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Ρέθυ-
 μνο καὶ ἀνῆκε στὴν δική μας γενιά, ἀλλὰ, ὅταν ἀρνήθηκε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν
 τακτική τους, καταδιώχθηκε καὶ προπηλακίσθηκε τόσο, μέχρι ποὺ τὸ ἄγχος
 καὶ ἡ πίεση, ποὺ δέχτηκε, κλόνισαν ἄσχημα τὴν υἡγεία του, ἐπιφέροντας τὸν
 ἄδικο θάνατό του καί, ὅπως λέει ὁ λαός, τὸν «ἔσκασαν» ἀπὸ τὴ στεναχώρια
 του. Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο εἶχε συμβῇ καὶ παλαιότερα στὸν ἄτυχο καθηγητὴ Σάκη
 Καραγιωργα, ποὺ, ὅταν ἀντιλήφθηκε τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς, ποὺ θὰ
 προκαλοῦσε ὁ νόμος αὐτὸς στὰ πανεπιστήμια, ἦταν τόση ἡ πικρία καὶ ἡ θλίψη
 του, ποὺ τελικὰ ὠδηγήθηκε ὁ ἴδιος στὸν θάνατο.

«Δ»: Ποιό εἶναι τὸ διακύβευμα τελικὰ ;

- Τὸ μόνον διακύβευμα εἶναι ἡ ἀναπαραγωγή τῆς ἐξουσίας ἐντὸς τῶν πανεπι-
 στημίων, τὸ πῶς θὰ προωθηθοῦν στὶς ἀνώτατες θέσεις οἱ κομματικοὶ παρατρε-
 χάμενοι καὶ οἱ φοιτητοπατέρες, καὶ τὸ πῶς θὰ τυφλώσουν ἐπιστημονικὰ τοὺς
 ἀνύποπτους φοιτητές, ἀφοῦ καταδιώκουν τὴ Γνώση. Ἐλάχιστα λοιπὸν διαφέ-
 ρουν αὐτοὶ οἱ κομματικοὶ εὐνοούμενοι ἀπὸ τοὺς χουντικούς πεζικάριους, ποὺ

πολιτικὸ τραγούδι, ἐμψύχωναν τοὺς νέους φουντώνοντας τὸ ἀντιστασιακὸ καὶ φιλελληνικὸ πνεῦμα. Αὐτὴ ἡ μουσικὴ γαλούχησε τοὺς φοιτητές, ποὺ ὠρθώθηκαν μόνοι τους, περιφρονώντας τὰ κόμματα καὶ τοὺς παρηκμασμένους πολιτικούς, οἱ ὅποιοι τὸ εἶχαν ἤδη πρὸ πολλοῦ σκάσει τροχάδην.

Τὸ φοιτητικὸ κίνημα τῆς ἐποχῆς ἦταν αὐτοφυές, αὐτοδύναμο καὶ φούντωσε, ὅταν πλέον στὴν Ἑλλάδα εἶχαν γονατίσει καὶ ἐξαρθρωθῇ ὅλοι οἱ πυρῆνες ἀντίστασης. Τὴν πρωτοβουλία γιὰ τὴν Νομικὴ καὶ τὸ Πολυτεχνεῖο τὴν εἶχαν οἱ ἴδιοι οἱ φοιτητές, ποὺ ἀντιδροῦσαν μὲ ὀμηρικὸς κανυᾶδες στὶς συνελεύσεις στοὺς κομματικοποιημένους συναδέλφους τους, ποὺ ἤθελαν νὰ τοὺς «καπελλώσουν».

*Τὸ φοιτητικὸ κίνημα
τῆς ἐποχῆς ἦταν
αὐτοφυές, αὐτοδύναμο
καὶ φούντωσε, ὅταν
πλέον στὴν Ἑλλάδα
εἶχαν γονατίσει καὶ
ἐξαρθρωθῇ ὅλοι οἱ
πυρῆνες ἀντίστασης.*

Πολυτεχνεῖο: Τὸ ρομαντικὸ πλῆγμα

ἐξέγερση τοῦ Πολυτεχνείου ἀπὸ ρομαντικὴ καὶ ἡμι-ωργανωμένη ἀντίσταση ἐξελίχθηκε σὲ ἓνα πλῆγμα πολὺ μεγάλων διαστάσεων πρὸς τὸ καθεστῶς, ποὺ ἀνταπέδωσε μὲ ἓνα ἰσοδύναμο χτύπημα πρὸς τοὺς φοιτητές. Ἀλλὰ τὸ μεγάλο ράπισμα ἐκείνης τῆς γενιᾶς ἦταν ἐκείνη ἡ λαοθάλασσα ἔξω ἀπὸ τὸ Πολυτεχνεῖο, ποὺ στάθηκε δίπλα στὰ νεαρὰ παιδιὰ χωρὶς τὸ παραμικρὸ κέρδος ἢ ἀντάλλαγμα, κάτι, ποὺ οὐδέποτε πέτυχαν καὶ οὐδέποτε πρόκειται νὰ ἐπιτύχουν οἱ ἐξουσιαστές, ὅτι καὶ ἂν ὑποσχεθοῦν, ὅσους καὶ ἂν ἐξαγοράσουν, βολέψουν ἢ ἀπειλήσουν.

μᾶς κατασκόπευαν κάποτε. Σήμερα τὰ πανεπιστήμια εἶναι ἀπλῶς τὸ στάδιο προπαρασκευῆς γιὰ τὸν πολιτικὸ στίβο πολλῶν παρατρεχάμενων καὶ φοιτητοπατέρων, ποὺ ἀναδεικνύονται χωρὶς κόπο στὴν κορυφὴ τῆς ἱεραρχίας, ζώντας εἰς βάρος ὅλων μας.

«Δ»: Σήμερα τί εἶδους πολίτευμα ἔχουμε;

- Ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἡ βουλευτικὴ ἀσυλία, ποὺ καλύπτει τὶς μίζες, τὶς παραβάσεις καὶ τὰ χιλιάδες προνόμια τῶν ὑπουργῶν, ἐφ' ὅσον ἰσχύει ἡ κληρονομικὴ καὶ διὰ βίου ἀπαράδεκτη διαδοχὴ τῶν κληρονόμων τοῦ ἐκάστοτε ἀρχηγοῦ κόμματος, τότε ἔχουμε μεσαιωνικὴ καὶ κληρονομικὴ φεουδαρχία, ὅχι δημοκρατία. Βάσει ποίου νόμου καὶ μέχρι πότε θὰ ἀνακηρύσσονται ἀρχηγοὶ καὶ διὰ βίου μάλιστα οἱ γνιοὶ καὶ οἱ ἀνιψιοὶ τοῦ ἐκάστοτε ἀρχηγοῦ καὶ μὲ ποιό δικαίωμα θὰ καταδυναστεύουν τὸν τόπο μέχρι τὸν θάνατό τους; Τί τὰ θέλουμε τόσα ὑπουργεῖα; Τὸ πολὺ ἐπὶ ὑπουργεῖα φθάνουν γιὰ τὴν χώρα μας. Εἶναι ἀπαράδεκτο νὰ πληρώνουμε τόσους ὑπουργοὺς, ποὺ τὸ παραμικρὸ δὲν προσφέρουν, νὰ πληρώνουμε μητροπολίτες καὶ δεσποτῶδες, ἀντὶ νὰ χορηγηθοῦν αὐτὰ τὰ δισεκατομμύρια στὴν Παιδεία καὶ στὴν Ἑρευνα. Ἐπιτέλους, ἐμεῖς,

Οἱ μεταπολιτευτικοὶ Ἀτλαντες καὶ Ἡρακλῆδες

Ἡ εὐθύνης τῶν πολιτικῶν γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς δικτατορίας καὶ τὴν εἰσβολὴ στὴν Κύπρο εἶναι μεγάλες. Αὐτοὶ οὐσιαστικὰ πρόσφεραν μία ἄριστη καὶ βολικὴ διέξοδο στὸ ἀδιέξοδο, ποὺ εἶχαν ὀδηγήσει τὴν χώρα ξεχαρβαλώνοντάς την, πότε μὲ τὴν διάβρωση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ, πότε ἀλληλογρονθοκοπούμενοι μέσα στὴν Βουλὴ ἑξακοντίζοντας καρτέλες καὶ ξύλα πρὸς ἀλλήλους, ἐνῶ ἤξεραν καλά, ὅτι τὰ Ἀνάκτορα καὶ ὁ Στρατὸς καταδοκοῦσαν.

Οἱ καθημερινὲς αἱματηρὲς διαδηλώσεις στὸ κέντρο τῆς Ἀθήνας, τὰ ἀγεφύρωτα χάσματα καὶ ὁ διχασμός, ποὺ οἱ «ἐθνοσωτῆρες» προκάλεσαν, βούλιαξαν τὴν Ἑλλάδα σὲ πολιτικὸ καὶ οἰκονομικὸ χάος. Στὴ συνέχεια οἱ περισσότεροι πολιτικοὶ τράπηκαν σὲ ἄτακτη φυγὴ, ζώντας ἡγεμονικὰ στὴν Εὐρώπη καὶ φόρτωσαν ἀποκλειστικὰ μόνον στοὺς στρατιωτικοὺς τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν τουρκικὴ εἰσβολὴ στὴν Κύπρο, ἐνῶ οἱ ἴδιοι κατ' οὐσίαν εἶχαν προετοιμάσει τὸ ἔδαφος.

Μετὰ δὲ τὴν κατάρρευση τῆς δικτατορίας, βγῆκαν ἀπὸ τὴν παρακμὴ καὶ ἐπανῆλθαν θριαμβευτικὰ στὴν Ἑλλάδα ὡς Ἀτλαντες καὶ Ἡρακλῆδες, ἀναβαπτιζόμενοι μέσα στὴν θεατρinίστικη μεταπολιτευτικὴ κολυμβήθρα. Οἱ ψευτο-ἥρωες, ποὺ συνέπλεαν μὲ τὸ κίνημα Μαρκεζίνη, καὶ τὶς ἡμέρες τοῦ Πολυτεχνεῖου πίεζαν ἀνθρώπους μὲ κύρος νὰ προβοῦν μαζί τους σὲ κοινὲς δηλώσεις, συνιστώντας στοὺς φοιτητὲς «μετριοπάθεια», διασώθηκαν ἀπὸ τὴν ἀτίμωση, γιὰτὶ τοὺς πρόλαβαν τὰ τραγικὰ

*Οἱ περισσότεροι
πολιτικοὶ τράπηκαν
σὲ ἄτακτη φυγὴ,
ζώντας ἡγεμονικὰ
στὴν Εὐρώπη.*

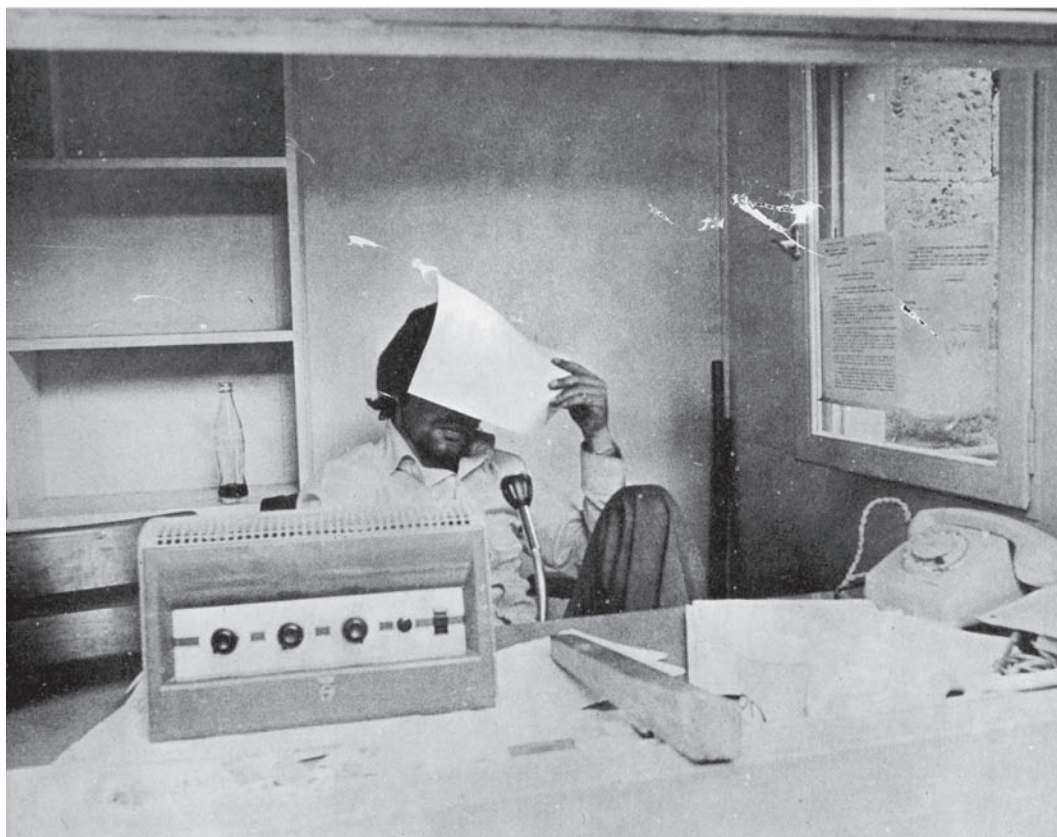
οἱ Ἕλληνες, πρέπει νὰ καθήσουμε κάτω καὶ νὰ συναποφασίσουμε ὅλοι μαζί μὲ ὅλους τοὺς ἐμπλεκόμενους φορεῖς, τί εἶδους πολίτευμα θέλουμε, ὥστε νὰ προκύψῃ ἓνα πολίτευμα μέσα ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἴδιους, τὸ ὁποῖο θὰ καλύπτῃ τὶς πραγματικὲς ἀνάγκες τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Εἶναι ἀδιανόητο νὰ διοικῇ τὴν Ἑλλάδα ἓνας μόνον ἄνθρωπος, ποὺ ἀποφασίζει μαζί μὲ τοὺς χρηματοδότες του τὸ πῶς θὰ διαλύσουν τὴν χώρα, τὴν Παιδεία, τὸν Πολιτισμὸ καὶ τὴν Ἱστορία μας, ἐνῶ οἱ 300 βουλευτὲς δὲν τολμοῦν νὰ τοῦ ἀντισταθοῦν στὸ παραμικρό. Τέτοια Βουλὴ τί τὴν χρειαζόμαστε;

«Δ»: *Μιὰ φωτογραφία, ποὺ κυκλοφορεῖ στὸ Διαδίκτυο καὶ ἔχει τὰ στοιχεῖα σας, εἶναι δική σας;*

- Ὅχι, εἶναι πλαστή. Εἶναι γελοῖο νὰ πιστεύῃ ὁ κόσμος, ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ κινδυνεύαμε ἀπὸ Ἀστυνομία, Στρατὸ καὶ ΕΣΑτζῆδες, ἐμεῖς ἐπιτρέπαμε τὴν εἴσοδο δημοσιογράφων στὸν ραδιοσταθμὸ καὶ ποζάραμε γιὰ φωτογραφίες! Πρωτάκουστα πράγματα, ποὺ ἔγιναν χάριν τῆς εἰκόνας, τοῦ θεάματος καὶ τῶν Μ.Μ.Ε., γιὰ νὰ «πουλήσουν» οἱ δημοσιογράφοι θέμα.

Ἀγγελικὴ Ρέτουλα

ΕΚΠΕΜΠΕΙ ΣΕ ΜΗΚΟΣ ΚΥΜΑΤΟΣ 1150 ΧΙΛΙΣΚΥΚΛΩΝ (ΠΛΑΤΙ ΣΤΟΝ ΕΘΝΟΠΑΩΝ).
ΑΚΟΥΣΤΕ ΤΟΝ/.-

Πλαστή φωτογραφία τοῦ Δημ. Παπαχρήστου. Μία ἀπὸ τὶς φωτογραφίες ποὺ φτειάχτηκαν ἀργότερα χάριν τῶν Μ.Μ.Ε.

γεγονότα τῆς Κύπρου.

Ἡ Μεταπολίτευση συνέτριψε μεθοδικὰ τὰ ὄνειρα ἐκείνης τῆς γενιᾶς, τῆς ἀσυγχώρητης, ποὺ τοὺς ράπισε καὶ τοὺς ἀπαξίωσε. Οἱ ἰδεολόγοι νέοι κι οἱ ἰδέες τους παραμερίστηκαν, ὅπως πάντοτε συμβαίνει μὲ τὶς ἀνατρεπτικὲς δράσεις καὶ τὶς ἐπαναστάσεις. Ἀρκετοὶ τότε νέοι ἐκείνης τῆς γενιᾶς ἐξ ἄλλου ἀπορροφήθηκαν ἀπὸ τὸ ἐξουσιαστικὸ σύστημα. Εἶναι οἱ σημερινοὶ ἡγέτες τῆς Ρωμιοσύνης, ποὺ βούλιαξαν τὴν Ἑλλάδα στὸν βυζαντινισμό, τὴ θεοκρατία, τὴν φτώχεια, τὴν ὑπανάπτυξη καὶ τὴν διαφθορά.

Ἀγγελικὴ Ρέτουλα

Ο «ΧΡΟΝΟΣ»: ΕΝΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑ ΤΟΥ ΕΓΚΕΦΑΛΟΥ;

έχρι πριν λίγα χρόνια η επικρατούσα θεωρία για την αρχή του Σύμπαντος ήταν εκείνη της Μεγάλης Έκρηξης. Ήταν λοιπόν φυσικό σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο, ανεξαρτήτως μορφωτικού επιπέδου, ηλικίας και τάξεως, να δημιουργούνται αυτόματα μερικά ερωτήματα, όπως: «τί υπήρχε πριν από τη Μεγάλη Έκρηξη» ή «ποιός προκάλεσε τη Μεγάλη Έκρηξη, και ποιος ήταν το υλικό, από το οποίο έγινε». Ερωτήματα, που απασχολούν τους κοσμολόγους, τους ασχολουμένους με τη μεταφυσική αλλά και τους μελετητές των θρησκειών. Η ερώτηση, αν η στιγμή της Μεγάλης Έκρηξης ήταν πραγματικά η αρχή του χρόνου ή όχι, και αν το Σύμπαν υπήρχε και πριν από εκείνη τη στιγμή, θα ήταν άκατανόητη μόλις πριν από μία δεκαετία. Οί περισσότεροι κοσμολόγοι επέμεναν, ότι μία τέτοια ερώτηση δεν έχει νόημα, γιατί είναι εκτός πραγματικότητας να σκεφτώμαστε χρόνους.

Ο «ΧΡΟΝΟΣ»

Δέν υπάρχει σάν φυσικό μέγεθος

χρόνος είναι αίσθηση (βίωμα), και επομένως ότι άλλο σχετίζεται με αυτόν είναι φανταστικό και όχι αντικειμενική πραγματικότητα. Δέν υπάρχει αντικειμενικός χρόνος. Μόνον υποκειμενικός. Δέν υπάρχει παγκόσμιος χρόνος, μόνον τοπικός, του συστήματος αναφοράς Γης - Ήλιου. Ο χρόνος είναι βίωμα, που τον δημιουργεί ή ανυπομονησία ολοκληρώσεως μιας καταστάσεως. Ο χρόνος είναι έσωτερική υποκειμενική αίσθηση της συγκριτικής διαδικασίας σκέψεως του εγκεφάλου του ανθρώπου, το μυαλό, ή 7η αίσθηση (6η αίσθηση είναι η ισορροπία- βαρύτητα). Είναι η σύγκριση κινήσεων (σχετικότητα) με την επιθυμία ολοκληρώσεως της μέσα στο (βιολογικό κομπιούτερ) μυαλό του ανθρώπου και από τα επαναλαμβανόμενα φαινόμενα (περιστροφή της Γης, τους χτύπους της καρδιάς και γενικά τους βιολογικούς ρυθμούς) διαδικασίας κ.λπ. Δέν υπάρχει υπερφυσικό, ►

Ο Νομπελίστας Φυσικής του 1979 Weinberg θεωρεί, ότι δεν υπήρξε μία αρχή. Ότι υπήρξαν διαδοχικά τεράστια Big Bangs έτσι, ώστε το «πολυ-Σύμπαν» να συνεχίζεται αιωνίως, οπότε δεν είναι απαραίτητο να τεθῇ ἡ ἐρώτηση τοῦ τί ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ τὸ Big Bang. Τὸ «πολυ-Σύμπαν» ἦταν πάντοτε ἐδῶ. Οἱ εἰδικοί στὰ θέματα αὐτὰ θεωροῦν, ὅτι τὰ Σύμπαντα μποροῦν νὰ δημιουργηθοῦν ὡς μιὰ κβαντική διακύμανση τοῦ «τίποτα». Αὐτὸ γίνεται, γιατί ἡ θετική ἐνέργεια, ποὺ βρίσκεται στὴν ὕλη, ἰσορροπεῖ μὲ τὴν ἀρνητική ἐνέργεια τῆς βαρύτητας, ἔτσι ἡ συνολικὴ ἐνέργεια μιᾶς φουσαλλίδας-Σύμπαν εἶναι μηδέν. Κατὰ συνέπεια δὲν λαμβάνει καμμία καθαρὴ ἐνέργεια, γιὰ νὰ δημιουργήσῃ ἕναν νέο κόσμο. Εἶναι μία θεωρία πολὺ ἐλκυστική, ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν κοινὴ σκέψη, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀφήνει ἀνοικτὰ πολλὰ θέματα, ὅπως π.χ. ἂν σὲ αὐτὰ τὰ Σύμπαντα μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ ἢ γιὰ τὶς μικρὲς πιθανότητες, ποὺ ὑπάρχουν, γιὰ τὴ δημιουργία τους καὶ ἄλλα παρόμοια ἢ καὶ νέες ἐρωτήσεις, ποὺ ἀναπόφευκτα δημιουργοῦνται, ἀφοῦ κάθε ἐπιστημονικὴ ἀνακάλυψη ἔχει ὡς συνέπεια τὴ δημιουργία πλῆθους νέων ἐρωτήσεων.

Μιὰ ἄλλη θεωρία, ἐκείνη τῶν ὑπερχορδῶν, μᾶς λέει, ὅτι ἡ Μεγάλῃ Ἐκρηξῇ δὲν ἦταν ἡ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος ἀλλὰ οὔτε καὶ τοῦ χρόνου. Ἦταν ἀπλᾶ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς προϋπάρχουσας κατάστασης. Στὴ θεωρία αὐτὴ βάσισε τὶς ἔρευνές του ὁ Ἰταλὸς φυσικὸς τοῦ CERN G. Veneziano, ὅταν στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ '90 ἄρχισε νὰ μελετᾷ κοσμολογικὰ μοντέλλα γιὰ τὴν ὥς τότε θεωρούμενη, ἀπὸ τὴν πλειονότητα, μὴ ὑπάρχουσα πρὸ Big Bang ἐποχὴ. Διαπίστωσε λοιπόν, μὲ μεγάλη του ἐκπλήξη, ὅτι ἐφαρμόζοντας τὴν Θεωρία τῶν Ὑπερχορδῶν οἱ συνθῆκες «ἀνωμαλίας», οἱ ὁποῖες στὴν κλασικὴ θεωρία τοῦ Big Bang στὰ πρῶτα 10^{-43} δευτερόλεπτα, τὸν λεγόμενο χρόνο Plank, εἶναι ὡς σήμερα πράγματι ἀδιαπέραστο τεῖχος, παύουν νὰ ἀποτελοῦν πρόβλημα. Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸ μοντέλλο τῆς Κοσμολογίας τῶν ὑπερχορδῶν τέτοιο τεῖχος δὲν ὑφίσταται. Ἄν ὁ χρόνος γυρίσῃ πρὸς τὰ πίσω, τότε οἱ χορδὲς θὰ συρρικνώ-

μόνον ἄγνωστο.

Δὲν ὑπάρχει χρόνος, μόνον ἡ ταχύτητα διαδικασίας καὶ ἀναμονὴ ὁλοκληρώσεως τῆς ἐπιθυμίας δημιουργεῖ τὴν ἔννοια τοῦ χρόνου. Ὁ χρόνος εἶναι ἡ διαδικασία, ποὺ ἀπαιτεῖται πρὸς ἐκπλήρωση ἀνάγκης, σκοποῦ, ἐπιθυμίας, ἐνεργείας κ.λπ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρίσεως γιὰ εὐκολία μας τὸ ὠνομάσαμε χρόνο, καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος μας. Ὁ χρόνος δὲν προσδιορίζει τὴν κίνηση ἀλλὰ ἡ κίνηση τὸν χρόνο. Ἡ σκέψη, ἡ ἐπιθυμία προηγεῖται τοῦ ἀποτελέσματος. Χρόνος ὑπάρχει μόνον στὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ὅλες οἱ διαπιστώσεις μὲ τὰ μέχρι τώρα δεδομένα μὲ ὠδήγησαν σὲ ἕναν καθολικὸ ὁρισμό: Γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἕνα πράγμα, πρέπει νὰ ἔχῃ ιδιότητες, ἀλλιῶς δὲν ὑπάρχει.

Ὁ χρόνος δὲν ἔχει καμμία ιδιότητα, ὄντοτητα (ἐκτὸς ἂν κάποιος μοῦ ὑποδείξῃ), σὲ καμμία περίπτωσι δὲν ἀφήνει σημάδια, ἀλλὰ μόνον ἡ κίνηση, ἡ ροὴ συμβάντων, ποὺ ἐγγράφεται στὴ μνήμη μας. Αὐτὴ προσδιορίζει τὸν ἄνθρωπο, καὶ ἂν σβήσουμε τὴν μνήμη, πεθαίνει καὶ ὁ ἄνθρωπος.

Εμεῖς κινούμεθα (γυρᾶσκουμε) καὶ ὄχι ὁ χρόνος, αὐτὸ εἶναι, ποὺ μᾶς εἶναι

νωνται στο άπειρο, χωρίς όμως να εξαφανίζονται ποτέ. Ο Veneziano υποστηρίζει, ότι: «Τη στιγμή της Μεγάλης Έκρηξης το Σύμπαν είχε τη μέγιστη καμπυλότητα, τον μέγιστο ρυθμό επέκτασης και την μέγιστη θερμοκρασία, επομένως το Big Bang προκύπτει όχι ως ξεκίνημα, αλλά ως ένα σημαντικό σημείο καμπής στην ιστορία του Σύμπαντος.» Αυτό σημαίνει, ότι πριν από την Μεγάλη Έκρηξη δεν υπήρχε το «Απόλυτο Τίποτα» αλλά ένα έξωτικό, άπειροελάχιστο «Κάτι», το οποίο μόλις αρχίζει να ψηλαφείται. Ένας άλλος φυσικός, ο Γκόρντον Κέιν, καθηγητής της Σωματιδιακής Φυσικής στο Πανεπιστήμιο του Μίτσιγκαν, βρίσκει πολύ πιθανό, ότι το Big Bang αποτελεί μεταγενέστερη φάση του Σύμπαντος. Πέραν των άλλων όμως η εκδοχή αυτή ενισχύεται ιδιαίτερα από τις μαθηματικές εξισώσεις, από τις οποίες μια ανεξέλεγκτα πληθωριστική “πρό Big Bang εποχή” σε συνδυασμό με άπειρο χρόνο εξηγούν απολύτως την ομοιογένεια πυκνότητας και θερμοκρασίας στο Σύμπαν του σήμερα.

Σύμφωνα λοιπόν με το μέχρι σήμερα συμβατικό δόγμα η Μεγάλη Έκρηξη υπήρξε η αρχή των πάντων. Όμως ο Veneziano αμφισβητεί αυτή την άποψη, πιστεύοντας, ότι η Μεγάλη Έκρηξη είναι ένα από τα μεγαλύτερα γεγονότα. Είναι μία εναλλακτική εξήγηση, η οποία υποδεικνύεται από τις πρόσφατες εξελίξεις της θεωρητικής Φυσικής και προεβνεί, ότι η Μεγάλη Έκρηξη, αν και πιθανότατα ή πλέον δραματική, ήταν μία από τις πολλές μεταβολές στην ιστορία του Σύμπαντος,

*Εφαρμόζοντας
την Θεωρία των
Υπερχορδών οι συνθήκες
«άνωμαλίας», οι οποίες
στην κλασική θεωρία
του Big Bang στα πρώτα
10⁻⁴³ δευτερόλεπτα,
τον λεγόμενο χρόνο
Plank, είναι ως σήμερα
πράγματι αδιαπέραστο
τείχος, παύουν να
αποτελούν πρόβλημα.*

αδύνατον να το εννοήσουμε, να το καταλάβουμε και αντιδρούμε ως προς το να πεισθούμε, ότι δεν υπάρχει χρόνος, ότι είναι έννοια, αίσθηση, το επιβεβαιώνουν δισεκατομμύρια ρολόγια, που τον αντικειμενικοποιούν.

Τα ρολόγια είναι συγκριτές διαδικασίας «σταθερής» ταχύτητας, συγκρίνουν την ταχύτητα περιστροφής της Γης με τους δείκτες τους, 15 μοίρες ανά ώρα ή 0,25 μοίρες το λεπτό κ.λπ.

(Ο Ίππαρχος, μαθηματικός (190 π.Χ.), είναι ο πρώτος, που διαίρεσε τον κύκλο σε 360 μοίρες.) Κανονικά τα ρολόγια θα έπρεπε να δείχνουν μοίρες και όχι ώρες ή χρόνο κ.λπ.

Και ως «σκοτώνονται» οι έπιστήμονες για τον τέλειο χρόνο και την ύπαρξή του. Ο χρόνος είναι το αντίστροφο της ταχύτητας, σε ακραίες ταχύτητες χρόνος δεν υπάρχει. Π.χ. το πετρέλαιο χιλιάδες χρόνια στα βάθη της Γης δεν έπαθε τίποτα, αν του βάλουμε φωτιά, σε δευτερόλεπτα θα μετατραπεί στα συστατικά του, λόγω της ταχύτητας διαδικασίας, που αυτή και μόνον παίζει ρόλο.

Η ηλικία δεν προσδιορίζει τα γηρατεία, αλλά η ταχύτητα που συντελούνται, και εξαρτάται από τον προγραμματισμό του έγκεφάλου, από τους φορείς της

ἀλλὰ δὲν συνέβη τὴν χρονικὴ στιγμὴ μὴδέν.

Σὲ γενικὲς γραμμὲς καὶ ἀπολύτως συνοπτικὰ μὲ τὰ πιὸ πάνω ἔγινε μία προσπάθεια νὰ ἀποδοθοῦν οἱ σύγχρονες κοσμολογικὲς ἀπόψεις γιὰ τὸ τί ὑπῆρχε στὸ Σύμπαν πρὶν ἀπὸ τὴ Μεγάλῃ Ἐκρηξί. Ἀξίζει τώρα νὰ γίνη μία ἀναδρομὴ στὶς ἀπόψεις τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων ἐπάνω στὸ ἴδιο θέμα ἢ καλύτερα πῶς ἔβλεπαν ἐκεῖνοι τὴν ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος. Ξεκινῶντας λοιπὸν ἀπὸ τὴν βαθεὴ ἀρχαιότητα τῶν Ὀρφικῶν, ἔστω καὶ ἂν ἀμφισβητῆται ὁ χρόνος, ποὺ ἐγράφησαν τὰ κείμενα, θὰ ἐξετασθοῦν ἀποσπάσματα ἀπὸ τοὺς Ὑμνοὺς τῆς Φύσεως καὶ τοῦ Πρωτόγονου, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουν τὰ ἑξῆς:

Ὑμνος Φύσεως: «ὦ Φύση, θεά, μητέρα τῶν πάντων, μητέρα πολυμήχανε, ..., ἄφθαρτη, ποὺ γεννήθηκες πρώτη, ἀνέκαθεν γεμάτη δόξα, σεβαστὴ ἀπὸ ὅλους, ..., Πατέρας τοῦ ἑαυτοῦ σου, χωρὶς πατέρα, μὲ τὴ μέγιστη ἀρετὴ, ..., Σὺ πατέρας, μητέρα καὶ τροφὸς καὶ βυζάστρα ὅλων, ..., αἰώνια ζωὴ καὶ ἀθάνατη πρόνοια, τὰ πάντα εἶσαι σύ, γιὰτὶ ἐσὺ μόνῃ σου δημιουργεῖς ὅλα αὐτά, ...»

Ὑμνος Πρωτόγονου: «Τὸν Πρωτόγονο προσκαλῶ, τὸ δῖμορφο, τὸν μέγα, ποὺ πλανᾶται στὸν αἰθέρα, ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ αὐγὸ καὶ χαίρεται μὲ τὰ χρυσὰ πτερά...».

Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἀποσπάσματα φαίνεται μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια ἅψ' ἐνδὸς ὁ φυσιοκρατικὸς προσανατολισμὸς τῶν λατρευτικῶν τοὺς καθηκόντων καὶ ἅψ' ἐτέρου ἡ γνώση τοὺς ἦ ἔστω ἡ διαίτησίν τοὺς γιὰ τὴν προέλευση τοῦ κόσμου. Φύση, ἡ μητέρα τῶν πάντων, μητέρα καὶ πατέρας τοῦ ἑαυτοῦ της, ὅπως καὶ ὁ πρωτόγονος ὡς δῖμορφος (διφυής). Ἡ Φύση, ποὺ μόνῃ της δημιούργησε τὰ πάντα ἀπὸ τὸν αἰθέρα. Ποιὰ εἶναι ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὶς σύγχρονες ἀπόψεις, πέρα, φυσικά, ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀποδεικτικὰ ἢ ἐνδεικτικὰ ἐπιστημονικὰ στοιχεῖα;

Ἀρκετοὺς αἰῶνες ἀργότερα ὁ Ἡσίοδος, ἀπὸ τὴν Ἀσκηρὴ τῆς Βοιωτίας, στὴ «Θεογο-

κληρονομικότητος κ.λπ. Ἄν ὁ ἄνθρωπος κατορθώσῃ νὰ προγραμματίξῃ τὰ χρωμοσώματα (DNA) ἢ τὸν ἐγκέφαλο κατὰ βούληση, τότε μπορεῖ νὰ συντηρητῇ σὲ μία ἐπιθυμητὴ ἡλικία (18 χρόνων) ἢ νὰ μὴν πεθαινῇ κ.λπ.

Ἡ συστολὴ τοῦ χρόνου

Ἰδιότητες στὸν χρόνο δὲν ὑπάρχουν καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ὑπάρχει καὶ θέμα συστολῆς τοῦ χρόνου καὶ τὰ συναφῆ μὲ αὐτὸ φαντασιολογήματα, οἱ βιολογικὲς διεργασίες τοῦ ἀνθρώπου ἔχουν τὸν δικό τους βιολογικὸ ρυθμὸ καὶ δὲν ἐπηρεάζονται πολὺ ἀπὸ ἄλλα συστήματα ἀναφορᾶς, οὔτε μποροῦμε νὰ δοῦμε σὰν 4η διάσταση κάτι ἀνύπαρκτο κ.λπ. (Ἄλμπερτ Αἰνστάιν).

Τὸ ἀνεπίσπρεπτο τοῦ χρόνου

Κάθε μέρα, ἡ ἐμπειρία μᾶς λέει, πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ταξιδέψουμε πίσω στὸ χρόνο... Μὰ πῶς νὰ ταξιδέψουμε πίσω στὸ χρόνο, ἀφοῦ χρόνος δὲν ὑπάρχει, εἶναι βίωμα τοῦ βιολογικοῦ ἐπεξεργαστοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Κάθε καινούργιος χρόνος θὰ εἶναι ἡ συνέχιση τῆς συνισταμένης τῶν διαδι-

νία» του λέει: «Πρώτα ἀπ' ὅλα ἔγινε τὸ Χάος, ἔπειτα ἡ πλατύστηθη Γῆ, τὸ αἰώνιο στέρεο βάθρο ὄλων, ..., καὶ ἀπὸ τὸ Χάος γεννήθηκε τὸ Ἑρεβος καὶ ἡ μαύρη νύχτα καὶ ἀπὸ τὴ Νύχτα πάλι ὁ αἰθέρας καὶ ἡ Ἡμέρα, τοὺς γέννησε ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἑρέβους, ἐρωτικά σὰν ἔσμιξε μαζί του. Καὶ ἡ Γῆ λοιπὸν γέννησε πρώτα ἀπ' ὅλα τὸν ἴσο μὲ τὸν ἑαυτὸ της Οὐρανό.»

Ἔχουν προταθῇ πολλὲς ἐρμηνεῖες ὡς πρὸς τὴν ἐρμηνεία τῆς λέξεως Χάος, ὅπως ἀναφέρονται μὲ ἀρκετὲς λεπτομέρειες ἀπὸ τοὺς Κερκ καὶ συνεργάτες, χωρὶς ὥστόσο νὰ ἱκανοποιοῦν ἀπολύτως. Ἔχοντας ὅμως ὑπ' ὄψιν τὸ βασικὸ νόημα τῆς λέξης χάος, δηλαδὴ ὡς χάσματος ὠριοθετημένου διαστήματος καὶ ὄχι κενοῦ, τότε τὸ Χάος τοῦ Ἡσιόδου ταυτίζεται μὲ τὶς σημερινὲς ἀπόψεις τοῦ Veneziano, ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν Μεγάλῃ Ἐκρηξῇ δὲν ὑπῆρχε τὸ «Ἀπόλυτο Τίποτα» ἀλλὰ ἓνα ἐξωτικό, ἀπειροελάχιστο «Κάτι», ὅπως ἤδη ἔχει ἀναφερθῇ. Μιὰ πολὺ προχωρημένη σκέψη, ποὺ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ πολλοὺς σχολιαστὲς τῶν ἀρχαίων κειμένων, ποὺ θεωροῦν τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς πρωτόγονους καὶ ἀφελεῖς⁽¹⁾. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἴσως θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ δοθῇ μεγαλύτερη πραγματολογικὴ προσοχὴ στὴ σκέψη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν, πέρα ἀπὸ τὶς λογοτεχνικὲς ἀναλύσεις τῶν κειμένων τους.

Στὴν ἴδια σκέψη μὲ αὐτὴν τῶν Ἡσιόδου καὶ Veneziano φαίνεται ὅτι εἶχαν καταλήξει καὶ οἱ Φιλόλαος, Ἀναξαγόρας καὶ Λευκίππος, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὰ πιὸ κάτω ἀποσπάσματά τους:

“Ἡ Φύσις

στὸ Σύμπαν

συνταιριάχτηκε

ἀπὸ ἄπειρα καὶ

ἀπὸ περαίνοντα,

τόσο ὁ κόσμος

ὡς σύνολο

ὅσο καὶ κάθε τι

σὲ αὐτόν.”

Φιλόλαος

(1) Θεογονία, σχολιασμὸς στίχων 116 καὶ ἐπέκεινα ἀπὸ Π. Λεκατσᾶ.

κασίων γιὰ τὴν διαβίωσή μας, ποὺ μᾶς ἐπιβάλλουν οἱ ἀνάγκες τῶν ἐνστίκτων μας.

Ὁ χρόνος δὲν τρέχει σὲ μία κατεύθυνση, ἐμεῖς κινούμεθα πρὸς μία κατεύθυνση, ἀπὸ τὸ τώρα στὸ μέλλον, ἀφήνοντας τὸ παρελθὸν στὴ μνήμη (ἀνεπίστρεπτο), μποροῦμε νὰ γυρίσουμε τὸν χρόνο πίσω μὲ τὴν μνήμη, μὲ τὶς ταινίες, δίσκους, βιβλία, δισκέττες κ.λπ. Ὅλα στὴν βιολογικὴ μνήμη μας ἀποτυπώνονται κατὰ μία σειρὰ διαδικασίας, ἀλληλουχία συμβάντων, διαδοχικὴ ἀλλαγὴ καταστάσεων, οἱ σκέψεις ἔρχονται ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη καὶ ὄχι ἀκαριαῖα.

Πῶς δημιουργεῖται ἡ ἔννοια τοῦ χρόνου;

Δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία ὁλοκληρώσεως μιᾶς καταστάσεως καὶ ἀπὸ τὴν διαδικασία, ποὺ ἀπαιτεῖται γι' αὐτήν, ἡ καταχώριση τῶν συμβάντων στὸν ἐγκέφαλο ἀπαιτεῖ κάποια διαδικασία, καθυστέρηση στὴν ἐπιθυμία ὁλοκληρώσεως, ὁ ἐγκέφαλος τοῦ ἀνθρώπου μεταπηδᾷ ἀπὸ μία σκέψη στὴν ἄλλη, καὶ ὄχι ὅλες μαζί καὶ ἀκαριαῖα, ἡ ταχύτητα μεταπτώσεως εἶναι περιορισμένη καὶ

“Όλα τὰ πράγματα
 ἦταν μαζί ἄπειρα,
 τόσο στὸ πλῆθος ὅσο
 καὶ στὴ μικροσκοπικότητα,
 γιὰ καὶ τὸ μικρὸ ἦταν
 ἄπειρο, καὶ καθὼς ὅλα
 ἦταν μαζί, κανένα δὲν
 ξεχώριζε, λόγῳ τῆς
 μικροσκοπικότητάς
 τους, γιὰ τὸ ἄερας καὶ
 ὁ αἰθέρας κρατοῦσαν
 ὑποταγμένα ὅλα τὰ
 πράγματα, ὄντας καὶ οἱ
 δύο ἄπειροι...”

Ἀναξαγόρας

προσεγγίζουν τὰ ὅμοια. Ὅταν ὅμως τὸ πλῆθος τους ἀρχίζει νὰ τὰ ἐμποδίζει νὰ περιστρέφονται ἰσόρροπα, τὰ λεπτὰ μετακινοῦνται πρὸς τὰ ἔξω, πρὸς τὸ κενό, σὰν νὰ περνοῦν ἀπὸ κόσκινο, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα μένουν μαζί καί, μπλέκοντας τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, ἐνώνουν τὶς κινήσεις τους καὶ παράγουν μίᾱ πρώτη σφαιροειδῆ δομῇ. Αὐτὴ ἡ δομῇ σὰν μίᾱ μεμβράνη, ποὺ ἐμπεριέχει κάθε λογῆς σώματα, καὶ καθὼς αὐτὰ στροβιλίζονται γύρω-γύρω, χάρη στὴν ἀντίσταση τοῦ κέντρου ἢ περιβάλλοντα

ΦΙΛΟΛΑΟΣ (DIOG. VIII 85 [A 1 I 398, 20]): «Ἡ φύσις στὸ Σύμπαν συνταιριάζεται ἀπὸ ἄπειρα καὶ ἀπὸ περαίνοντα, τόσο ὁ κόσμος ὡς σύνολο ὅσο καὶ κάθε τι σὲ αὐτόν.»

ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ (SIMPLIC. Phys. 155, 23): «Όλα τὰ πράγματα ἦταν μαζί ἄπειρα, τόσο στὸ πλῆθος ὅσο καὶ στὴ μικροσκοπικότητα, γιὰ καὶ τὸ μικρὸ ἦταν ἄπειρο, καὶ καθὼς ὅλα ἦταν μαζί, κανένα δὲν ξεχώριζε, λόγῳ τῆς μικροσκοπικότητάς τους, γιὰ τὸ ἄερας καὶ ὁ αἰθέρας κρατοῦσαν ὑποταγμένα ὅλα τὰ πράγματα, ὄντας καὶ οἱ δύο ἄπειροι...».

ΛΕΥΚΙΠΠΟΣ (DIOG. IX 31): «τοῦ ἄρρεσε [τοῦ Λεύκιππου] νὰ λέῃ, ὅτι τὸ πᾶν εἶναι ἄπειρο ... ἓνα μέρος του εἶναι γεμᾶτο καὶ ἓνα ἄλλο μέρος ἄδειο... ἀπὸ αὐτὸ δημιουργοῦνται ἄπειροι κόσμοι, ποὺ διαλύονται πάλι σὲ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα. Οἱ κόσμοι δημιουργοῦνται μὲ τὸν ἐξῆς τρόπο: πολλὰ σώματα, μὲ κάθε λογῆς σχήματα, μετακινοῦνται στὸ μεγάλο κενὸ ξεκόβοντας ἀπὸ τὸ ἄπειρο, αὐτὰ τὰ σώματα συναθροίζονται καὶ παράγουν μίᾱ ἐνιαίᾳ δίνῃ, στὴν ὁποῖα, συγκρουόμενα τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο καὶ περιστρεφόμενα μὲ κάθε τρόπο, ἀρχίζουν νὰ διαχωρίζονται καὶ τὰ ὅμοια νὰ

δημιουργεῖ μίᾱ καθυστέρηση στὴν ἐπιθυμία ὀλοκληρώσεως, ἢ ἀνυπομονησία, ἢ ἀναμονή, ἢ τάση αὐτὴ δημιουργεῖ τὴν ἔννοια τοῦ χρόνου στὸν ἐγκέφαλο, καὶ ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ ἐπιθυμία τόσο μεγαλύτερος μᾶς φαίνεται ὁ χρόνος, ἢ ὥρα, τὰ λεπτά, τὰ δευτερόλεπτα, καὶ τόσο πιὸ δυσάρεστος.

Ὁ χρόνος εἶναι τὸ μὴ ἀκαριαῖο ἀποτέλεσμα ὀλοκληρώσεως μιᾶς διαδικασίας, καὶ σχετικὸς μὲ κάποιες μοῖρες περιστροφῆς τῆς Γῆς, ἀφοῦ παίρνουμε αὐτὴν ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς. Δηλαδή: χρόνος εἶναι ἡ σχετικὴ διαδικασία (ἀναμονή) ἀπὸ τὸν σκοπὸ μέχρι τὸ ἀποτέλεσμα (Χρόνος = Σκοπὸς x Διαδικασία ὀλοκληρώσεως).

Ἰδιότητες ποὺ δώσανε στὸν ἀνύπαρκτο χρόνο: τρέχει, ῥεεῖ μπρὸς, πίσω, πρὸς μίᾱ κατεύθυνση, εὐθύγραμμος. Ἀπόλυτος, ὑπερβατικός, ἀδυσώπητος, ὑποκειμενικός, ἀντικειμενικός, πνευματικός, κ.λπ.

Δημήτρης Τζίνης

μεμβράνη γίνεται λεπτή, ἐνῶ τὰ γειτονικά ἄτομα ἐξακολουθοῦν νὰ συρρέουν χάρις στὴν ἐπαφή μὲ τὴ δίνη. Ἔτσι γεννήθηκε ἡ Γῆ, καθὼς τὰ ἄτομα, ποὺ εἶχαν παρασυρθῇ στὸ κέντρο, ἔμειναν ἐκεῖ ὅλα μαζί. Καὶ ἡ περιβάλλουσα μεμβράνη αὐξάνεται πάλι, καθὼς τραβάει κοντὰ τῆς τὰ ἐξωτερικά σώματα, καθὼς περιστρέφεται στὴ δίνη, ἐνσωματώνει κάθε τι ποὺ ἀγγίζει. Μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ σώματα, ποὺ μπλέκουν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο, σχηματίζουν ἓνα σύστημα, ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶναι ὑγρὸ καὶ λασπῶδες, ἀλλὰ, καθὼς περιστρέφεται μαζί μὲ ὅλη τὴ δίνη, στεγνώνουν καὶ ἔπειτα ἀναφλέγονται, γιὰ νὰ σχηματίσουν ἔτσι τὴν οὐσία τῶν οὐρανίων σωμάτων.»

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ἔννοιες τοῦ ἀπείρου καὶ τῶν στοιχειωδῶν «κάτι», ποὺ ὑπῆρχαν στὸ Σύμπαν πρὶν ἀπὸ τὴ στιγμὴ τῆς δημιουργίας του, οἱ ὁποῖες σαφῶς ἐκφράζονται καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς φιλοσόφους, στὸ τελευταῖο ἀπόσπασμα τοῦ Λεύκιππου ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐντυπωσιακὲς ἀναφορὲς στὴ δημιουργία.

Ὅπως εἶναι γνωστό, ἤδη ἀπὸ τὸ 2001 ὑπάρχει μία νεώτερη τροποποίηση στὴ Θεωρία τῶν Χορδῶν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴ Θεωρία τῶν Branes (ἀπὸ τὴ συγκοπὴ τῆς λέξης membrane=μεμβράνη), ποὺ ἐπιτρέπει τὴν ὑπαρξὴ καὶ πλὺ σύνθετων ἀντικειμένων: Ἐπομένως ἐπιφάνειες μᾶλλον παρὰ χορδές, οἱ ὁποῖες εἶναι γνωστὲς ὡς μεμβράνες, συγκρούονται, μὲ συνέπεια ἡ σύγκρουση νὰ προκαλῇ τὸ Big Bang. Ὁ Λεύκιππος λοιπὸν στὴ δημιουργία τῶν κόσμων, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ πλὺ πάνω κείμενο, ὑποστηρίζει τὶς ἴδιες ἀπόψεις μὲ ἐκπληκτικὴ ὁμοιότητα. Ἐπὶ πλέον στὸ τέλος τῆς παραγράφου ἡ περιγραφή του μοιάζει νὰ ἀναφέρεται στὴν ἑλξη τῆς βαρύτητας μὲ τὴ διατύπωση «τὸν περίξ ὑμένα συρρεόντων ἀεὶ τῶν συνελχῶν κατ' ἐπίψανυσιν τῆς δίνης».

“Τὸν κόσμον τοῦτο,
τὸν ἴδιο γιὰ ὅλους,
οὔτε θεὸς οὔτε
ἄνθρωπος τὸν ἔκανε,
ἀλλὰ ἦταν πάντα καὶ
εἶναι καὶ θὰ εἶναι
φωτιὰ ἀειφόρος, ποὺ
ἀνάβει μὲ μέτρο καὶ
σβήνει μὲ μέτρο.”

Ἡράκλειτος

Σὲ μία ἄλλη θεωρία, αὐτὴ τοῦ «ἐκπυρωτικοῦ Σύμπαντος», θεωροῦν, ὅτι ὑπάρχει ὄντως μιὰ ἀέναη ἀλυσίδα ἀναγεννήσεων, ὅμοια μὲ αὐτὴν ποὺ διαπιστώθηκε μαθηματικά, ἀπὸ Σύμπαντα ποὺ πορεύονται μέχρι πλήρους καταστροφῆς καὶ ἀναδημιουργοῦνται διαστελλόμενα, γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ ὁ κύκλος τῆς ζωῆς τους. Τὸ ὄνομα αὐτὸ τοῦ ἐκπυρωτικοῦ Σύμπαντος προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀρχαία ἐλληνικὴ λέξη ἐκπύρωση, ποὺ σημαίνει «πυρπόληση». Σύμφωνα μὲ ἓνα ἀρχαῖο στωϊκὸ κοσμολογικὸ μοντέλλο, ποὺ ὑπάρχει μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὁ κόσμος δημιουργήθηκε μὲ μιὰ ξαφνικὴ ἔκρηξη πυρκαϊᾶς. Κάτι ποὺ ὑποστηρίζεται σαφῶς ἀπὸ τὸν Ἡράκλειτο μὲ τὸ διάσημο ἀπόσπασμά του 30: «Κόσμον τόνδε, τὸν αὐτὸν ἀπάντων, οὔτε τις θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν ἀεὶ καὶ ἔστιν καὶ ἔσται πῦρ ἀεὶζων, ἀπτόμενον μέτρα καὶ ἀποσβεννύμενον μέτρα.» («Τὸν κόσμον τοῦτο, τὸν ἴδιο γιὰ ὅλους, οὔτε θεὸς οὔτε ἄνθρωπος τὸν ἔκανε, ἀλλὰ ἦταν πάντα καὶ εἶναι καὶ θὰ εἶναι φωτιὰ ἀεὶζος, ποὺ ἀνάβει μὲ μέτρο καὶ σβήνει μὲ μέτρο.»), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Ζήνωνα τὸν Κιτιέα ποὺ θεωροῦσε, ὅτι:

ΖΗΝΩΝ (Eusebius praep. evang. XV 18, 3): «τὸ Σύμπαν ὁλόκληρο ἐκπυρώνεται

καὶ ἀνασυντίθεται ἐκ νέου ὅπως ἦταν πρὶν».

Πρὶν μία δεκαετία οἱ περισσσότεροι κοσμολόγοι ἐπέμεναν, ὅτι ἦταν ἄνευ ἀντικειμένου ἢ ἀναζήτηση χρόνου πρὶν ἀπὸ τὸ Big Bang. Ἡ ἰδέα ὅτι τὸ Σύμπαν καὶ ὁ ἴδιος ὁ χρόνος προήλθαν ἀπὸ μία ἀρχέγονη ἔκρηξη, τὴ Μεγάλη Ἐκρηξη, ξεπέρασε τὰ σύνορα τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης καὶ ἔγινε τὸ θεμέλιο τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ τί εἶναι ὁ χρόνος; Ὁ χρόνος, ἓνα φαινόμενο τόσο οἰκεῖο ποὺ μᾶς περιβάλλει, ἔχει θεωρηθῇ ὅτι εἶναι σὰν ἓνα ἀόρατο δοχεῖο, μέσα στὸ ὁποῖο ἐξελίσσεται ἡ ζωὴ

Ὁ χρόνος ἀποτελεῖ

εἰκόνα εἰς τὴν

συνείδησιν τοῦ

ἀνθρώπου τῆς

παρατηρουμένης

μεταβολῆς

τυχόντος φυσικοῦ

μεγέθους.

στὸ Σύμπαν. Ἕνας Ἀγγλος φυσικὸς ὅμως ὑποστηρίζει, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι μία ψευδαῖσθηση τοῦ νοῦ. Τὸ μόνο ποὺ ὑπάρχει εἶναι ἅπειρες “κάψουλες χρόνου”, ἡ διαδοχὴ τῶν ὁποίων δημιουργεῖ τὸ ποτάμι τῆς αἰωνιότητος. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ χρόνος ἀποτελεῖ εἰκόνα στὴ συνείδηση τοῦ ἀνθρώπου τῆς μεταβολῆς, ποὺ παρατηρεῖται σὲ κάθε τυχόν φυσικὸ μέγεθος. Ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀντιφάσεων ὁ Prigogine ἔθεσε τὸ ἑξῆς ἐρώτημα: «Τὸ βέλος τοῦ χρόνου προκύπτει ὡς ἀποτέλεσμα ἀπλῶς μιᾶς φαινομενολογικῆς προσέγγισης τῶν φυσικῶν διαδικασιῶν ἢ μήπως ἀποτελεῖ ἓνα θεμελιῶδες στοιχεῖο, τὸ ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ ἐνσωματώσουμε στὶς περιγραφὰς αὐτῶν τῶν διαδικασιῶν;»

Ὁ καθηγητὴς τῆς Φυσικῆς Κ. Σύρος σὲ μία σειρὰ ἄρθρων του⁽¹⁾ διατύπωσε τὶς ἀπόψεις του γιὰ τὸ θέμα τοῦ χρόνου, ξεκινῶντας ἀπὸ ἓνα ἀπλὸ ἐρώτημα: «Παράγει ὁ χρόνος τὶς μεταβολὲς ἢ οἱ μεταβολὲς παράγουν τὸ χρόνο;» Ὁ Σύρος θεωρεῖ, ὅτι ὁ χρόνος εἶναι ἓνα φανταστικὸ μέγεθος, ἓνα φάντασμα, ὅπως τὸ ἀποκαλεῖ, ποὺ δὲν ὑπάρχει σὲ φυσικὰ μεγέθη. Ὁ ἴδιος θεωρεῖ, ὅτι ὁ χρόνος γεννᾶται μέσῳ τῶν πέντε αἰσθήσεων στὸν ἐγκέφαλο τοῦ ἀνθρώπου, ὡς ἀπεικόνιση παρατηρούμενων μεταβολῶν σὲ φυσικὰ μεγέθη παρατηρήσιμα τοῦ ἐξωτερικοῦ ἢ τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου. Τοῦτο σημαίνει, ὅτι, ἂν δὲν συνέβαινε καμμιά μεταβολὴ στὸν κόσμος, τότε δὲν θὰ ὑπῆρχε χρόνος. «Ἄν συμβῇ μία μεταβολὴ δύο ἀλληλεπιδρώντων “σωματίων”, τότε ὁ “ἐξωτερικὸς” παρατηρητὴς αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη ἐνὸς μέσου πρὸς περιγραφὴν τῆς παρατηρηθείσης μεταβολῆς.» Ὁ ἴδιος ἐρευνητὴς ὑποστηρίζει, ὅτι: «Ὁ χρόνος ἀποτελεῖ εἰκόνα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ ἀνθρώπου τῆς παρατηρουμένης μεταβολῆς τυχόντος φυσικοῦ μεγέθους.» Τὴν ἀντίληψη αὐτὴ δὲν τὴν συμμερίζονται ὅλοι, γι’ αὐτὸ καὶ χιλιάδες χρόνια τὸ θέμα τοῦ χρόνου ὑπῆρξε καὶ εἶναι πεδίο ἐντονῆς φιλοσοφικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς ἀντιπαράθεσης.

Οἱ χριστιανοὶ θεολόγοι ἔπαιρναν μᾶλλον τὴν ἀντίθετη θέση. Ὁ Αὐγουστίνος ἔλεγε, πὼς ὁ Θεὸς ὑπάρχει ἔξω ἀπὸ τὸν χωρὸ καὶ τὸν χρόνο καὶ εἶναι ἱκανὸς νὰ δημιουργήσῃ αὐτὲς τὶς δομὲς ὅπως καὶ ἄλλα χαρακτηριστικὰ τοῦ κόσμου μας. Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν: «Τί ἔκανε ὁ Θεός, πρὶν νὰ δημιουργήσῃ τὸν κόσμος;» ὁ Αὐγουστίνος ἀπαντοῦσε: «Ὁ ἴδιος ὁ χρόνος εἶναι τμῆμα τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ.»

(1) Βλ. βιβλιογραφικὲς παραπομπὲς 4 - 9.

Ὁ χρόνος, ὁ ὁποῖος στὴν κλασικὴ Νευτώνεια Φυσικὴ θεωρήθηκε ὑπαρκτός, μὲ ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση, ἀποδείχθηκε μὲ τὴ Φυσικὴ τοῦ Πλάνκ, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀντικειμενικά, ἀλλὰ μόνον ἐφ' ὅσον ὑπάρχει παρατηρητῆς· πρόκειται δηλαδή γιὰ τρόπο λειτουργίας τοῦ παρατηροῦντος ἀνθρώπινου νοῦ, προκειμένου νὰ θέσῃ σὲ σειρὰ τὰ φαινόμενα ἢ γεγονότα. Ἡ νεώτερη αὐτὴ ἄποψη περὶ ἀνυπαρξίας τοῦ χρόνου συμπίπτει μὲ ἐκείνη τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων, οἱ ὁποῖοι ἐπίσης εἶχαν συλλάβει καὶ τὴν ἔννοια τοῦ χωροχρόνου.

«Φανερόν ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ κινήσεως καὶ μεταβολῆς χρόνος... Ὅτι μὲν οὖν οὔτε κίνησις οὔτ' ἄνευ κινήσεως ὁ χρόνος ἐστὶ, φανερόν»

(Ἀριστοτέλης, «Φυσικὰ Δ'», 218b 33-219a 2.)

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες διαφωνοῦσαν ἔντονα γιὰ τὴν ἀρχὴ ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ χρόνου ὡς φυσικοῦ μεγέθους. Μιὰ ἀναδρομὴ στοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀπὸ τοὺς ἀρχαιότερους πρὸς τοὺς νεώτερους, καὶ γιὰ ὅσους ὑπάρχουν σχετικὲς ἀναφορές, μπορεῖ νὰ δώσῃ μίαν εἰκόνα τῶν ἀπόψεών τους. Ὁ Φερεκύδης ἀπὸ τὴ Σύρο, ποὺ ἔζησε περὶ τὰ μέσα τοῦ 6ου π.χ. αἰῶνα, θεωρεῖ τὸ χρόνο αἰώνιο καὶ χωρὶς κανένα δημιουργό: (DIOG. I 119 [S. I 44, 7]): «ὁ Ζᾶς καὶ ὁ Χρόνος ὑπῆρχαν ἀνέκαθεν καθὼς καὶ ἡ Χθονίη. Χθονίη δὲ ὄνομα ἐγένετο Γῆ, ἐπειδὴ ὁ Ζᾶς τῆς χάρισε τὴ Γῆ».

Οἱ λίγο μεταγενέστεροι καὶ περίπου σύγχρονοι στοχαστὲς Ἀναξίμανδρος καὶ Ἡράκλειτος διατύπωσαν τὶς πρὸ κάτω ἀπόψεις. Ὁ πρῶτος (Simpl. Phys. 24, 13 [vgl. A 9]), θεωρεῖ τὸ ἄπειρο ὡς τὴν ἀρχὴ τῶν πάντων, χωρὶς νὰ ἀναφέρεται εἰδικὰ στὸ χρόνο, ἀφήνει νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι τὸ «ἄπειρο» ὡς ἀρχικὴ οὐσία περιλαμβάνει τὰ πάντα: «Ὁ Ἀναξίμανδρος εἶπε, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν ὄντων εἶναι τὸ ἄπειρο..., ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐγίναν ὅλοι οἱ οὐρανοὶ καὶ οἱ κόσμοι, ποὺ ὑπάρχουν σὲ αὐτούς, καὶ ἡ ἀποσύνθεσις, ὅπως εἶναι ἀναγκαῖο νὰ γίνῃ...». Ἐνῶ ὁ δεύτερος στὰ τρία ἀποσπάσματά του:

- ❶ (Πλούταρχος, Ἀποσ. 91,18 p. 392 B): «Δὲν μπορεῖς νὰ μῆλς στὸ ἴδιο ποτάμι κάθε φορά.»

❷ (ARIUS DID. ap. Eus. P. E. XV 20 (D. 471, 1) Ζήνων, Ἀποσ. 12): «ὅσοι μπαίνουν στὰ ἴδια ποτάμια βρέχονται ἀπὸ διαφορετικὰ νερὰ κάθε φορά».

❸ (Ἀποσ. 49α, ἀλληγορίαι): «στὰ ἴδια ποτάμια μπαίνουμε καὶ δὲν μπαίνουμε».

Ἐξηγεῖ μὲ τὸν ἰδιότυπὸ του τρόπο προσέγγισης τῶν πραγμάτων, ὅτι τὰ πάντα εἶναι ρευστὰ (τὰ πάντα ρεῖ), ἐπομένως καὶ ὁ χρόνος, ὁ ὁποῖος κατ' ἐπέκταση δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα. Στους ἐπόμενους τρεῖς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἀναφέρονται:

ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ (Σιμπλικ., «Φυσικά» 78.5), ἀπὸ τὸν Παρμενίδη ἀναφέρθηκε ἤδη τὸ ἀπόσπασμα σὲ προηγούμενη σελίδα, τονίζεται ἐδῶ μόνο τὸ δεύτερο μισὸ τοῦ ἀποφθέγματος: «τὸ ὄν [“τὸ εἶναι”] εἶναι ἀγέννητο καὶ ἀφθαρτο, ὁλόκληρο, μονοειδές, ἀκλόνητο καὶ τέλειο, οὔτε ἦταν οὔτε θὰ εἶναι τώρα ὅλο μαζί ἓνα συνεχές.»

ΖΗΝΩΝ (Ἀριστοτέλης, «Φυσικά» Ζ9): «Ὁ τρίτος συλλογισμὸς εἶναι αὐτός, ποὺ μόλις ἀναφέραμε, ὅτι δηλαδὴ τὸ βέλος, ποὺ κινεῖται, μένει ἀκίνητο. Αὐτὸ προκύπτει ἀπὸ τὴν παραδοχὴ, ὅτι ὁ χρόνος ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰ τώρα, γιατί, ἂν δὲν ἰσχύει αὐτὴ ἡ προϋπόθεση, καταρρέει καὶ ὁ συλλογισμός.»

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ (Σιμπλικ., «Φυσικά» 158): «διπλὴ θὰ πῶ ἱστορία: κάποτε ἀπὸ τὰ πολλὰ βγήκε τὸ ἓνα καὶ μία ἄλλη φορά ἀπὸ τὸ ἓνα τὰ πολλὰ, διπλὴ εἶναι ἡ γέννηση τῶν θνητῶν, διπλὴ καὶ ἡ φθορά τους, τὴ μιὰ τὴν φέρνει καὶ τὴ χαλαίει ἡ σύναξη τῶν πραγμάτων, τὴν ἄλλη τὴ θρέφει καὶ τὴ σταματάει ὁ χωρισμός τους, καὶ αὐτὴ ἡ ἐναλλαγὴ δὲν ἔχει τελειωμό...».

Φαίνεται, ὅτι ὑπάρχουν ἀμφιλεγόμενες ἀπόψεις γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἢ μὴ τοῦ χρόνου, ὁπωσδήποτε ὅμως δὲν ἀναφέρονται μὲ σαφήνεια στὸ ἐρώτημα αὐτό.

Ὁ μεταγενέστερος Πλάτων στὸ ἔργο του «Τίμαιος» (38 b6) ἀναφέρει τὰ ἑξῆς: «Ὁ

Ὁ χρόνος σύμφωνα μὲ τοὺς ὑποστηρικτὲς τῆς Θεωρίας τοῦ Big Bang δὲν ὑπῆρχε, ἀλλὰ ἄρχισε ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς Μεγάλης Ἐκρηξης καὶ μετὰ. Κάτι παρόμοιο ὑποστηρίζουν καὶ οἱ ἰουδαιογενεῖς θρησκείες, γιὰ τὶς ὁποῖες ὁ χρόνος ἄρχισε ἀπὸ τὴ στιγμή τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸ Θεό. Σύμφωνα δὲ μὲ θεόπνευστους ὑπολογισμοὺς τῆς ΣΤ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (680 μ.Χ.) ἡ δημιουργία ἐγίνε τὴν 1η Σεπτεμβρίου τοῦ 5.508 π.Χ.. Στὴν εἰκόνα φαίνεται ὁ Γιαχβέ, ἐνῶ ξεκουράζεται μετὰ τὴν κτίση τοῦ Κόσμου.

χρόνος λοιπὸν γεννήθηκε μαζί με τὸν οὐρανὸ καὶ θὰ χαθοῦν, ἂν γίνῃ ποτε τέτοια καταστροφή τους, μαζί, ἀφοῦ δημιουργήθηκαν ταυτόχρονα καὶ σύμφωνα με τὸ πρότυπο τῆς ἀμετάβλητης οὐσίας, ὥστε νὰ τῆς μοιά-
 ξη ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο. Τὸ πρότυπο ὑπάρχει στὴν αἰωνιότητα, ἐνῶ ὁ χρόνος ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὑπῆρχε, ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχη.» Ἐδῶ ἡ ἔννοια τῆς μὴ ὑπαρξης χρόνου εἶναι ἀπόλυτα σαφὴς καὶ κατηγο-
 ρηματικὴ.

Τέλος ὁ Ἀριστοτέλης στὸ ἔργο του «Φυσικῆς ἀκροά-
 σεως» (Ζ 233,33) ἀναφέρει, ὅτι: «Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
 τὸ «νῦν», ἂν ληφθῇ ὅχι μετὴν εὐρεῖα ἔννοιά του ἀλλὰ
 καθ' ἑαυτὸ καὶ πρωταρχικῶς, πρέπει νὰ εἶναι ἀδιαί-
 ρετο, ἄρα ἐνυπάρχει ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ στοιχείου
 σὲ κάθε χρόνο. Ὅντως ὑπάρχει ἓνα ἔσχατο τοῦ πα-
 ρελθόντος χρόνου, ἐντεῦθεν τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει
 κανένα μέλλον.»

“Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
 τὸ «νῦν», ἂν ληφθῇ ὅχι
 μετὴν εὐρεῖα ἔννοιά
 του ἀλλὰ καθ' ἑαυτὸ καὶ
 πρωταρχικῶς, πρέπει
 νὰ εἶναι ἀδιαίρητο,
 ἄρα ἐνυπάρχει ὑπὸ τὴν
 ιδιότητα τοῦ στοιχείου
 σὲ κάθε χρόνο.”

Ἀριστοτέλης

Ἀπὸ τὴν ὅλη συλλογιστικὴ τοῦ Ἀριστοτέλη συνάγεται τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ
 χρόνος εἶναι μία ιδιότητα τῆς κίνησης, δηλαδὴ μέτρο τοῦ χρόνου εἶναι τὸ τμήμα,
 ποὺ βρίσκεται ἀνάμεσα σὲ δύο «νῦν» καὶ ποὺ φυσικὰ ἔχει τὶς ιδιότητες ἐνὸς με-
 γέθους καὶ ἄρα μπορεῖ νὰ μετρηθῇ. Τὸ «νῦν» ὅμως εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς παρατή-
 ρησης τοῦ ὅποιου παρατηρητῆ καὶ δὲν ὑπάρχει, ἂν δὲν ὑπάρχη αὐτός. Ἐπομένως
 ὁ χρόνος δὲν ἀποτελεῖ καμμιά πραγματικὴ ὄντοτητα καὶ εἶναι ἀπλῶς, κατὰ τὸν
 Ἀριστοτέλη, μιὰ ιδέα, ἓνα «κατηγόρημα» τοῦ νοῦ.

✂

ΔΑΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ☐

ΑΝΑΝΕΩΣΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ☐

Ἐτήσια Ἑλλάδος **Κανονική:** 53 € ☐

Ἐτήσια Ἑλλάδος **Φοιτητική:** 43 € ☐

Ἐτήσια **Ἐξωτερική:** 80 € ☐

(ΟΝΟΜΑ)		(ΕΠΩΝΥΜΟ)		Πληρωμὴ με Τραπεζ. Κατάθεση ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΑΔΟΣ 146/40417714 Ταχυδρομική Ἐπιταγὴ ΕΛΤΑ ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΟΥ POST RESTANTE 175 01 Π. ΦΑΛΗΡΟ
(ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)		(Τ.Κ.)	(ΠΟΛΗ)	
(ΧΩΡΑ)		(Τηλ.)	(E-mail)	
Πληρωμὴ με Πιστωτικὴ Κάρτα		VISA ☐	MasterCard ☐	
ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _ _ _ _ _				
ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _ _ _				
ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: _ _ / _ _		Ὑπογραφή: _____		

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ **ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:** Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα

FAX: (+30) 210 3314997

τὴ μικρὴ αὐτὴ ἀναδρομὴ γιὰ μίαν ἐποχὴ, ποὺ ξεπερνάει κατὰ πολὺ καὶ τὴν φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἐκτεταμένη ἀνάπτυξη οὔτε τῶν συγχρόνων ἀπόψεων οὔτε καὶ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων. Σκοπὸς τοῦ παρόντος μικροῦ δημοσιεύματος εἶναι νὰ ἀναδείξῃ γιὰ μίαν ἀκόμῃ φορὰ τὸ βάθος τῆς γνώσης, ποὺ εἶχαν οἱ πρόγονοί μας φιλόσοφοι καὶ ἐπιστήμονες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης σὲ θέματα, ποὺ σήμερα μόλις τὰ ψηλαφεῖ ἡ σύγχρονη Ἐπιστήμη. Ἴσως θὰ ἔπρεπε ὅλοι ὅσοι ἀσχολοῦνται μὲ θέματα ἐπιστημονικά, ἀκόμῃ καὶ τὰ πιδ σύγχρονα καὶ πολὺπλοκα, πρὶν ἀρχίσουν μίαν ἐργασίαν τους, νὰ ρίχνουν μίαν προσεκτικὴ ματιὰ στὴν ἀρχαία Ἑλληνικὴ Γραμματεία. Μπορεῖ νὰ τοὺς κἀνῃ νὰ σκεφθοῦν μὲ εὐρύτερους ὀρίζοντες.

Βιβλιογραφικὲς ἐπιλογές

1. Ἀριστοτέλους «Φυσικά», Ἔκδ. «Βιβλιοθήκη τῶν Ἑλλήνων».
2. Θανασουλόπουλος Κ.Κ., «Ἡ χάωδης διαφορὰ Φιλοσοφίας-Θεολογίας. Ἀνάλυση τῆς θεμελιακῆς ἐννοίας “λόγος”», «Δ», τ. 306.
3. Θανασουλόπουλος Κ.Κ., «Δὲν ὑπάρχει “Δημιουργός” τοῦ Σύμπαντος», «Δ», τ. 311.
4. Σύρος, Κ., «Ὁ “ὑποκειμενικὸς χρόνος” τοῦ Ἡράκλειτου καὶ οἱ ἐφαρμογές του στὴν Κβαντικὴ θεωρία», «Δ», τ. 207.
5. Σύρος, Κ., «Ἡ ἐννοία τοῦ “νῦν” στὸν Ἀριστοτέλη», «Δ», τ. 212.
6. Σύρος, Κ., «Δὲν ὑπάρχει χρόνος, ἀν δὲν ὑπάρχῃ ὁ παρατηρητὴς τῶν φαινομένων», «Δ», τ. 214.
7. Σύρος, Κ., «Χρόνος: Τὸ ἀνύπαρκτο “φάντασμα”, ποὺ κυνηγᾷ ἐπὶ αἰῶνες ἡ Ἐπιστήμη», «Δ», τ. 216.
8. Σύρος, Κ., «Χρόνος: Συνειδησιακὸ γεγονός χωρὶς ἀντικειμενικὴ ὑπόσταση», «Δ», τ. 219.
9. Σύρος, Κ., «Ὁ (ἀνύπαρκτος ὡς φυσικὸ μέγεθος) χρόνος δὲν προκαλεῖ τὰ γηρατειά», «Δ», τ. 225.

Κώστας Θανασουλόπουλος

Ὁμότιμος καθηγητὴς Α.Π.Θ.

ΠΑΡΑΓΕΛΙΑ ΕΤΗΣΙΩΝ ΤΟΜΩΝ & ΤΕΥΧΩΝ

ΔΑΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΙ ΔΑΥΛΟΥ 58 €

_____ (ΟΝΟΜΑ) _____ (ΕΠΩΝΥΜΟ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΕΤΟΣ)

_____ (ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ)

ΤΕΥΧΗ ΔΑΥΛΟΥ 6 €

_____ (Τ.Κ.) _____ (ΠΟΛΗ)

_____ (ΑΝΑΓΡΑΨΤΕ ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ)

_____ (ΧΩΡΑ)

_____ (Τηλ.)

Οἱ τιμὲς ἐπιβαρύνονται μὲ κόστος ταχυδρόμησης μέσῳ ΕΛΤΑ, ποὺ γιὰ ἀποστολὲς ἐντὸς Ἑλλάδος εἶναι 2,80 €.

Πιστωτικὴ Κάρτα

ΑΡΙΘΜΟΣ ΚΑΡΤΑΣ: _____

VISA ☐

ΤΡΙΨΗΦΙΟΣ ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ (ἀναγράφεται στὸ πίσω μέρος τῆς κάρτας): _____

MasterCard ☐

ΗΜΕΡ. ΛΗΞΗΣ: ____/____/____ ΥΠΟΓΡΑΦΗ: _____

ΑΠΟΣΤΕΙΛΑΤΕ ΜΕ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ:

Περιοδικὸ «ΔΑΥΛΟΣ», Κυδαθηναίων 29, 105 58, Ἀθήνα

FAX: (+30) 210 3314997

Ο ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ «ΑΜΑΡΤΙΑ-ΜΕΤΑΝΟΙΑ- ΑΦΕΣΗ-ΑΜΑΡΤΙΑ»

Ἡ μεγάλη ἀνακάλυψη τοῦ χριστιανικοῦ ἐξουσιασμοῦ

νῶ ὁ μῦθος εἶναι ἡ προ-ιστορία ἑνὸς πολιτισμοῦ, ἡ παραβολὴ (παρα-μῦθι, μυθοπλασία) στέλνει πολλαπλὸ μήνυμα καὶ εἰδικὰ στὴν Καινὴ Διαθήκη: Α. Τί πρέπει/δὲν πρέπει νὰ κάνης. Β. Τὴ σχέση ἀτόμου-θεοῦ, τὴν ἠθική, δηλαδὴ ὄχι τὸ ἦθος. Γ. Δίνει ἐντολὲς στὴν Ἐξουσία γιὰ χειραγώγηση τοῦ κ.οπαδοῦ. [Σὲ προηγούμενο ἄρθρο τοῦ «Δ», (τ. 294), ἀναλύσαμε τὸ κρυμμένο μήνυμα τῆς παραβολῆς τοῦ «ταλάντου» τῆς Καινῆς Διαθήκης = κερδοσκοπία.]

Ἡ λέξη παραβολὴ εἶχε στὴν ἀρχαιότητα ἄλλη ἔννοια (=αὐτὸ ποὺ ρίχνουμε μπροστά, λ.χ. σανό). Οἱ Ἑβραιοχριστιανοί, ποὺ συνέγραψαν τὰ τέσσερα εὐαγγέλια, διαστρέβλωσαν τὸ νόημα τῆς λέξης, ἡ ὁποία πλέον σήμαινε τὴν διδακτικὴ ἱστορία. Καὶ ἔκαναν κατὰ κόρον χρῆση (16 ὁ Ματθαῖος, 5 ὁ Μάρκος, 21 ὁ Λουκᾶς, ὁ Ἰωάννης μόνο 2 φορές).

Γιατί τόσο πληθώρα; Ὑποτίθεται, ὅτι οἱ ὁμιλίες ἀπευθύνοντο σὲ πλῆθος, ὄχλο, ποὺ -δήθεν- δὲν καταλάβαινε ὑψηλὲς ἔννοιες (δικαιοσύνη, ἐλευθερία). Καὶ τί εἶναι «ἦθος» (τιμὴ, σέβας), θέματα ποὺ συζητοῦσε καὶ ὁ τελευταῖος Ἑλληνας στὴν Ἀγορά; Ἀποτείνεται σὲ βλάκες, πού, «ἐνῶ ἀκοῦν, δὲν ἀκοῦνε, οὔτε παίρνουν χαμπάρι», Ματθαῖος 13.14. Βέβαια στὸ τέλος δίδεται κάποια «ἠθική» ἐξήγηση, συνήθως καμμία ἢ τὸ ξερὸ «ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν ἀκουέτω».

Ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου

Ὑμῶνα μὲ τὴν «Παραβολὴ τοῦ Ἀσώτου», ποὺ εἶναι μέρος ὁμιλίας (Λουκᾶς 15.11): Κάποιος εἶχε δύο γιουζ. Ὁ νεώτερος ζήτησε τὸ μερίδιο τῆς περιουσίας, ποὺ τοῦ ἀντιστοιχοῦσε, καὶ φεύγοντας, «ζῶν ἀσώτως», τὴν ξόδεψε ὅλη. Κατάντησε νὰ τρῶη χαρούπια ἀπὸ τοὺς χοίρους. Τότε συνῆλθε καὶ σκέφθηκε, «πὸσων μισθωτῶν τοῦ

πατέρα μου περισσεύει ἡ τροφή, ἐνῶ ἐγὼ λιμοκτονῶ». Ἔτσι γύρισε, τὸν βλέπει ὁ πατέρας, τρέχει καὶ τὸν φιλά, καὶ ὁ γυιὸς τοῦ λέει: «Πατέρα ἀμάρτησα κατὰ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δὲν ἀξίζω νὰ λέγομαι γυιὸς σου.» Ὅμως ὁ πατέρας διέταξε τοὺς δούλους νὰ φέρουν τὴν καλύτερη στολή, δακτυλίδι(!) καὶ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, νὰ θυσιάσουν, νὰ χαροῦνε.

Ὁ μεγάλος γυιὸς ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὰ χωράφια ἄκουσε γλέντια. Ἔμαθε τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀσώτου καὶ ἔξω φρενῶν λέει στὸν πατέρα του: «Τόσα χρόνια σοῦ δουλεύω, ποτὲ δὲν παρέβηκα ἐντολή σου, κι οὔτε κατσικάκι δὲν μοῦ ἔδωσες. Κι ὅταν γύρισε αὐτός, ποῦ σοῦ ἔφαγε τὸ βιός σου μὲ τίς πόρνες, τοῦ ἔσφαξες καὶ μόσχο!» «Παίδι, ἐσὺ εἶσαι πάντα μαζί μου, καὶ τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν. Ἄς χαροῦμε, γιὰτὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.»

Τέλος. Καὶ καμμία ἐξήγηση. Προτοῦ ἐπιχειρήσουμε ἐμεῖς νὰ δώσουμε ἐξήγηση, ἃς δοῦμε ὠρισμένα παραδείγματα προπαγάνδας.

Προπαγάνδα

Ἄ ἐπίπεδα ἐπιρροῆς χρησιμοποιοῦνται κατὰ κόρον στὴν προπαγάνδα (= συστηματικὴ προσπάθεια διάδοσης ἰδεῶν). Προέρχεται ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ de propaganda fide = γιὰ τὴν διάδοση τῆς Πίστεως < pigo = ἐμ-πήγω!

Ναζισμός Ἡ κατ' ἀρχὰς ἀπαλλαγὴ τῆς κοινωνίας (πόλεως) καὶ γονέων ἀπὸ τὸ ἄχθος (=φορτίο) τῶν ἀδυνάμων ἀτόμων πρὸς ἐπιβίωση ἢ ἀνών (γενετικὲς ἀνωμαλίες) κατὰ τὴν γέννηση ἢ ἀμέσως μετὰ, προτοῦ ἐπέλθῃ συναισθηματικὴ ταύτιση, ὑποκρύπτει τὴν «ἐκκαθάριση» ἀπὸ ἄτομα διαφορετικῶν ἰδεῶν, ἐρευνητῶν, πρωτοπόρων, νεωτεριστῶν. Τελικὴ βούληση ἢ δημιουργία «καθαρῆς» φυλῆς, ἀνώτερης/ἐκλεκτῆς, περιούσιου λαοῦ. Ἀποτέλεσμα διωγμοί, pogrom, ἐξόντωση «κατωτέρων» λαῶν (Ἰνδιάνων 19ος αἰ., νέγρων) ἢ μιαιτῶν (Ἑλλήνων 4ος αἰ. μ.Χ. κ.ἄ.).

Παλαιὰ διαθήκη Ἡ ἱστορία τοῦ Λῶτ, ποῦ «εἰσῆλθε» στὶς κόρες του, ἐξηγεῖται ὡς «ἄτυχον ἐπεισόδιο» λόγῳ οἰνοποσίας. Βαθύτερα δίνει ἐντολὴ ὁ Γιαχβέ-Θεὸς στοὺς Ἑβραίους νὰ τεκνοποιοῦν πάση θυσίᾳ, ὥστε νὰ «αὐξάνεσθαι καὶ πληθύνεσθαι καὶ κατακυριεύσατε τὴν γῆν», Γεν. 9.

Μαφία Προσφέρει δωρεὰν προστασία σὲ ἄτομα καὶ μέλη τῆς μὲ ἀπώτερο σκοπὸ τὴν χρησιμοποίησή τους ὡς ὄργανα ἐπιβολῆς ἐξουσίας.

Μ.Μ.Ε. Οἱ τηλεπαρουσιαστὲς ἐντεταγμένοι στὴν ὅλην Ἀν-ουσία (=ψευτιά σὰν ἀλήθεια) δῆθεν ξεσκεπάζουν σκάνδαλα, ὑποσυνείδητα ὅμως προωθοῦν τὴν εἰκόνα τῶν ἐξουσιαστῶν ὡς ἀκατάβλητων καὶ βαρβάρων!

*Ἡ χριστιανικὴ
θρησκεία εἶναι ἡ
μόνη, ποὺ δέχεται
τὴν μετάνοια καὶ
ἀτιμωρησίᾳ (ἄφεση)
ἐν ζῳῇ, ἐνῶ ἐπισείει
τὴν μεταθανάτια
αἰώνια τιμωρία.*

Τὸ ἀρχαιοελληνικὸ ρῆμα ἁμαρτάνω (= ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ) διαστρεβλώθηκε ἀπὸ τὸν Χριστιανισμό. Ἔτσι τώρα σημαίνει, ὅτι ἔκανα κάτι διαφορετικὸ σὲ σχέση μὲ αὐτά, ποὺ προστάζει ὁ Γιαχβέ. Στὸν εἰκονιζόμενο πίνακα τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου ὁ Χάρων ρίχνει τοὺς πεθαμένους ἁμαρτωλοὺς στὴν Κόλαση.

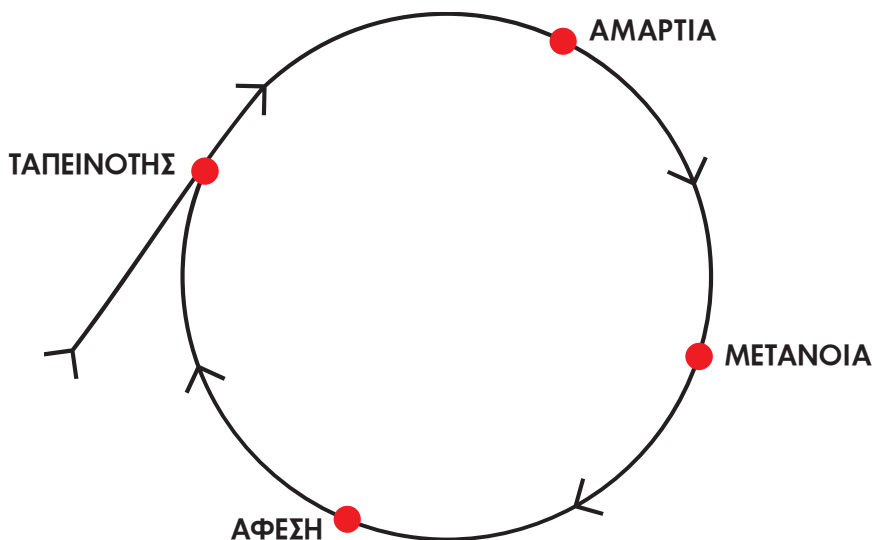
* * *

Ἄς ἐξηγήσουμε τώρα τὰ ἐπίπεδα τῆς παραβολῆς:

Ἡ ἀπλοϊκὴ Κάθε πατέρας εἶναι «ἠθικὸς» νὰ δέχεται τὸν μετανιωμένο γιὸς του.

Ἡ θεολογικὴ Ὁ Κύριος-Θεὸς ἢ ὁ ἀντ' αὐτοῦ Κύριος-Ἰησοῦς ἢ τελικὰ ἡ ἀντιπρόσωπός του Ἐκκλησία (ιερατεῖον) δέχεται εἰς τὰς ἀγκάλας τὸν «ἄσωτον υἱόν», τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, τὴ χαμένη δραχμὴ (Λουκ. 15.8): Ἡ θρησκεία τῆς «ἁδόλης ἀγάπης» ἐλπίζει –δύο χιλιετίες τώρα– στὴ μελλοντικὴ κοινωνία τῆς καλωσύνης, τὴν παγκόσμια βασιλεία τοῦ θεοῦ. Μὴ ἀνεκτικὴ πολιτεία μὲ ὅλους ἴσους ἀνεξαρτήτως προσόντων (θυμίζει Κομμουνισμό, ἐβραϊκὴ κοινότητα, ὁπαδοὺς ὁμάδας/κόμματος). Μοναδικὴ προϋπόθεση εἰσδοχῆς ἢ ἀναφώνησης «ἡμάρτησα εἰς οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου» (ᾧ ἱερατεῖον).

Ἡ ἐξουσιαστικὴ Πάμπολλα τὰ ἐρωτήματα ἐπὶ τοῦ κειμένου: Μὲ ποιὸ δικαίωμα ὁ μικρὸς γιὸς ζητᾷ τὸ «ἀναλογεῖν μερίδιον» ἀπὸ περιουσία, ποὺ δὲν ἔκανε; Γιατί τοῦ τὸ δίνει ὁ πατέρας; Ποιὸς τοῦ ἔμαθε νὰ ζῇ ἀσώτως; Εἶναι ὁ πα-

Ὁ ἀέναος κύκλος τῆς χριστιανικῆς ὑποταγῆς.

τέρας συνυπεύθυνος; Μήπως τὸ θέλει; Συνεχίζουμε. Ἀρκεῖ ἡ δήλωση περὶ ἁμαρτίας; Ποιὰ ἡ τιμωρία του; Γιατί ἡ πρεμούρα τοῦ πατρὸς νὰ δώσῃ «δαχτυλίδι» καὶ «μόσχο σιτευτό», δηλ. πολυτέλεια; Τί ρόλο παίζει ὁ μέγας γιὸς-δοῦλος; Τί σημαίνει «τὰ δικά μου δικά σου» τοῦ πατέρα, μήπως μετὰ θάνατον; Τέλος γιατί πρέπει νὰ χαίρωνται γιὰ τὸν ἀλήτη, ποὺ βρέθηκε/ἀναστήθηκε;

Ἄντὶ ἀπαντήσεων θὰ ἀναλύσουμε τὶς κάτωθι λέξεις-κλειδιά.

Ἄμαρτία – Μετάνοια – Ἄφεση Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι ἡ μόνη, ποὺ δέχεται τὴν μετάνοια καὶ ἀτιμωρησία (ἄφεση) ἐν ζωῇ, ἐνῷ ἐπισείει τὴν μεταθανάτια αἰώνια τιμωρία. Ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἐπιθυμητὴ κατάσταση ὅλων τῶν θρησκειῶν, τὴν ὑποταγὴν (ταπεινότης, ὑπακοὴ οἱ ὑπέρτατες «ἀρετές»), προχωρεῖ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία στὴν ἀνάγκη ἐπαναληπτικῆς ἁμαρτίας τοῦ ἀτόμου/ὁπαδοῦ/πιστοῦ μὲ βάση τὸ ἐφ’ ἅπαξ «προπατορικὸ ἁμάρτημα» ἰουδαϊκῆς ἐμπνεύσεως («ἁμαρτεῖν ἐνώπιον Κυρίου», Παλαιὰ Διαθήκη, «οὐδεὶς ἀναμάρτητος», Ἀποκ.).

Εἶναι τόσες οἱ ἐντολὲς (λ.χ. μὴ ἐπιθυμήσῃς τοῦ πλησίον σου) καὶ οἱ ἀπαγορεύσεις (προγαμιαῖες σχέσεις κ.ἄ.) καὶ τόσο ἀφύσικες, ὥστε ὁ πιστὸς νὰ εἶναι συνεχῶς διχασμένος μεταξὺ φυσικῆς ἐπιθυμίας καὶ ἱερατικῆς ἐντολῆς.

Ἀποτέλεσμα, κατάθλιψη, ἐνοχή, τύψεις. Ὑποχρεωτικὴ ἐξομολόγηση, μετάνοια/ταπείνωση, ἄφεση ἁμαρτιῶν, προσωρινὴ σωτηρία, καὶ ἐπιστροφὴ στὴν ἀρχικὴ κατάσταση τῆς ὑποταγῆς. Ἀναμονὴ ἐπόμενης ἁμαρτίας σὲ ἓναν ἀέναο φαῦλο κύκλο (βλ. σχῆμα).

Ἡ ἔννοια τῆς ἁμαρτίας δὲν ὑπῆρχε στὶς ἀρχαῖες κοινότητες. Στὴν ἐλληνικὴ πό-

λη λ.χ. ἡ καταπάτηση τοῦ φυσικοῦ νόμου (ὑβρις) εἴτε τοῦ νόμου τῆς Πολιτείας (ἦθος ὅχι ἠθική) συνεπάγεται τὴν τιμωρίαν (Νέμεσις), ποὺ ἐπιφέρει τὴν κάθαρση τοῦ προσώπου, μὲ ἱκανοποίηση τῆς Πόλεως καὶ ἐπιστροφή στὸ Σέβας.

Ποιός ὁ καλὸς πιστός-υπηήκοος;

Ποιὰ ἄτομα θέλει ὁ Χριστιανισμὸς γιὰ πιστούς; Γιατί τέτοια χαρὰ γιὰ τὸν «ἄσωτο»; Ποιοὶ θὰ ἔλθουν στὸ τραπέζι-δεῖπνο τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Ποιοὶ οἱ «ὀλίγοι ἐκλεκτοί» (πολλοὶ οἱ κλητοί) (Ματθ. 22,14). Πρὶν ἀπαντήσουμε, ἄς ἀναλύσουμε τὸν ἀκρογωνιαῖο λίθο του, τὴν Ἀγάπη. Ὅντως ὁ Χριστιανισμὸς αὐτοαποκαλεῖται θρησκεία τῆς Ἀγάπης. Ὑπερασπίζεται τὸν ἀδύνατο, βοηθᾷ τὸν φτωχό, ἀνέχεται τὸν ἀπατεῶνα. Ἡ σύμπνοια, ἡ μεγαλύτερη ἀρετὴ του. «Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστίν», βοᾷ (Ἰω. 4,8). Καμμία θρησκεία δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ἀγάπη. Ἀκόμα καὶ στὴν ἰουδαϊκὴ τὸ «ἀγάπα τὸν πλησίον σου» ἐντέλλεται γιὰ τὸν γείτονα, τὸ πολὺ γιὰ τὸν ὁμοεθνή. (Βλ. «Ἰησοῦς: Κήρυκας μίσους, διχασμοῦ καὶ μισελληνισμοῦ», «Δ», τ. 272-273 ἢ <http://www.davlos.gr/pdf/17909.pdf>.) Ξεκινώντας ἀπὸ αὐτὸ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐπεκτείνει: «ἀγαπήσατε ἀλλήλους» (μεταξὺ μαθητῶν μόνον) καὶ «ἀγαπήσατε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν». Τέλος τὴν πλήρη παραίτηση, «στρέψε καὶ τὴν ἄλλη σιαγόνα» τοῦ δούλου τοῦ «θεοῦ». Εἶναι ὅμως ὁ θεὸς-ἱερατεῖο ἀγάπη;

Ὁ Λουκᾶς 11.23 ξεκαθαρίζει: «ὁ μὴ ὦν μετ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ ἐστίν» καὶ συνεχίζει ἀπειλῶντας, «ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ (τί; ὁπαδούς, ἐξουσία, περιουσία;) σκορπίζει (=θὰ τὸν σκορπίσουμε!)». Ὁ Παῦλος σιγουρεύει, «ἐὰν ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν (τολμᾷ εἶναι);». Καὶ τὸ ὅλως ἱμπεριαλιστικό, «οὐκ ἦλθον φέρειν εἰρήνην

Ἁγία Εὐδοκία (ἀνωτέρω εἰκόνα), ὁσία Πανσέμνη, ὁσία Μαρία ἡ Αἰγυπτία, ὁσία Πελαγία κ.τ.λ.: Μερικὲς ἐπαγγελματίες πόρνες, ποὺ μετανόησαν καὶ ἀγίασαν. Ἡ ἐννοία τῆς μετάνοιας ὡς θρησκευτικῆς ἀρετῆς δὲν ὑπῆρχε στὴν Ἀρχαιότητα. Ἐφευρέθηκε ἀπὸ τὸν χριστιανικὸ ἐξουσιασμὸ γιὰ τὴν χειραγώγηση τοῦ ποιμνίου, ἀλλὰ χρησιμοποιήθηκε καὶ ὡς πρόσχημα γιὰ τὴν παραγραφὴ εἰδεχθῶν ἐγκλημάτων. Ἡ ἐννοία τῆς μετάνοιας σήμερα ὑπάρχει στὸ Δίκαιο ὅλων τῶν χριστιανικῶν κρατῶν.

ἀλλὰ μαχαίραν». Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ λύσσα στὴν ἐξόντωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ (Κωνσταντῖνος, Θεοδόσιος, Ἰουστινιανὸς καὶ ἐπίγονοι), ὁ ἱεραποστολικὸς ἀφανισμὸς τῶν «ἀθέων» Ἰνδιάνων, νέγρων κ.ἄ. λαῶν, ἡ ἐπίθεση κατὰ τῶν ἐπιστημῶν ἀποτέλεσμα τὰ «μαῦρα χρόνια» (dark ages). Ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις τῆς Δύσεως μὲ ἑκατομμύρια νεκροὺς «κακόδοξους», «μάγους»... Ἡ σφαγὴ ἑκατομμυρίων «αἰρετικῶν» Ἀριανῶν, Νεστοριανῶν στὴν Ἀνατολή. Τὸ κάψιμο φωτεινῶν ἐρευνητῶν (λ.χ. μοναχὸς Τζ. Μπροῦνο, βλ. «Δ», τ. 311). Ἡ κοινωνικὴ ἐξόντωση χιλιάδων ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 μὲ ἀφορισμοὺς συγγραφέων (Ροῖδη), δασκάλων (Καίρη).

Ποιούς λοιπὸν ζητᾷ ὁ Κύριος (διάβασε ἱερατεῖον) γιὰ κ-οπαδούς; Τοὺς παρανόμους, ἀλητες-ἀσώτους, ἀπατεῶνες (τελῶνες), ἀνήθικους (πόρνες), τοὺς ἀσθενικοὺς (πραεῖς), τοὺς βλάκες (πτωχοὶ τῷ πνεύματι). Καὶ ὁ Παῦλος, Κορ. Α 127: «Τὰ μωρὰ καὶ τὰ ἀσθενῆ ἐξελέξατο ὁ Θεός, γιὰ νὰ ξεφτιλίση τοὺς σοφοὺς» καὶ «τὰ μὴ ὄντα διάλεξε, γιὰ νὰ καταργήσῃ τὰ ὄντα». Σημ.: Ἐξηγήστε μόνοι σας τὴν φοβερὴ αὐτὴ φράση!

*Ἡ Ἐκκλησία θέλει τὸν
ἄσωτο υἱὸν νικημένο
στὴ στρουγκα
συγχωρεμένο ἀλλὰ
μὲ τύψεις, προσωρινὰ
σωσμένο, ἀφοῦ
τὸ «ἁμαρτάνειν
ἀνθρώπινον» καὶ ἡ
μετάνοια βολικὴ σὲ
κάθε κατεστημένο.
Ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν
ἀφύπνιση συνεχίζεται.
Ὁ ἄσωτος υἱὸς δὲν
μᾶς χρειάζεται.*

Ἱερατεῖο-Ἐξουσία

Ἐκκλησία, τὸ ἱερατεῖο θέλει τὸν ἄσωτον υἱὸν νικημένο στὴ στρουγκα (=μάνδρα, Ἐπιφάνιος), συγχωρεμένο ἀλλὰ μὲ τύψεις, προσωρινὰ σωσμένο, ἀφοῦ τὸ «ἁμαρτάνειν ἀνθρώπινον» (Γρηγ.) καὶ ἡ μετάνοια βολικὴ σὲ κάθε κατεστημένο.

Ἔτσι τὸ ἱερατεῖο χέρι-χέρι μὲ τὴν Ἐξουσίαν θέλει τὸν πολίτη ὑπῆκοο καὶ κ-οπαδὸ (βλ. «Τὸ προσωπικὸ πρόβλημα», «Δ», τ. 311), δανειοδίατο, ἔρμαιο, εὐκολόπιστο. Συγκεντρώνει συνεργάτες τοὺς διάφορους «Βαβύλῃδες, Γιοσάκηδες», ὅπως καὶ ἡ Ἐξουσία ἐπίορκους κρατικούς «λειτουργοὺς» καὶ κομματόσκυλα, ποὺ λέει ὁ λαὸς (βλ. συνεχῆ σημερινὰ σκάνδαλα).

Καὶ τὸ κράτος ταυτιζόμενο μὲ τὸ ἱερατεῖο (Υπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων) ἀπειλεῖ μὲ τὸ ἄρθρο 14 τοῦ ἐλέω Θεοῦ Συντάγματος «περὶ προσβολῆς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας» καὶ μὲ νόμους κατὰ τῆς βλασφημίας (βλ. ἄρθρο μου «Δ», τ. 282).

Ὅμως ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν ἀφύπνιση συνεχίζεται. Ὁ ἄσωτος υἱὸς δὲν μᾶς χρειάζεται.

Κωστῆς Καρμιράντζος
Ἀρχιτέκτων Ε.Μ.Π.

ΑΙΣΙΜΑ ΚΑΙ ΑΔΗΡΤΑ

Μία υπόθεση οδεύει πρὸς τὸ Στρασβούργο

Στις 18 Νοεμβρίου θὰ ἐκδικασθῇ ἡ ὑπόθεση τῆς λογοκρισίας, ποὺ ἄσκησε τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2000 ἡ ΕΡΤ Α.Ε. σὲ πληρωμένο διαφημιστικὸ μῆνυμα τοῦ «Δ» μὲ τὸ ὁποῖο διαφημίζαμε τὴν ἀνακάλυψη στὴν Ἀρχαία Ὀλυμπία ἀπὸ Γερμανοὺς ἀρχαιολόγους χάλκινης πλάκας μὲ ὀνόματα ὀλυμπιονικῶν, ποὺ ἀποδείκνυε, ὅτι οἱ Ἕλληνες συνέχιζαν τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες καὶ τρεῖς αἰῶνες μετὰ τὴν ἀπαγόρευσίν τους ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς (393 μ.Χ.), ρεπορτάζ τῆς ὁποίας δημοσιεύσαμε στὸ κυκλοφορῆσαν τότε τεῦχος.

Ἡ ΕΡΤ Α.Ε. μὲ τὴν προληπτικὴ αὐτὴ λογοκρισία τῆς, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ βαρύτερο μέτρο κατὰ τῆς ἐλευθερίας τοῦ Λόγου ἀπὸ ὀλοκληρωτικὰ καὶ μόνο καθεστῶτα, διέπραξε, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσβολὴ προσωπικότητος ἐμοῦ ὡς ἐκδότῃ τοῦ «Δ», ποὺ μὲ κατηγόρησε σὲ ἀνακοίνωσή της, ὅτι θὰ διέδιδε, ἂν μετέδιδε τὴ διαφήμιση, εἰδήσεις, ποὺ θὰ προκαλοῦσαν ἀνησυχία στὸ τηλεοπτικὸ τῆς κοινό, διότι «θὰ θεωροῦσαν τὴν Ὀλυμπιάδα τῆς Ἀθήνας 2004 ἐκτὸς νόμου» (!!!), καὶ τὰ ἀδικήματα τῆς στρέβλωσης τῶν κανόνων ἐλεύθερου ἀνταγωνισμοῦ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως καὶ φυσικὰ τῆς διακεκριμένης προσβολῆς τοῦ δικαιώματος ἐλευθερίας τοῦ λόγου καὶ μὴ τήρησης τῶν κανόνων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαίου Προστασίας Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Δὲν ἔχουμε καμμία βεβαιότητα γιὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου σὲ αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ἂν καὶ αὐταποδείκτως πρόκειται γιὰ βαρὺ ἀδίκημα εἰς βάρος τοῦ «Δ» καὶ ἐμοῦ, καὶ γι' αὐτό, ὅπως ἔχουμε ξαναγράψει, εἶναι ὅλα προετοιμασμένα, ὥστε, μόλις τελεσιδικήσῃ ἡ ὑπόθεση μὲ τὴν ἀπόφαση τοῦ Ἀρείου Πάγου, νὰ καταφύγουμε βάσει ἀνέκκλητης ἀπόφασής μας στὸ Εὐρωπαϊκὸ Δικαστήριον Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Δ.Ι.Α.

Τὸ ἐλικόπτερο τοῦ Ἐφραίμ καὶ ἡ Κυριακὴ Προσευχὴ

Ὅταν ρωτήθηκε, γιατί γυρίζει μὲ ἐλικόπτερο, ὁ ἐκατομμυριοῦχος «μπίσνεσμαν» ἡγούμενος τῆς Μονῆς Βατοπεδίου, κ. Ἐφραίμ, πιστὸς στὸ χριστιανικὸ δίπτυχο Θεὸς - Χρῆμα, δήλωσε: «Γιὰ νὰ προλαβαίνω τὴν προσευχή.» Στὴ σημαντικώτερη ὁμῶς προσευχή, ποὺ προσεύχεται ὁ κ. Ἐφραίμ, ἀλλὰ καὶ κάθε πιστὸς χριστιανός, τὸ δίπτυχο Θεὸς - Χρῆμα ὑμνεῖται. Στὴν ὑπέρτατη χριστιανικὴ προσευχὴ συνυπάρχουν ἀναφορὲς τόσο γιὰ τὸ Θεὸ ὅσο καὶ γιὰ οἰκονομικὰ συναλλαγές:

- «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...» κ.τ.λ. (= Θεός).
- «...Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον» (= Χρῆμα). Δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀρτοποιοί, χρήματα γιὰ φαγητὸ αἰτοῦνται. «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλόμενα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» = Χάρισέ μας τὶς ὀφειλές μας, κι ἡμεῖς θὰ ἀφήσουμε αὐτοὺς, ποὺ μᾶς χρωστούν.

Ε.Π.

Ἱερὴ ὀρθογραφία μὲ οἰκονομικὰ σκοπιμότητες

Στὰ βᾶτα, τὰ ὁποῖα βρίσκονται στὸ ἐμπρὸς πεδινὸ τμήμα τῆς, ὀφείλει τὸ ὄνομά της ἡ Μονὴ Βατοπεδίου (βάτος + πεδίον = ἡ περιοχὴ μὲ τὰ βᾶτα), ὅπως ἀναγράφεται καὶ στὴ συντριπτικὴ πλειονότητα τῶν παλιῶν χαρακτικῶν, σφραγίδων κι ἐπιγραφῶν

της. Πολλά επίσης τοπωνύμια με συνθετικό τη λέξη βάτο υπάρχουν, όπως π.χ. Βατερά, Βατοῦσα κ.τ.λ., αλλά και με τη λέξη πεδίο, όπως π.χ. Κοσσυφοπέδιο (κόσσυφας + πεδίο = ἡ περιοχή με τὰ κοιτούφια).

Ἡ Μονὴ Βατοπεδίου κτίστηκε τὸν 1^ο αἰ. μ.Χ., οἱ καλόγεροι ὅμως ἰσχυρίζονται, ὅτι ἔχει «ἀρχαία προνόμια» στὴν Βιστωνίδα, τὰ ὁποῖα ἀνάγονται στὸν 8^ο αἰ. μ.Χ., ὅταν ὁ αὐτοκράτορας Μέγας Θεοδόσιος, τοῦ ὁποῖου ὁ υἱός, Ἀρκάδιος, δῆθεν διασώθηκε μὲ θαῦμα ἀπὸ ἑνα νανάγιο καὶ βρέθηκε σὲ ἑνα βάτο, ἔκτισε τὴ μονή. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ γράφουν τὸ ὄνομά της μὲ αἰ (βάτο + παιδίο). Ἡ μετατροπὴ τοῦ ε σὲ αἰ ἐπομένως δὲν εἶναι ἀπλὸ θέμα γραμματικῆς ἢ ὀρθογραφίας, οὔτε ὑποκρύπτει μόνον κάποιο παραλήρημα μεγαλείου. Πρόκειται γιὰ σοβαρὴ πολιτικὴ πράξη μὲ τεράστιες οικονομικὲς σκοπιμότητες.

[Μήπως θὰ ἔπρεπε νὰ ἐξετάσουμε ἐπίσης τὴν ἐκδοχὴ τῆς προέλευσης τοῦ ὀνόματος ἀπὸ τὶς λέξεις: βατεύω + παιδίο –σύμφωνα μὲ τὴ διαχρονικὴ μοναστηριακὴ παράδοση;]

Γ.Λ.

Τοῖς ...λόμπυ ρήμασι πειθόμενοι

«Καταθέσαμε δάφνινα στεφάνια ἀπὸ τὴν Ἰσραηλιτικὴ Κοινότητα Θεσσαλονίκης στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ἀλεξιπτωτιστῶν καὶ στὸ μνημεῖο τῶν πεσόντων ΥΠΕΡ ΠΑΤΡΙΔΟΣ στὴν πόλὴ Ἀσκάλων... Ἡ Θεσσαλονικὴ θεωρεῖται μητρόπολις τοῦ Ὀλοκαυτώματος καὶ ἐκτιμᾶται ἀναλόγως ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰσραηλινούς.» Αὐτὰ ἀναγράφονται στὸ περιοδικὸ τῆς Πανελληνίας Ὁμοσπονδίας Εἰδικῶν Δυνάμεων «Τολμῶν» (τ. 26, 4-5-6, 2008). Οἱ εἰκονιζόμενοι καταθέτοντες δάφνινα στεφάνια κατὰ παραγγελίαν τῆς Ἰσραηλινῆς Κοινότητος τῆς «μητροπόλεως τοῦ Ὀλοκαυτώματος», Θεσσαλονίκης, εἶναι Ἕλληνες ἑφεδρὸι ἀξιωματικοί, ποὺ ἔλαβαν μέρος στὶς ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις γιὰ τὰ 60 χρόνια ἀπὸ τὴν ἱδρυση τοῦ Κράτους τοῦ Ἰσραὴλ.

Γ.Λ.

Ὑποβάθμιση τῶν πρωτοπόρων τῆς πτήσης

Ἀπὸ τὸν Λεονάρντο Ντὰ Βίντσι ἄρχισε τὴν ἱστορικὴ ἀναδρομὴ τῆς ἐμπομπῆς τοῦ Καναλιοῦ τῆς Βουλῆς μὲ θέμα: «Ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς Ράιτ στὸ Κόνκορντ» (6/8/08, ὥρα 18.00-19.00), παραλείποντας νὰ κἀνὴ οἰαδήποτε ἔστω μνεῖα στοὺς πραγματικοὺς πρωτοπόρους τῆς πτήσης ἀρχαίους Ἕλληνες Ἐπιστήμονες.

Ἡ ιδέα τῆς πτήσης ὑπῆρχε ἀπὸ μυθολογικὲς ἀκόμα ἐποχὲς (Δαίδαλος - Ἴκαρος κ.λπ.)· ἀπὸ ἱστορικὲς ὅμως μαρτυρίες πιστοποιεῖται ἐπὶ πλέον, ὅτι τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο πέταξε στοὺς οὐρανοὺς τῆς Ἑλλάδας τὸν 8^ο αἰ. π.Χ.. Τὸ εἶχε κατασκευάσει ὁ περίφημος κατὰ τὴν Ἀρχαιότητα μαθηματικός, μηχανικός, φιλόσοφος, πολιτικός καὶ στρατηγός, Ἀρχύτας ὁ Ταραντῖνος. Ἐπρόκειτο γιὰ ξύλινη κατασκευή, «περιστερά»,

ὅπως ὠνομάστηκε, ἡ ὁποία πετοῦσε, ὅχι μὲ βάση τὴν ἄνωση τοῦ Ἀρχιμήδη, ἀλλὰ μὲ βάση τὴν ὠστική δύναμη. Ἡ ἀνύψωση τῆς περιστρεφῆς γινόταν μὲ ἐλατήριο, ποὺ τὴν ἐκτίνασσε ψηλά, ἡ δὲ κίνησή της μὲ πεπιεσμένο ἀέρα (Gellius, 10.12.6), ὅταν ὅμως ἔπεφτε δὲν ξανασηκωνόταν πλέον. Ὁ Gellius παραθέτει καὶ τὴν ἐξῆς φράση τοῦ Φαβωρίνου, ἡ ὁποία δὲν σώζεται ὁλόκληρη: «*Ἀρχύτας Ταραντίνος τὰ ἄλλα καὶ μηχανικὸς ὢν ἐποίησεν περιστρεφὰν ξυλίνην πετομένην, ἣ ὁπότε καθίσειν οὐκέτι ἀνίστατο.*»

Τέτοιες ἐκπομπὲς δὲν εἶναι βέβαια πρωτόγνωρες γιὰ τὸ Κανάλι τῆς Βουλῆς, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔχει συνηθίσει στὴν προβολὴ τῆς προπαγάνδας τοῦ «ἐξ ἀνατολῶν τὸ φῶς» καὶ στὴν ἀποσιώπηση ἢ/καὶ συστηματικὴ ὑποβάθμιση τῶν πολιτιστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἐπιτευγμάτων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας.

Ι.Α.

Σεμνὰ καὶ ταπεινὰ

Εἶχαμε γράψει στὸν «Δ», ὅτι τὸ βασικὸ ἰδεολογικὸ καὶ ἠθικὸ σύνθημα τῆς Νέας Δημοκρατίας, τὸ περίφημο «σεμνὰ καὶ ταπεινά», ἦταν βαθύτατα χριστιανικὸ –ὅπως καὶ σχεδὸν ὅλα ὅσα ἡ Κυβέρνηση αὐτὴ κάνει ἢ λέει, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τοῦ παρόντος. Ὅμως τοῦ πρόσφατου παρόντος εἶναι ἡ χριστιανικὴ συγγνώμη, ποὺ ζήτησε ὁ βουλευτὴς κ. Σταῦρος Δαϊλάκης, καὶ ἡ χριστιανικὴ ἄφεση ἁμαρτιῶν, ποὺ τοῦ ἐδόθη μέσα σὲ τρεῖς ἡμέρες. Ἡ χριστιανικὴ ἁμαρτία εἶναι γεγονὸς διαρκές, κατὰ συρροὴν καὶ κατ' ἐξακολούθησιν. Ἡ χριστιανικὴ ἄφεση εἶναι γεγονὸς στιγμιαῖο: Πόσο συμφέρει ἀλήθεια νὰ εἶναι κανεῖς χριστιανός!

Γ.Σ.Π.

Ἡ τελευταία λέξη στὰ ἐξαπτέρυγα

Κάθε δύο χρόνια ἐφημέριοι, ἀρχιμανδρίτες καὶ καντηλανάφτες ἀπὸ ὁλόκληρη τὴν Βαλκανικὴ φτάνουν στὴν Ἀθήνα. Σκοπὸς τους ἡ ἀνανέωση τῆς γκαρνταρόμπας, ἀλλὰ καὶ τοῦ φέγγκ σοὺι τῶν κατὰ τόπους οἰκων τοῦ Κυρίου, σύμφωνα μὲ τὰ νέα trends, ποὺ λανσάρει ἡ ἔκθεση «Ὁρθοδοξία» («Big Fish», Ἰουν. 08).

Κ.Ε.

Τί ἱερόδουλες, τί ἱερομόναχοι;

Κάθε ἐργοδότης, ποὺ ἀπασχολεῖ πρόσωπα, ποὺ ὑπάγονται στὴν ἀσφάλιση τοῦ Ι.Κ.Α., ὑποχρεοῦται νὰ ὑποβάλλῃ Ἀναλυτικὴ Περιοδικὴ Δήλωση (Α.Π.Δ.). Λίγες μόνο κατηγορίες ἐπαγγελματιῶν ἐξαιροῦνται τῆς πανελληνίους ἐφαρμογῆς τοῦ θεσμοῦ τῆς Α.Π.Δ.. Ἀνάμεσα σὲ αὐτὲς πρῶτα εἶναι οἱ ἱερόδουλες καὶ ἁμέσως μετὰ οἱ ἐργαζόμενοι στὸ Ἅγιο Ὅρος. Τί ἱερόδουλες, τί ἱερομόναχοι; Ἄν ὑπάρχῃ τὸ «ιερό» μπροστὰ εἶναι ὑπεραρκετὸ γιὰ τὴν ἐξασφάλιση ἐξαιρέσεων ἀπὸ τοὺς νόμους, φοροαπαλλαγῶν κ.τ.λ..

Ο.Ε.

Βυζαντινή ώρα

Στὸν Ἄθωνα δὲν ἰσχύει ἡ ἑλληνική ὥρα ἀλλὰ ἡ βυζαντινὴ, τῆς ὁποίας τὸ εἰκοσιτετράωρο ἀρχίζει μετὰ τὴ δύση τοῦ Ἥλιου τῆς προηγούμενης ἡμέρας σύμφωνα μὲ τὴ ἑβραϊκὴ παράδοση. Ὡρισμένα ρολόγια ἔχουν τοποθετηθῇ γιὰ τὴ διευκόλυνση τῶν ἐπισκεπτῶν.

Γ.Γ.

Ἑλληνορωσικὲς εἰσαγωγές-ἐξαγωγές πτωμάτων

«Αὐτῶν (σ.σ. τῶν ἁγίων) μιλάει καὶ τὸ νεκρὸ τους σῶμα. Ἄλλων τὰ λείψανα εὐωδιάζουν, ἄλλων ἀποκτοῦν ὑπερφυσικὸ χρῶμα, ὅλων ἀναδίδουν ἄρρητη χάρη. Αὐτὸ εἶναι πολὺ μεγάλη ἀλήθεια... Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, ποὺ τὰ ἅγια λείψανα τὰ τιμοῦμε.» Αὐτὰ ἀναφέρει σὲ ἐγκύκλιό του ὁ μητροπολίτης Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς, Νικόλαος, ἀπευθυνόμενος στοὺς μαθητὲς τῶν Γυμνασίων καὶ Λυκείων τῆς Ἀνατολικῆς Ἀτικῆς μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ὑποδοχῆς στὴν Ἑλλάδα τεμαχίου τοῦ πτώματος (λείψανου) τοῦ «ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ» ἀπὸ τὴ Ρωσσία, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ὁποίου ἐπὶ πλέον ἀπαίτησε ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς περιοχῆς του –σὲ ρόλο ὑπουργοῦ Παιδείας– νὰ ἀφιερῶσουν μίαν διδακτικὴ ὥρα. Τὴν ἀφιξὴ καὶ περιφορὰ τοῦ τεμαχίου τοῦ πτώματος συνῶδευσε 45μελὴς ἀποστολὴ ἀπὸ τὴ Μόσχα, ἐνῶ στὴν Ἑλλάδα –ἐκτὸς τῶν ἱερῶν– τὸ ὑποδέχθηκαν ὑπουργοί, πρέσβεις, τοπικὲς ἀρχὲς κ.τ.λ.. Πέ- ρουσι, σὲ ἀνάλογες ἐκδηλώσεις στὴν Κέρκυρα ἀκολουθήθηκε ἡ ἀντίστροφη διαδικασία. Τὸ χέρι ἀπὸ τὸ πῶμα τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος μὲ τὴ συνοδεία πλήθους ἀξιωμα- τούχων τῆς Ρωμοσύνης ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα στὴ Μόσχα.

Μετὰ τὴ διάλυση τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ τὴν ἀναβίωση τοῦ χριστιανικοῦ Με- σαίωνα στὴ Ρωσσία προτεύουσα θέση μετὰξὺ τῶν εἰσαγωγῶν - ἐξαγωγῶν ἀνάμεσα στὴ χώρα αὐτὴ καὶ στὴν σὲ Βυζαντινὸ ἐπίσης Μεσαίωνα εὐρισκόμενη Ἑλλάδα –μὲ τὴν ἀρωγὴ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν– κατέχουν οἱ εἰσαγωγές-ἐξαγωγές πτωμάτων.

Γ.Α.

Κράτος ἐν κράτει

Τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ ἀνήκουν στὸ Ἅγιο Ὅρος (βλ. «Δωρεὰν νοσηλεία ἀστράτευτων σὲ στρατιωτικὸ νοσοκομεῖο», «Δ», τ. 277) καὶ στὴν Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἑλλάδος ἔχουν δι- κές τους πινακίδες κυκλοφορίας μὲ ἔμβλημα ὄχι τὸ ἐθνόσημο ἢ τὴν ἑλληνικὴ σημαία, ἀλ- λά τὸν δικέφαλο ἀετὸ (βλ. «Ἀπὸ τὸν ἑβραϊ- κὸ προῆλθε ὁ βυζαντινὸς δικέφαλος», «Δ», τ. 293). Στὴν φωτογραφία εἰκονίζεται ἓνα ἱε- ρὸ τζιπ τῆς Μονῆς Πεντέλης.

Ε.Π.

Η ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ... «ΠΑΤΟ»

**Ίστορική ἑρμηνεία τῆς... κατάκτησης
τοῦ Παγκόσμιου Πρωταθλήματος Σήψης**

δουλεία τῆς διαφθορᾶς εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν δουλεία τῆς τυραννίας. Ἐνας τύραννος βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸν λαό, ἐνῶ ἡ διαφθορὰ βρίσκεται μέσα στὸν λαό⁽¹⁾. Ὁ Ἕλληνας δὲν εἶναι ὑλικά χρωμοσώματα, δὲν εἶναι χρῶμα κόμης καὶ δέρματος, δὲν εἶναι σύσταση αἵματος, οὔτε διάγραμμα σιαγόνος ἢ μύτης. Ὁ Ἕλληνας εἶναι πνεῦμα, εἶναι ἐνατένιση τῆς ζωῆς, εἶναι ἔκφραση τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Αὐτὸς ὁ Ἕλληνας βιάστηκε πνευματικά καὶ ἔγινε χριστιανός, κακοποιήθηκε πνευματικά καὶ ἔγινε Βυζαντινὸς καὶ δολοφονήθηκε συνειδησιακά καὶ ἔγινε Ρωμῖος. Ὁ Ρωμῖος συνεπῶς ἀποτελεῖ τὴν ἔσχατη κατὰπτωση καὶ τὸν ἀκρότατο αὐτοεξευτελισμὸ τοῦ Ἕλληνα.

Τὸ σημερινὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης ἔχει πέσει σὲ πολὺ βαθεῖα καὶ πολὺπλευρη πολιτική, οἰκονομική, κοινωνική, ἠθική καὶ θεσμική κρίση, ὅμοια τῆς ὁποίας δὲν ἀντιμετώπισε ποτὲ στὴν μακραίωνη Ἱστορία του. Κυβέρνηση, Δικαιοσύνη, πολιτικὰ κόμματα, παρακράτος τῆς Θεοκρατίας, Ὑγεία, Πολεοδομία, Ἀστυνομία, Παιδεία κ.ἄ. ἔχουν διαβρωθῇ καὶ νοσοῦν βαρύντατα ἀπὸ τὴν διαφθορά, πὺν ἐξαπλώθηκε καὶ στὸ κοινωνικὸ σῶμα σὰν μία πανδημία γρίπης.

Ἡ ἀνίατη πνευματική, πολιτισμική καὶ ἠθική ἐξαθλίωση τῶν πάλαι ποτὲ Ἑλλήνων καὶ νῦν Ρωμῶν εἶναι σκοπὸς καὶ ἔργο τῶν μάγων τῆς ἀπάτης καὶ τῶν δολοφόνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ὅποιος Ρωμῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια του καὶ νὰ λειτουργήσῃ ἔστω καὶ κατὰ ἐλάχιστα ὁ ἐγκέφαλός του, ἂς βρῇ καὶ διαβάσῃ τὴν περίφημη «Ἑλληνικὴ Νομαρχία» τοῦ Ἀνώνυμου Ἀπόδημου Ἕλληνα.

Ἐὰν ἀντὶ με «Ρωμῖους» ἡ χώρα μας ἦταν γεμάτη με «Ἕλληνες» καὶ ἄρχετο αὐτὴ ἀπὸ Ἕλληνες, τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ διδασκόταν σὰν ξεχωριστὸ μάθημα στὰ σχολεῖα.^{(3), (4)} Δυστυχῶς ὅμως ἡ χώρα μας ἄρχεται ἀπὸ φορεῖς τῆς πνευματικῆς νάρκης καὶ κοινωνικῆς παραλυσίας, πὺν εἶναι καὶ οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ σημερινὸ χάλι τῆς χώρας μας (παγκόσμιος πρωταθλητὴς τῆς διαφθορᾶς), γιὰ τὴν πολιτικὴ σήψη καὶ τὴν ὁλοκλη-

ρωτική παρακμή. Στόχος τοῦ παρόντος πονήματος εἶναι νὰ ξετυλιχθῇ τοῦλάχιστον ἓνα σημαντικό μέρος ἀπὸ τὸ κουβάρι τῶν ἀποκαλύψεων καὶ τῶν διαπλοκῶν τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας, γιὰ νὰ παρουσιασθῇ πραγματικὰ ὡς ἔχει ἡ «Ὁρθόδοξη Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν», ἡ ὁποία ὀφείλει τὴν ὑπαρξὴ τῆς ἀποκλειστικὰ στὴν «μυστικιστικὴ» ἀπόκρυψη, τὴν «πνευματικὴ» ἀπάτη, τὸν «ποιμαντικὸ» σκοταδισμό.

ΤΟΤΕ

«Οἱ ἱερεῖς, ἀγαπητοί μου, φυλάττοντες ἓνα σκοπὸ, καθόλου διάφορον ἀπὸ τοὺς λοιποὺς συμπολίτας, πάντοτε ἐπροσπάθησαν μὲ τὸ μέσον τῆς θεότητος νὰ καταδύ-

“Καλύπτοντες μὲ
τίτλο ἀγιότητος
τὰ πλέον φανερά
ψεύματα, ἐγέμισαν
τοὺς ἀδύνατους
νόας τοῦ λαοῦ
ἀπὸ μίαν τοσαύτην
δεισιδαιμονίαν,
ὥστε, ἀντὶ νὰ
ὀνομάσουν ψεῦμα
τὸ ἀδύνατον, τὸ
ὀνομάζουν ἅγιον...”

ναστεύουν τοὺς συμπολίτας των, καθὼς μέχρι τῆς σήμερον μὲ τὴν ἀμάθεια καὶ κακομάθησιν ἐπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Αὐτοὶ καλύπτοντες μὲ τίτλο ἀγιότητος τὰ πλέον φανερά ψεύματα, ἐγέμισαν τοὺς ἀδύνατους νόας τοῦ λαοῦ ἀπὸ μίαν τοσαύτην δεισιδαιμονίαν, ὥστε, ἀντὶ νὰ ὀνομάσουν ψεῦμα τὸ ἀδύνατον, τὸ ὀνομάζουν ἅγιον...»

«Ἐκεῖνοι, οἱ αὐτόματοι καὶ οὐτιδανοὶ ἄρχοντες, οἱ φυλάργυροι καὶ ἀμαθεῖς ἀρχιεπίσκοποι. Ἐκεῖνοι, οἱ ἀνθάδεις καὶ ὄντως βάρβαροι προεστοὶ [...]. Τί λέγουσι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ βρωμεροὶ καὶ χυδαιότατοι ἄνθρωποι; Πῶς εἶναι δυνατὸ νὰ κινηθῇ ἓνα τόσο μεγάλο Βασίλειον; Ἡμεῖς, δὲν ἠμποροῦμεν νὰ κυβερνηθῶμεν μόνοι μας. Ποῦ νὰ εὐρωμεν ἄλλον βασιλέα τόσο εὐσπλαγγχνον καὶ τόσο καλὸν [...], μάλιστα ἐκεῖνοι οἱ βρωμοἄρχοντες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου ὅσον τύφος καὶ ἀλαζονείαν ἔχουσι, ἄλλη τόση ἀμάθεια [...]. Τί λοιπὸν ἠμπορῶ νὰ τοὺς εἰπῶ, διὰ νὰ τοὺς καταπεύσω; νὰ τοὺς κρᾶξω ἴσως ἄτιμους; Ἀλλ’ αὐτοὶ τὸ ἔχουν διὰ προτέρημα.»

Ὁρισμένες περικοπὲς ἀπὸ τὴν σελίδα 115 τῆς Νομαρχίας (γιὰ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο). «ὦ, σὺ μιὰρὰ Σύνοδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τί ὁμοιάξεις...» Διὰ μέσου τῶν αἰῶνων καὶ ἀπὸ τὴν Α΄ Ἱερὰ Σύνοδο τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰησοῦ στὴν Ἱερουσαλὴμ (α΄ αἰῶνας μ.Χ.) μέχρι σήμερον τὰ μόνα ποὺ ἀλλάζουν εἶναι τὰ πρόσωπα καὶ οἱ «καθέδρες» τῶν Συνόδων, ἐνῶ ἡ «μιαρότης» παραμένει ἡ ἰδία.

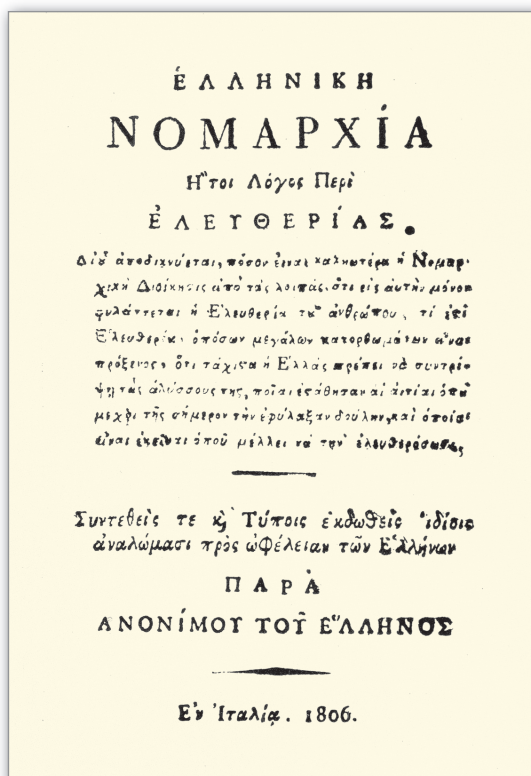
Σελίδα 133 τῆς Νομαρχίας (γιὰ τοὺς ἀρχιεπισκόπους): «Οἱ ἀρχιεπίσκοποι τρώγουσι καὶ πίνουσι ὡς χοῖροι...καὶ κατεργάζονται τὰ πλέον ἀναίσχυντα καὶ οὐτιδανὰ ἔργα, ὅπου τινες ἠμπορεῖ νὰ στοχασθῇ».

Σελίδα 137 καὶ 139 τῆς Νομαρχίας (γιὰ τοὺς ἀρχιεπισκόπους): «γαστριμάργους ψευδοκλήρυκας» καὶ «ἄθλιους ἀμαθεστάτους».

Σελίδα 140 τῆς Νομαρχίας (γιὰ τοὺς ἀρχιεπισκόπους): «λύκοι καὶ βάρβαροι λησταὶ χειρότεροι τῶν πρώτων» καὶ πῶς «ἡ χυδαιότης των καὶ ἡ σκληρότης των διαπερνᾷ κατὰ πολὺ ἐκείνην τῆς παρδάλεως».

Σελίδα 135 καὶ 136 τῆς Νομαρχίας (γιὰ τοὺς ἀρχιμανδρίτες): «ἀμαθεῖς καὶ ἀναλ-

Ἐξώφυλλο τῆς «Ἑλληνικῆς Νομαρχίας» (1806), ἔργου, πὺν ἄσκησε μεγάλῃ ἐπίδραση στοὺς Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Κ. Σάθας θεωρεῖ βέβαιον, ὅτι συγγραφέας τοῦ ἔργου εἶναι ὁ Ἰωάννης Κωλέττης, ὁ ὁποῖος τὸ ἐπιγράφει Νομαρχία, ἐπεὶδὴ συμβουλευεὶ νὰ ἐγκαθιδρυθῇ στὴν Ἑλλάδα φιλελεύθερο πολίτευμα, ὅπου πρῶτοι ἀπ' ὅλα νὰ ἐξουσιάζουν οἱ νόμοι.

φαβήτους λαοκλέπτας» καὶ «ἄξιους γέλωτος καὶ δακρῦων» καὶ πῶς «ἐκδύουν γυναίκας, ὅποτε ἤμποροῦν».

Σελὶς 137 τῆς Νομαρχίας (γιὰ τοὺς καλογήρους): «κοκκαλοπωλητάς, κλεπταποδόχους καὶ ἀπαθῆ τέρατα, πὺν κρύπτουσι τὴν ἀμάθειάν των».

Σελὶς 138 τῆς Νομαρχίας (ἀριθμὸς τῶν καλογήρων): Ἦταν «ἐκατὸν χιλιάδες καὶ ἴσως καὶ περισσότεροι μαυροφορεμένοι», οἱ ὁποῖοι «ζῶσιν ἄργοι καὶ τρέφονται ἀπὸ τοὺς ἰδρωτάς τῶν ταλαίπωρων καὶ πτωχῶν Ἑλλήνων». Καὶ καταλήγει ἀποδίδοντας στὸν ἄθλιο αὐτὸν Κλῆρο τὴν διαιώνισι τῆς σκλαβιάς τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους: «Ἰδοὺ, ὦ Ἕλληνες, ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί, ἡ σημερινὴ ἄθλια καὶ φοβερὰ κατάστασις τοῦ ἱερατείου, πὺν εἶναι καὶ ἡ πρώτη αἰτία, πὺν ἀργοπόρει τὴν ἐλευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος».

Τὸ σημερινὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης, τὸ μόνον πὺν διέσωσε ἀπὸ τοὺς Τούρκους εἶναι τὸ κοινωνικὸ, οἰκονομικὸ, πολιτικὸ καὶ ἠθικὸ δόμημα τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ἐνῶ τὸν Ἑλληνισμὸ τὸν καταπίεσε μὲ τὸν πλέον κτηνώδη καὶ ἐγκληματικὸ τρόπο. Τίποτε τὸ ἑλληνικὸ δὲν ἄφησε μέχρι τὶς ἡμέρες μας, πὺν νὰ μὴν τὸ κινήγησε ἢ νὰ τὸ χτύπησε (ὁ ἐμπρησμὸς τῆς Ὀλύμπιας τὸ 2007 στόχευσε στὴν ἀπανθράκωσι ἑνὸς Πολιτισμοῦ, πὺν ἐνοχλεῖ τὸν σημερινὸ «Κλῆρο» καὶ τοὺς σημερινοὺς «προεστούς», ὅπως ἐνοχλοῦνται καὶ ἀπὸ ὅσα ἀντιπροσωπεύει ὁ «Ἕλληνας» ἀνὰ τὶς χιλιετίες). Ἀκόμη καὶ ὁ νῦν προ-

καθήμενος τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ἐντὸς τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης, ὡς τέως μητροπολίτης Θηβῶν καὶ Λεβαδείας καὶ ὡς νέος «Ἀλάριχος», εὐθύνεται γιὰ τὴν καταστροφή τοῦ ἄλσους τῶν Μουσῶν.

Τὰ πλοκάμια τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Παιδεία, τὴν Πολιτική, τὴν Οἰκονομία, τὴν Διοίκηση, τὴν Ἀστυνομία, τὶς Ἑνοπλες Δυνάμεις, ἀπλώθηκαν καὶ κατασπίλωσαν κυρίως τὴν Δικαστικὴ Ἐξουσία καὶ τὸ δικηγορικὸ ἐπάγγελμα, σὲ βαθμὸ καὶ ἔκτασι, ποὺ ὑπερβαίνουν κάθε ὅριο ἀνοχῆς.

Διωγμοί, κατατρεγμοί, βασανιστήρια, διαπομπεύσεις, ἐξευτελισμοί, σφαγές, ἀνασκολοπισμοί, σταυρώσεις, λιθοβολισμοί καὶ ἄλλες ἀσύλληπτες γιὰ τὴν ἀνθρώπινη φαντασία ἀκρότητες κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἄρχισαν ἀπὸ τὸ ἔτος 326 μ.Χ., δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ἔτος ποὺ ὁ αὐτοκράτορας Κωνσταντῖνος, ἐλπίζοντας νὰ ἐλέγξῃ τὴν ὑπουλὴ νόσο τῆς ἐποχῆς του (Χριστιανισμός), ὑπέκλυψε στὸν προσηλυτισμὸ καὶ ἀνακήρυσσε τὴν νέα οὐσιαστικὰ θρησκεία τοῦ Γκαμαλιήλ Σαοὺλ σὰν ἐπίσημη θρησκεία.

Ἀκολούθησαν γιὰ τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος 1.100 χρόνια μαρτυρίου κατοχῆς ἀπὸ τὴν νέα θρησκεία ὑπὸ τὴν κηδεμονία τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, ποὺ συνεχίστηκε ἀμείωτα γιὰ ἄλλα 500 χρόνια ἀπὸ τὴν ἴδια θρησκεία ὑπὸ τὴν ὀθωμανικὴ κηδεμονία καὶ συνεχίζεται ἀκόμη ἐδῶ καὶ 187 χρόνια μετὰ τὸν ἀπελευθερωτικὸ ἀγῶνα μας τοῦ 1821 κατὰ τῆς τουρκικῆς κηδεμονίας.

“Οἱ ἀρχιεπίσκοποι
τρώγουσι καὶ
πίνουνσι ὡς χοῖροι...
καὶ κατεργάζονται
τὰ πλέον
ἀναίσχυντα καὶ
οὐτιδανὰ ἔργα,
ὁποῦ πινας ἡμπορεῖ
νὰ στοχασθῇ.”

Ἡ Ὁρθοδοξία, στὴν ζωῶσα μέχρι τὶς ἡμέρες μας ἀκόμη φαναριώτικη ἐκδοχὴ τῆς, παραμένει ἀπολιθωμένη ἀποκλειστικὰ στὴν ἀκραία ἀνιμιστικὴ παράδοσή της, ἐνῶ στὴν ἐκδοχὴ τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης ἐκτὸς τοῦ φετιχισμοῦ τῆς εἶναι ἀγκυλωμένη καὶ στὶς μωροεθνικὲς φαντασιώσεις τῆς. Ὁ δῆθεν ἱερὸς φετιχισμὸς τῆς εἶναι στὴν πραγματικότητά ἐιδωλολατρικὸς. Αὐτὸς ὡθεῖ τὸ «ποῖμνιον» στὴν μεταφυσικὴ καὶ ὄχι στὴν ἔλλογι ἀντίληψη τῆς ζωῆς, πείθοντας τὰ «πρόβατα», ὅτι μποροῦν νὰ βιαστοῦν οἱ νόμοι τῆς Φύσεως μὲ «θαύματα».

Ἡ θρησκεία αὐτὴ μέχρι σήμερα δὲν λέγει στοὺς Ρωμοὺς πάρα πολλὰ πράγματα, ἐπειδὴ δὲν τὴν συμφέρει νὰ λέγωνται, καὶ τοὺς λέγει πολλὰ πράγματα, ποὺ δὲν εἶναι ἀληθινὰ. Δὲν λέγει π.χ. τίποτε γιὰ τὴν γενοκτονία τῶν Ἑλλήνων, ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Λατῖνος ἱστορικὸς Ἀμμιανός. Τὸ πρῶτο Ἄουσβιτς τῆς Ἱστορίας στήθηκε στὴν Σκυθόπολη τοῦ Ἰσραὴλ (Μπέτ Σιάν) μὲ ρασοφορικὸ SS. Ψευδολογεῖ καὶ παραπλανᾷ μὲ τὸ παραμῦθι τοῦ «κρυφοῦ σχολείου». Οἱ Τοῦρκοι δὲν ἀπαγόρευσαν στοὺς ὑπόδουλους τὴν μόρφωση, ὅπως δὲν ἀπαγόρευσαν καὶ τὴν θρησκεία. Ὁ σημερινὸς Κλῆρος καὶ οἱ σημερινοὶ προεστοὶ προσπαθοῦν γιὰ εὐλόγους λόγους νὰ διατηρηθῇ ὁ μῦθος αὐτός. Δυστυχῶς ἀρωγὸς στὴν προσπάθεια διατήρησης τοῦ μύθου εἶναι καὶ μία μερίδα Ρωμῶν ἐκπαιδευτικῶν, ἡ ὁποία δὲν ξεχνᾷ κάθε χρόνο στὴν ἐθνικὴ ἐπέτειο τῆς 25ης Μαρτίου νὰ ἀναφέρεται ἐγκληματικὰ στὸ δῆθεν κρυφὸ σχολεῖο, σὰν νὰ πρόκη-

ται για πραγματικό γεγονός.

Δέν τολμᾷ τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης νὰ ἀρθρώσῃ λόγο γιὰ τὴν πρώτη ἀφοριστικὴ ἐγκύκλιο τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄ κατὰ τοῦ κινήματος τοῦ 1821, ποὺ προκάλεσε μεγάλη σύγχυση καὶ κλονισμό στὸ φρόνημα τῶν ἐπαναστατῶν. Ψευδῶς προπαγανδίζεται ἀπὸ τὴν θεοκρατία τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης, παραποιῶντας τὴν ἱστορικὴ ἀλήθεια, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄ ὀφείλεται στὴν δῆθεν συμμετοχὴ αὐτοῦ στὴν Ἐπανάσταση⁽⁵⁾.

Ὁ διάδοχος τοῦ πατριάρχου Γρηγορίου Ε΄, Εὐγένιος Β΄, συνέχισε μὲ τὶς δύο ἐγκυκλίους του τὸν Αὐγούστο τοῦ 1821 καὶ μὲ τὴν ἐγκυκλίό του τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1822 τὴν προδοτικὴ πολιτικὴ τοῦ προκατόχου του. Τὴν ἰδίᾳ τακτικὴ ἀκολούθησε καὶ ὁ πατριάρχης Ἀγαθάγγελος Α΄ πιέζοντας τὸ 1828 τὸν κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος «Καποδίστρια» νὰ ἐπανέλθῃ στὸν Ὀθωμανικὸ ζυγὸ. Τὸ ἀρχαιότερο ἴδρυμα τῶν Τούρκων, τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, δὲν ἦταν καὶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓνας διοικητικὸς θεσμὸς τοῦ Τουρκικοῦ Κράτους, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν εἶχε καὶ δὲν ἔχει παραιτηθῇ ἀπὸ τὸ νὰ ἀπεργάζεται τὴν ἐνσωμάτωση τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης στὴν Τουρκία. Ἀκόμα καὶ μετὰ τὸ στρατιωτικῶς αἴσιο τέλος τοῦ ἐνοπλοῦ ἀγῶνα δὲν ἔπαυε νὰ καλῇ τοὺς Ρωμοὺς νὰ ἐπιστρέψουν μετανοημένοι στὴν Τουρκία. Προφανῶς διότι κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ὁ ὀρθόδοξος Κλῆρος ἀπέσπασε ἀπὸ τοὺς Τούρκους περισσότερα προνόμια ἀπὸ αὐτά, ποὺ ἀπέκτησε μὲ δόλο στὴν Ἀνατολικὴ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία.

Οἱ ἐχθρικὲς ἐνέργειες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως κατὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἐπανάστασης τοῦ 1821 περιγράφονται στὰ τεύχη 135, 195, 207, 209, 219, 243, 247, 255, 264, 264, 267, 274, 278, 285, 289, 289, 292, 296 καὶ 297 κ.ἄ. τοῦ «Δαυλοῦ».

*Τὸ ἀρχαιότερο
ἴδρυμα τῶν Τούρκων,
τὸ Οἰκουμενικὸ
Πατριαρχεῖο, δὲν
ἦταν καὶ δὲν εἶναι
τίποτε ἄλλο ἀπὸ
ἓνας διοικητικὸς
θεσμὸς τοῦ Τουρκικοῦ
Κράτους, ὁ ὁποῖος
ποτὲ δὲν εἶχε καὶ δὲν
ἔχει παραιτηθῇ ἀπὸ
τὸ νὰ ἀπεργάζεται
τὴν ἐνσωμάτωση
τοῦ κρατιδίου τῆς
Ρωμοσύνης στὴν
Τουρκία.*

Ἡ πορεία πρὸς τὸν «πάτο»

Τὸ χρονικὸ τῶν κυριώτερων φάσεων τῆς μετατροπῆς τῆς πολιτικῆς τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης σὲ ἐξάρτημα τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ἔχει ὡς ἑξῆς:

1832: Τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἀπαγορεύει τὴν ἀνάγνωση τῶν ἔργων τοῦ Ἀδαμαντίου Κοραΐ, ἐνῶ καθ' ὅλη τὴν σαρακοστὴ τοῦ 1836 ἐξεφωνοῦνταν στὶς ἐκκλησίες τῆς Κωνσταντινουπόλεως κηρύγματα ἐναντίον του. Οἱ τρεῖς Προστάτιδες Δυνάμεις, Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ, Ρωσσίᾳ καὶ Γαλλίᾳ προσέφεραν τὸ στέμμα τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης στὸν 17χρονο τότε Ὅθωνα, γιὸ τοῦ φιλέλληνα, ἀρχαιολάτρη καὶ θερμοῦ ὑποστηρικτῆ τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ

1821, βασιλέα της Βαυαρίας Λουδοβίκου Α'.

1833: Ρυθμίζεται νομοθετικά τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης, καὶ πεθαίνει ὁ Ἀδαμάντιος Κοραΐς. Λίγο πρὶν πεθάνῃ, κληρικοὶ ἔκαψαν δημοσίως τὰ βιβλία του στὸ Ναύπλιο. Μετὰ τὸν θάνατό του ἀπαγορεύθηκε ἡ τέλεση τριμήνου μνημοσύνου του στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἡ ρωσικὴ διπλωματικὴ ἀποστολὴ στὴν Ἀθήνα ὀργανώνει, χρηματοδοτώντας ὁπαδοὺς ἀπὸ τοὺς χώρους τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ στρατοῦ, ἐκστρατεῖες δυσφήμισης ἐναντίον τοῦ Φαρμακίδου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε μὲν κληρικὸς καὶ πρωτεργάτης τοῦ Αὐτοκέφαλου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης, ἀλλὰ γοητεύθηκε καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ, ὅπως καὶ ὁ Ἀθανάσιος Διάκος, ὁ Γρηγόριος Δικαῖος-Παπαφλέσσας, ποὺ ἀγνόησαν ἐπιδεικτικὰ τὴν ἐπίσημὴ ἐκκλησιαστικὴ γραμμὴ τοῦ ἀρχαιότερου τουρκικοῦ ιδρύματος τῆς Κωνσταντινούπολης. Τὰ κίνητρα τῶν κληρικῶν αὐτῶν πηγαζαν ἀπὸ τὶς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας καὶ ὄχι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐπίσημης ἀνακήρυξης τοῦ Αὐτοκέφαλου 24.08.1833 κακῶς χαρακτηρίσθηκε ἀπὸ πολλοὺς διαφωτιστὲς ὡς νίκη τῶν διαφωτιστικῶν ιδεῶν.

1834: Ἐπαναφέρονται οἱ γονυκλισίες καὶ οἱ νηστεῖες. Μὲ τὴν προτροπὴ τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθόδοξης χριστιανικῆς Θεοκρατίας, μὲ τὴν διαχρονικὴ μανία του γιὰ πλοῦτο καὶ ἐξουσία, ξέσπασε ἡ ἔνοπλη ἐξέγερση τῆς Μεσσηνίας καὶ τῆς Ἀρκადίας τὸν Αὐγούστο τοῦ 1834.

1838: Θεομοθετεῖται ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ τῆς 21ης Μαρτίου 1821 νὰ γίνεται τὴν 25η Μαρτίου, δηλαδὴ τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Μὲ τὴν παραχάραξη αὐτῆς τῆς ἀλήθειας δὲν ὑποβαθμίστηκε μόνον σκοπὸς ἡ Ἐπανάσταση κατὰ τῶν Τούρκων, ἀλλὰ ὑποχρεώθηκαν οἱ Ρωμοὶ νὰ προσκυνοῦν τοὺς ἐχθροὺς της.

1839: Ἀποκαλύπτεται ἡ συνωμοσία τῆς περιβόητης «Φιλορθοδόξου Ἐταιρείας», τὰ μέλη τῆς ὁποίας μισθοδοτοῦνταν ἀπὸ τὴν Ρωσσία καὶ ἐξυπηρετοῦσαν τοὺς στόχους αὐτῆς στὴν Θεσσαλονίκη, Ἠπείρο καὶ Μακεδονία καὶ τὴν μετατροπὴ τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης σὲ κράτος δορυφόρο της. Παρὰ τὴν ἀποκάλυψη τοῦ ρόλου τῆς «Φιλορθοδόξου Ἐταιρείας» αὐτὴ συνεχίζει τὴν δράση της, καὶ τὸ παρακράτος αὐτὸ ἀποκτᾷ τὴν δίκη του δυναμικὴ μὲ εἴσοδο τῶν μελῶν της σὲ πολλὰ καίρια σημεῖα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ. Τὸν ἴδιο χρόνο τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ἀρχίζει τὶς πρῶτες διώξεις κατὰ τῶν δασκάλων τοῦ Διαφωτισμοῦ.

1845: Ἐπιννοεῖται τὸ σχιζοφρενὲς ἰδεολόγημα τοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμοῦ» ἀπὸ τὸν Ἐπτανήσιο λόγιο Σπυρίδωνα Ζαμπέλιο. Τὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης λαμ-

1845: Ἐπιννοεῖται

τὸ σχιζοφρενὲς

ἰδεολόγημα

τοῦ «Ἑλληνο-

χριστιανισμοῦ» ἀπὸ

τὸν Ἐπτανήσιο λόγιο

Σπυρίδωνα Ζαμπέλιο.

Τὸ κρατίδιο τῆς

Ρωμοσύνης λαμβάνει

«Ἑλληνοχριστιανικό»

προσανατολισμό.

βάνει «έλληνοχριστιανικό» προσανατολισμό, καὶ τὸ ἀρχαιότερο τουρκικὸ ἴδρυμα μὲ τὸν «Τόμο» τοῦ 1850 διευρύνει τὶς πατριαρχικὲς δικαιοδοσίες στὸν Ἑλληνικὸ χῶρο.

1850: Ἀναγνωρίζεται ἐπίσημα ἡ ρύθμιση τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος μὲ εἰδικὸ νόμο, ποὺ ἀναγορεύει τὴν Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας θεματοφύλακα τῆς πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐνότητας.

1853: Πεθαίνει στὶς φυλάκες τῆς Σύρου ἀφωρισμένος καὶ κατατρεγμένος ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ Θεοκρατία ὁ δάσκαλος τοῦ Γένους Θεόφιλος Καΐρης.

1854: Ὅρίζεται μὲ ὑπουργικὴ ἐγκύκλιο νὰ γίνεται ἐβδομαδιαίως στὴν Βουλὴ τῶν Ρωμιῶν ἀνάγνωση ἀκολουθιῶν τῶν Μηνιαίων καὶ τῆς Ὁκτωήχου.

1856-66: Ἀφορίζεται ὁ Ἀνδρέας Λασκαρᾶτος, ὁ συγγραφέας τῶν «Μυστηρίων τῆς Κεφαλлонιάς» καταδικάζεται ὁ ποιητὴς Παναγιώτης Συνωδινὸς γιὰ προσβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας.

Τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ἀντιδρᾷ στὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ἐρνέστ Ρενὰν στὴν Ἀθήνα, συγγραφέα τῆς «Προσευχῆς ἐπάνω στὴν Ἀκρόπολη» διώκεται ἀπὸ τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ὁ Ἐμμανουὴλ Ροΐδης, συγγραφέας τοῦ ἔργου «Πάπισσα Ἰωάννας».

1874: Εἰσάγεται στὴν Βουλὴ νομοσχέδιο, βάσει τοῦ ὁποίου οἱ ἱερεῖς γίνονται καὶ δημοδιδάσκαλοι.

1877: Διώκεται ἀπὸ τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ὁ διπλωματικὸς ὑπάλληλος Κλέων Ραγκαβῆς γιὰ τὸ δραματικὸ του ποίημα «Ἰουλιανὸς ὁ Παραβάτης», στὸ ὁποῖο ὑποστηρίζεται τὸ πνεῦμα τοῦ Διαφωτισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ στόχαστρο τῆς ἀντίδρασης τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας δὲν γλύτωνε κανένας διαφωτιστής. Ὅποιος πρέσβευε τὴν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία, ὅποιος τολμοῦσε νὰ τὴν διδάξῃ παράλληλα μὲ τὶς Θετικὲς Ἐπιστῆμες, ἔμπαινε στὴν μαύρη λίστα τῶν αἰρετικῶν καὶ κατέληγε ἀφωρισμένος.

Στὰ τέλη τῆς δεκαετίας τοῦ 1870 τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης, στὴν μακρόχρονη ἀναμέτρυσή του μὲ τὸν Νεοελληνικὸ Διαφωτισμὸ βγήκε νικητής. Ἡ περιπέτεια τῶν Ἀγώνων Ἑξελληνισμοῦ τῆς Ρωμοσύνης (1828-1870) πρέπει νὰ ἀναλυθῇ, γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν στὸ μέλλον τὰ λάθη, ποὺ συνετέλεσαν ἀποφασιστικὰ στὴν ἥττα κατὰ τὴν κρισιμώτερη μάχη γιὰ μία σύγχρονη εὐνομούμενη κοινωνία ἐναντίον τῆς ἐπαναφορᾶς μιᾶς νεοβυζαντινοῦ τύπου Θεοκρατίας. Οἱ κυριώτεροι λόγοι τῆς ἥττας ἔχουν ὡς ἑξῆς:

❶ Στὴν χάραξη τῶν πρώτων δρόμων μετὰ τὸ 1828 γιὰ τὴν συγκρότηση τῆς φυσιογνωμίας τοῦ νεογέννητου κρατιδίου καὶ γιὰ τὴν διαμόρφωση τῆς σχέσης του μὲ τὴν Ὁρθόδοξη Θεοκρατία ἐπέδρασαν ἀποφασιστικὰ οἱ πολιτικὲς ἐκτιμήσεις καὶ σκοπιμότητες τῆς νεοφερμένης βαυαρικῆς (Ἀντι)βασιλείας. Τὸ γεγονὸς τῆς ἰσοπεδωτικῆς καὶ ἀδιάκοπης κυριαρχίας τῆς Ὁρθόδοξης Θεοκρατίας ἐπὶ 16 αἰῶνες πάνω στὴν ἐλληνικότητα ὠδήγησε τοὺς Βαυαροὺς στὸ ἐσφαλμένο συμπέρασμα,

ὅτι ἡ Θεοκρατία αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸν μόνο ἐναπομείναντα συνεκτικὸ ἰδεολογικὸ παράγοντα στὸ νέο κρατίδιο, ποὺ θὰ διευκόλυνε καὶ τὴν ἄσκηση τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὅμως δὲν ἤθελαν μία φιλοτουρκικὴ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία. Ἔτσι τὸ ἀπὸ κάθε ἄποψη ἐκτυφλωτικὸ προγονικὸ παρελθὸν τῶν Ρωμίων πέρασε σὲ δεύτερη μοῖρα καὶ ἐπέδρασε ἀποφασιστικὰ στὴν ἥττα τοῦ Διαφωτισμοῦ.

❷ Ἡ συμβιβαστικὴ λογικὴ τοῦ «μὴ χείρονος» τῶν Διαφωτιστῶν. Ἡ ἡμέρα 24.08.1933 ἐπίσημης ἀνακήρυξης τοῦ Αὐτοκέφαλου κάθε ἄλλο παρὰ ὑπῆρξε νίκη τῶν διαφωτιστικῶν ἰδεῶν.

❸ Διάφορα διατάγματα τῆς Ἀντιβασιλείας χαρακτηρίζονταν ἀπὸ πνεῦμα θρησκευτικῆς ἀνοχῆς, ποὺ ἐκμεταλλεύθηκε τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου Θεοκρατίας. Τὰ διατάγματα ἀκολουθοῦσαν μὲν τὴν γραμμὴ σεβασμοῦ τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς ἐπιλογῆς, κατὰ τὸν Ἀλέξανδρο Σοῦτσο ὅμως «εἶναι σχεδὸν ἐν ἑτὸς, ἀφ' ὅτου ἡ ἐπίδειξις τῆς θεοσεβείας ἔγινε συρμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ αἱ γονυκλισίαι καὶ νηστεῖαι μᾶς ἐπανῆλθον σῶαι καὶ ὄχι μόνο οἱ σταυροὶ τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸς τὸν Σωτῆρα σταυροὶ καὶ μετάνοιαι εἶναι εἰς μέγιστην τιμὴν».

Οἱ ὑποστηρικτὲς τῶν διαφωτιστικῶν ἰδεῶν ἀντέδρασαν μὲν μὲ ἄρθρα γεμῆτα ἐπιχειρήματα στὶς ἐφημερίδες γιὰ τὸν δεσποτισμὸ καὶ τὴν τυραννία τῶν ἀρχιερέων ἐπὶ τῆς Τουρκοκρατίας κατὰ τῶν Ρωμίων, ὁ «σκοταδισμὸς» ὅμως ἄρχιζε νὰ ἐπικρατῇ μὲ πρῶτο στόχο τὴν Ἐκπαίδευση. Μὲ τὰ βασιλικά διατάγματα τῆς 12ης Ἰουνίου 1836 «περὶ τῶν βιβλίων καὶ τῶν σχολείων τῶν βιβλικῶν ἐταιρειῶν» καὶ τῆς 31ης Δεκεμβρίου 1836 «περὶ κανονισμοῦ τῶν ἐλληνικῶν σχολείων καὶ γυμνασίων» εἰσῆχθη ἡ ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης καὶ τῆς Ὁρθόδοξης κατήχησης στὸ ἐλληνικὸ σχολεῖο καὶ γυμνάσιο. Τὸ χειρότερο ὅμως ἀπ' ὅλα ὑπῆρξε ἡ ὑποχρεωτικὴ διδασκαλία στὴν τελευταία τάξη τοῦ γυμνασίου τῆς «Ἑβραϊκῆς Γραμματικῆς».

Μὲ τὴν καθιέρωση τῆς ὑποχρεωτικῆς καθημερινῆς ὁμαδικῆς προσευχῆς πρὶν ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῶν μαθημάτων, τὸν ὑποχρεωτικὸ σχολικὸ ἐκκλησιασμὸ τῶν μαθητῶν καὶ τὴν ἀπαίτηση ἄμεμπτης θρησκευτικότητος τῶν δασκάλων ρίχθηκαν οἱ σπόροι γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς Δεισδαμονίας.

❹ Ὁ ἀντιδιαφωτιστικὸς ρόλος τῆς Ρωσσίας μὲ τὴν συνωμοσίαν τῆς «Φιλορθοδόξου Ἐταιρείας», ποὺ μὲ πιέσεις στὸν Ὁθωνα γιὰ ἀναγνώριση τῆς Ὁρθοδοξίας ὡς ἐπίσημης θρησκείας τοῦ κράτους ἀπειλοῦσε μὲ τεχνητὴ ἀναζωπύρωση τοῦ φαινομένου τῆς ληστείας στὴν ὕπαιθρο, μὲ ὑποκίνηση ἐξέγερσης στὴν Πελοπόννησο

*Μὲ τὴν καθιέρωση
τῆς ὑποχρεωτικῆς
καθημερινῆς ὁμαδικῆς
προσευχῆς πρὶν ἀπὸ τὴν
ἐναρξὴ τῶν μαθημάτων,
τὸν ὑποχρεωτικὸ
σχολικὸ ἐκκλησιασμὸ
τῶν μαθητῶν καὶ τὴν
ἀπαίτηση ἄμεμπτης
θρησκευτικότητος
τῶν δασκάλων
ρίχθηκαν οἱ σπόροι
γιὰ τὴν ἐπικράτηση τῆς
Δεισδαμονίας.*

Thomas Allom

Χαρακτηριστικό δείγμα της δύναμης και του πλούτου της Έκκλησίας, καθώς και της νομοτροπίας των ρωμιών: γονυκλισίες σε εύτραφείς κληρικούς με χρυσοποίκιλτα ἄμφια σε ἑκκλησία με ἐξόχως πολυτελῆ ἐσωτερικὸ διάκοσμο (Κωνσταντινούπολη, 19^{ος} αἰ.).

ἀπὸ ὀπλαρχηγοὺς ἀκόμη καὶ μὲ ἀπαγωγή τοῦ Ὁθωνος. Οἱ «φιλορθόδοξοι» δὲν ἐργάζονταν ὑπὲρ τῆς Αὐτοκέφαλῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ὑποκινοῦντο ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο, τὸ ὁποῖο πάλι ὑποστηριζόταν ἀπὸ τὴν Ἁγία Πέτρούπολη καὶ τὸν Τοῦρκο σουλτάνο. Μὲ τὴν μεθόδευση αὐτὴ τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας εἶχε πλέον ἀποκτήσει τὴν δίκη του δυναμικὴ στὴν νεοελληνικὴ πραγματικότητα. Τὰ ὑποχέρια τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας μέσα στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμιουσύνῃς εἶχαν ἐπιτύχει νὰ ἀγκιστρωθοῦν σὲ καίρια σημεῖα τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ.

- 5 Διώξεις τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας κατὰ τῶν διαφωτιστῶν, οἱ ὁποῖες συνεχίζονταν μέχρι τὴν δολοφονία τοῦ Θεοφίλου Καίρη τὴν 09.01.1853. Ταυτόχρονα ἐπενόησε τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου Θεοκρατίας τὴν ἰδεολογία τοῦ ἀλυτρωτισμοῦ καὶ ἔπλασε τὸ λαϊκίστικο ἰδεολόγημα τῆς «Μεγάλῃς Ἰδέας» σὰν ἓνα ἀνέξοδο ὄραμα γιὰ ἐσωτερικὴ κατανάλωση καὶ γιὰ τὴν ἑντέχνη καλλιέργεια συνειρμικῶν συσχετισμῶν μὲ τὸ παραμῦθι τοῦ «μαρμαρωμένου βασιλιᾶ» τῆς Κωνσταντινούπολης.

Ἔτσι διαμόρφωσε τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ἓνα πολιτισμικὸ καὶ πνευματικὸ περιβάλλον, ποὺ διέφερε πολὺ ἀπὸ τὸ κλίμα, ποὺ παρήγαγε ὁ Διαφωτισμός. Μὲ τὴν «ἐπικρατοῦσα θρησκεία», ποὺ κατατρέχει ὅλα τὰ Συντάγματα τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης ἀπὸ τὸ 1844 μέχρι σήμερα, καὶ τὴν «Μεγάλῃ Ἰδέᾳ» κατασκεύασε τὸ παρακράτος τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας ἓνα ἀνύπαρκτο μεγαλειῶδες παρελθὸν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δηλαδὴ τὸ «Βυζάντιο». Αὐτὸ ὅμως δικαίως θεωροῦνταν ἀπὸ τὸν Διαφωτισμὸ ὡς ὀλέθρια περίοδος ὀπισθοδρόμησης καὶ ρήγματος στὴν πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ «Ἑλληνο-
χριστιανισμός»
καὶ ἡ «Μεγάλῃ Ἰδέᾳ»
ὠδήγησαν στὴν
ὀριστικὴ ἐκρίζωση
τοῦ προαιώνιου
«Ἑλληνισμοῦ τῶν δύο
Ἡπείρων καὶ τῶν πέντε
Θαλασσῶν».

Ἡ σημερινὴ προπαγάνδα τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας στὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης δὲν περιορίζεται μόνο στὸ μάθημα καὶ στὸ βιβλίο τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλὰ ἐπεκτείνεται στὰ βιβλία τῆς «Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας» καὶ τῶν τριῶν τάξεων τοῦ Γυμνασίου, στὰ βιβλία τῆς «Ἱστορίας» ἀλλὰ καὶ τῆς «Κοινωνικῆς καὶ Πολιτικῆς Ἀγωγῆς».

Τὸ «Ἑλληνοχριστιανικὸ Ὑβρίδιο» καὶ τὸ παραμῦθι, ὅτι «ἡ Ὁρθόδοξη χριστιανικὴ θρησκεία διετήρησε τὴν ἐθνικὴ καὶ πνευματικὴ ἐνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τοὺς χρόνους τῆς τουρκικῆς δουλείας», ὠδήγησαν στὴν ἀναγνώριση ἀπὸ τὸ κρατίδιο τῆς Ρωμοσύνης, τὸ ὁποῖο μὲ νόμο τοῦ 1852 ἀναγόρευσε τὴν Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης σὲ θεματοφύλακα τῆς πνευματικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐνότητας.

Στὴν πραγματικότητα ὁ «Ἑλληνοχριστιανισμός» καὶ ἡ «Μεγάλῃ Ἰδέᾳ» ὠδήγησαν στὴν ὀριστικὴ ἐκρίζωση τοῦ προαιώνιου «Ἑλληνισμοῦ τῶν δύο Ἡπείρων καὶ τῶν πέντε Θαλασσῶν».

Φαναριῶτες

Κατὰ τὸν Πουκεβίλ:

«Οἱ Φαναριῶτες ἀνῆκαν στὴν προνομιούχο τάξη τῆς ὀθωμανικῆς κοινωνίας [...], λιμασμένοι γιὰ ἐξουσία καὶ πλούτη, μηχανορραφοῦσαν, ἔστηναν ἐνέδρες, συκοφαντοῦσαν, δωροδοκοῦσαν [...] πάσχιζαν μὲ τὴν ἀρπαγὴ, τὴν καταπίεση καὶ τοὺς ἐκβιασμοὺς νὰ θησαυρίζουν σὲ ἓνα δύο χρόνια.»

«Τὸ ὄρος Ἄθως, διαμονὴ τῶν πιδ πλούσιων καὶ ἰσχυρῶν καλογέρων ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ ἔχουν διασκορπιστῇ στὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ νὰ εἶναι ἄσυλο εἰρήνης καὶ ἀνάπαυσης, εἶναι, ὅπως ἀποδεικνύεται, τὸ κρησφύγετο τῆς διχόνοιας καὶ τῆς διαβολῆς [...]. Ἄν τὸ ὄρος Ἄθως εἶναι ἓνα ἀδιάκοπο θέατρο διχόνοιας καὶ διαβολῶν, δὲν εἶναι, ὡστόσο, παρὰ μόνο τὸ σημεῖο, ὅπου καταλήγουν οἱ πιδ ἰσχυρὲς καὶ ἀποτελεσματικὲς ἀπὸ αὐτές, ποὺ γίνονται στὸ Φανάρι. Σ' αὐτὴ τὴ συννοικία τῆς ὀλιγαρχίας ἐξυφαίνονται οἱ μεγάλες σκευωρίες, γιὰ νὰ προωθήσουν στὸ πατριαρχικὸ ἀξίωμα ἓναν Ἑλληνα πρίγκιπα, ἀπλὸ ὥς τότε καλόγηρο στὸ ὄρος Ἄθως. Δωροδοκοῦν μὲ χρήματα τὸν βεζίρη ἢ ἐκείνους ποὺ τὸν πλησιάζουν, πολιορκοῦν μάλιστα τὸν σουλτάνο, ὁ ὁποῖος

δίνει τὸ ἀξίωμα.»

Τὸ Ἅγιο Ὅρος ὑπῆρξε στὴν ἀρχαιότητα ὁ κήπος τῆς θεάς Ἀρτέμιδος καὶ εἶναι γεμάτο ἀπὸ ἀρχαῖες πόλεις, ποὺ καταστράφηκαν ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς καλόγερους, γιὰ νὰ κτίσουν μὲ τὴν χρῆση τοῦ ὑλικοῦ τους τὰ μοναστήρια. Παραμένει μέχρι σήμερα ἀκατανόητο, γιατί τὸ κρατίδιο τῆς Ρωμιοσύνης ἀνέχεται τὴν ἀπαγόρευση ἀπὸ τοὺς καλόγερους νὰ λάβουν χώρα ἀρχαιολογικὲς ἀνασκαφές. Δὲν εἶναι ἄγνωστο, ὅτι οἱ δεισιδαίμονες αὐτοὶ δὲν θέλουν τὴν ἀρχαιότητα. Ἀλλὰ τί μᾶς ἐνδιαφέρει, ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, τί θέλουν καὶ τί δὲν θέλουν οἱ καλόγεροι. Ἐὰν κάποτε οἱ Ρωμιοὶ ἐκλέξουν ὅπως σήμερα οἱ Γερμανοὶ πρωθυπουργὸ μία γυναῖκα, π.χ. τὴν κ. Μπακογιάννη, θὰ τῆς ἀπαγορευθῇ ἀπὸ τοὺς καλόγερους νὰ ἐπισκεφθῇ ἓνα τμῆμα τῆς ἐπικρατείας τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμιοσύνης; Καὶ θὰ γίνῃ κάτι τέτοιο ἀνεκτὸ ἀπὸ τὴν Πολιτεία;

Τοὺς καλόγερους περιγραφεῖ ὁ ρήτορας Λιβάνιος τὸν 4ον μ.Χ. αἰῶνα ὡς ἐξῆς: «...ἐκεῖνα τὰ μαυροφορεμένα ὑποκείμενα, ποὺ τρῶνε περισσότερο κι ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες, κατεβάζοντας ἀμέτρητα ποτήρια, παρενοχλοῦν τοὺς ἄλλους, ποὺ συνοδεύουν τὸ πιοτό τους μὲ τραγούδια, αὐτοὶ ποὺ συγκαλύπτουν τὶς ἐπιδόσεις τους στὸ φαγοπότι μὲ τεχνητὴ χλωμάδα τοῦ προσώπου».

«Ὡς σκώληξ εἰσδύουν εἰς σῶμα ζῶν καὶ βιβρώσκουν αὐτὸ ἕως οὗ καταστρέφει τὰ κυρία αὐτοῦ ὄργανα, οὕτω καὶ οἱ Φαναριῶται διὰ τῆς δεσποτικῆς αὐτῆς πίεσεως καὶ τῶν ἐκ τούτων ἐπιβληθέντων νόμων, διὰ τῆς εἰσαγωγῆς διεφθαρμένων καλογήρων καὶ ἐπὶ τέλους διὰ τῆς ἰδίας αὐτῶν διαφθορᾶς διέφθειραν καὶ ἐξευτέλισαν τὸν λαὸν τούτον.»

ΣΗΜΕΡΑ

Τὸ πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ἀρχαιότερο τουρκικὸ ἴδρυμα, ἐκδίδει κάθε χρόνο τὸ «Ἡμερολόγιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», στὸ ὁποῖον ἀναφέρονται ὅλα τὰ τυπολογικά, διοικητικὰ κ.λπ. θέματα, ποὺ τὸ ἀφοροῦν. Ἡ κάθε χρόνο ἀναγραφόμενη ἐθνικὴ ἐορτὴ «Νίκης Ἀρχιστρατήγου» τῆς 30ῆς Αὐγούστου ἀφορᾷ στὶς σφαγὲς τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τὴν Μικρασιατικὴ Καταστροφὴ (Αὐγούστος 1922) καὶ στὸν Ἀρχιστράτηγο τῆς κατὰ τῶν Ἑλλήνων γενοκτονίας Κεμὰλ Ἀτατούρκ. Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ τιμᾶται ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερο τουρκικὸ ἴδρυμα μὲ ἀργία τῶν Πατριαρχικῶν Γραφείων. Ὁ νῦν πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος δήλωσε, ὅτι, ὅταν ἐνταχθῇ ἡ Τουρκία στὴν Ε.Ε., θὰ ἔλθουν «καλύτερες ἡμέρες πολιτικὰ καὶ ἐκκλησιαστικά». Πολὺν καλύτερες ἡμέρες γιὰ τὸ ἀρχαιότερο τουρκικὸ ἴδρυμα θὰ ἔλθουν ἐκκλησιαστικά, ἂν στὴν γείτονα Τουρκία ἐπανέλθῃ τὸ σουλτανικὸ καθεστῶς!

*Ἡ ἐθνικὴ ἐορτὴ «Νίκης
Ἀρχιστρατήγου» τῆς
30ης Αὐγούστου
ἀφορᾷ στὶς σφαγὲς
τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ
τὴν Μικρασιατικὴ
Καταστροφὴ καὶ στὸν
Κεμὰλ Ἀτατούρκ.
Ἡ ἐπέτειος αὐτὴ τιμᾶται
ἀπὸ τὸ ἀρχαιότερο
τουρκικὸ ἴδρυμα μὲ
ἀργία τῶν Πατριαρχικῶν
Γραφείων.*

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας (σκοτεινοὶ ἀπατεῶνες σὲ ἐμφάνιση καὶ συμπεριφορὰ, ὅπου ὁ σκοταδισμὸς καὶ ἡ ἐξωτερικὴ ἐμφάνιση τοὺς ἀπαγορεύουν ἀκόμη καὶ στοιχεῖα ἐλευθερίας σκέψης καὶ πνεύματος) συγκρότησε τὴν 12μελῆ «Εἰδικὴ Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ Μελέτης Ἀρχαιολατρίας -Νεοειδωλολατρίας», δηλαδὴ μία πολυπληθέστερη ἀπ' ὅλες τὶς ἐπιτροπές της. Στὸ ἀμίμητο συνέδριο, ποὺ διωργανώθηκε τὸ 2003 στὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης «κατὰ τῆς Νεοειδωλολατρίας», ἀπὸ τοὺς παπα-Μεταλλινὸ καὶ παπα-Ζήση, μὲ ἰδιαίτερη εἰσήγηση τῶν σκοταδιστῶν τοῦ παρακράτους τῆς Ὁρθοδόξου χριστιανικῆς Θεοκρατίας, ἐπροτάθη εἰσαγγελικὴ παρέμβαση καὶ κλείσιμο τοῦ «Δαυλοῦ». Κατὰ συρροὴν βλασφημήθηκαν ὅχι μόνο οἱ θεοὶ τῶν Ἑλλήνων (ἀπεκάλεσαν τὴν θεὰ Ἀφροδίτη πόρνη καὶ τὸν θεὸ Δία αἰμομίκτη καὶ βιαστή) ἀλλὰ καὶ ὁλος ὁ προχριστιανικὸς πολιτισμὸς συλλήβδην. Ἐντὸς τοῦ χώρου τοῦ πανεπιστημίου ὑπάρχουν σπασμένα τεμάχια ἀρχαίων μαρμάρων (κίονες, κιονόκρανα, ὁλόκληρη σαρκοφάγος κ.λπ.).

Ὁ Κάρολ Σαγκὰν στὸ βιβλίον του «Unser Kosmos», σ. 190, μεταξὺ ἄλλων γράφει:

«Εἶναι ἀπορίας ἄξιον, γιατί δὲν ἔστησαν ἀκόμη οἱ Ἕλληνες ἓναν ἀνδριᾶντα γιὰ τὸν πασίγνωστο μηχανικὸ καὶ ἐφευρέτη τῆς κλειδαριᾶς, τοῦ χάρακος, τοῦ γωνιομέτρου, τῆς ὑδάτινης πλάστιγγας, τοῦ χυσίματος ὀρειχάλκου καὶ τῆς κεντρικῆς θερμάνσεως», καὶ ἐννοεῖ τὸν Θεόδωρο.

Ὁ κ. Κάρολ Σαγκὰν δὲν γνωρίζει τὴν διαφορὰ μεταξὺ ἐνὸς Ρωμοῦ καὶ ἐνὸς Ἑλλήνα. Ὁ Ρωμῖος ἀποτελεῖ τὴν ἔσχατη κατάπτωση καὶ τὸν ἀκρότατο αὐτοεξευτελισμὸ τοῦ Ἑλλήνα! Αὐτὸ καὶ μόνο θὰ πρέπει νὰ ἐξηγῇ τὴν ἀπορία του!

Ποιοὶ εἶναι οἱ Ρωμιοὶ μέσα καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων τοῦ κρατιδίου τῆς Ρωμοσύνης, ποὺ συστηματικὰ ἀποκρύπτουν τὰ πορτραῖτα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐπιστημόνων καὶ προωθοῦν ἔξω καὶ ἐντὸς τῶν ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων τὰ πορτραῖτα διαφόρων ρασοφόρων δολοφόνων τοῦ Ἑλληνισμοῦ; Εἶναι ἀσφαλῶς οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, ποὺ διεμόρφωσαν μιὰ παιδεῖα, ποὺ ἔχει ὡς πεμπτουσία της τὸ ρητὸ «Ἀρχὴ Σοφίας Φόβος Κυρίου». Καὶ αὐτὸ γίνεται ἀνεκτὸ ἀπὸ τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν.

Βιβλιογραφία

1. Χατζηθεοδῶρου Γ., «Ἡ δουλειὰ τῆς διαφθορᾶς», «Δ», τ. 301.
2. Μαυρομάτης Β., «Φαινόμενα ἐπὶ Βυζαντίου ποὺ θυμίζουν τὴν σημερινὴ Ρωμοσύνη», «Δ», τ. 301.
3. Λαμπρόπουλος Θ., «Ἀπὸ τὸν Βυζαντινισμὸ στὴν παγκόσμια πρωτὶὰ διαφθορᾶς», «Δ», τ. 315.
4. Β.Μ.-Γ.Σ.Π., «Παλαιὰ Διαθήκη καὶ Εὐαγγέλια: Οἱ δύο πηγές τοῦ ἱεροῦ βόθρου», «Δ», τ. 277.
5. «Οἱ πραγματικὲς συνθήκες θανάτου τοῦ Γρηγορίου Ε'», «Δ», τ. 300.
6. Χατζηθεοδῶρου Γ., «Ὁ Ἀνιμισμὸς (φυσιοκρατικὸς ἢ μεταφυσικὸς) καὶ ἡ Θρησκεία», «Δ», τ. 283.
7. Λάμπρου Δ., «Τέλος στὴν ἐερὴ πολιτικὴ-Ἀρχὴ στὸν ἱερὸ Πολιτισμὸ», «Δ», τ. 312.
8. Ἐλευθέριου Κ., «Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Μὴ γιγαντιαία οἰκονομικὴ ὀργάνωση», «Δ», τ. 279.
9. Μαυρομάτης Β., «Ἐκκλησία: Ὁ γιγάντιος οἰκονομικὸς κολοσσός», «Δ», τ. 299.
10. Λάμπρου Δ., «Ἡ ἱλαροτραγωδία τῶν (20!) ἐλληνικῶν Συνταγμάτων», «Δ», τ. 290.

Δρ Γ.Θ. Χατζηθεοδῶρου
Ὑφηγητὴς Πολυτεχνείου Ἀαχεν Γερμανίας

ΤΟ ΜΟΝΟΠΩΛΙΟ ΤΗΣ «ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΚΦΡΗΞΗΣ»

**Κόβονται οί επιχορηγήσεις
καὶ φιμώνονται οί αντίθετες φωνές
στὴ διεθνὴ ἐπιστημονικὴ κοινότητα**

- Πολλοὶ ἀστροφυσικοὶ εἶναι ἀντίθετοι πρὸς τὴ Θεωρία τῆς Μεγάλης Ἐκρηξης (Big Bang), ἐξέδωσαν μάλιστα καὶ σχετικὸ μανιφέστο. Ἡ θεωρία ὅμως αὐτὴ ἀποτελεῖ μονοπώλιο στὴν ἐπιστημονικὴ κοινότητα.
- Ὅσους ὀρθώνουν ἀντιρρήσεις στὸ Big Bang τοὺς λοιδωροῦν ὡς ἄσχετους καὶ τοὺς κόβουν τὶς ἐπιχορηγήσεις.
- Τὸ νὰ βάζουμε ὅρους στὰ πειράματα τοῦ C.E.R.N., ὅπως τὸ Σωματίδιο τοῦ Θεοῦ ἢ τὸ Ἅγιο Δισκοπότηρο ἢ ἡ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος ἢ ὁ Δημιουργός, εἶναι λάθος. Κακῶς ἀνακατεύεται ἡ Θρησκεία μὲ τὴν Ἐπιστήμη. Εἶναι τελείως διαφορετικὰ πράγματα, ποὺ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο.

Αὐτὰ τόνισε –μεταξὺ ἄλλων– ὁ Ἑλληνας καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Τζωρτζ Μαίησον τῆς Βιρτζίνια δρ Μηνᾶς Καφᾶτος σὲ συνέντευξη, ποὺ παραχώρησε στὸν «Δ», μὲ ἀφορμὴ τὰ πειράματα, ποὺ ξεκίνησαν στὸ C.E.R.N.

Ὁ φυσικὸς δρ Μηνᾶς Καφᾶτος, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Τζωρτζ Μαίησον τῶν Η.Π.Α.

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Δρ. ΜΗΝΑ ΚΑΦΑΤΟΥ

«Δ»: *Κύριε καθηγητά, τί εἶναι τὸ μανιφέστο, ποὺ ἔχετε υπογράψει;*

- Τὸ μανιφέστο ἔχει ὑπογραφῇ ἐδῶ καὶ μερικὰ χρόνια –γύρω στὰ ἑπτὰ– ἀπὸ τριανταπέντε ἀρχικὰ ἐπιστήμονες. Ἀπὸ τότε τὸ ἔχουν προσυπογράψει βέβαια καὶ ἄλλοι. Στὸ μανιφέστο ἀναφέρεται, ὅτι ἡ Θεωρία τῆς Μεγάλης Ἐκρηξης δὲν εἶναι ἡ μοναδικὴ θεωρία, ποὺ ὑπάρχει. Ὑπάρχουν πολλοὶ γνωστοὶ ἀστροφυσικοί, ποὺ

δεν την ασπάζονται.

«Δ»: Έσείς, προσωπικά, γιατί είσθε αντίθετος προς τη Θεωρία του Big Bang;

- Έχω εκδώσει ήδη ένα σχετικό βιβλίο, στο οποίο αναφέρω, ότι το Big Bang είναι απλά μια θεωρία, την οποία αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να την προσδιορίσουμε στο εργαστήριο, διότι, αν έγινε πραγματικά η Μεγάλη Έκρηξη, δεν υπήρχε χρόνος, δεν υπήρχε χώρος. Δεν μπορούμε να πούμε, ότι μια θεωρία είναι πλήρης, εάν δεν μπορούμε να την αποδείξουμε στο εργαστήριο. Αυτό είναι το γενικό επίχειρημα.

«Δ»: Τη Θεωρία του Big Bang την πρότεινε ένας καθολικός ιερέας, ο Λεμέτρ.

- Αυτό έγινε στις αρχές του 20ού αιώνα. Ο όρος Big Bang δόθηκε από τον Φρέντ Χόυλ, ο οποίος τον είπε άστεεινόμενος. Η θεωρία όμως αυτή για την Κοσμολογία του Σύμπαντος, καθώς κι ο όρος επικράτησαν. Δεν είναι όμως η μόνη θεωρία, ή οποία μπορεί να υπάρξει και, όπως λέω στο βιβλίο, ή θεωρία μπορεί να εξηγή κάποια πράγματα, το να λέμε όμως, ότι είναι πλήρης κι ότι δεν υπάρχει καμμία άλλη εξήγηση, αυτό δεν στέκει επιστημονικά.

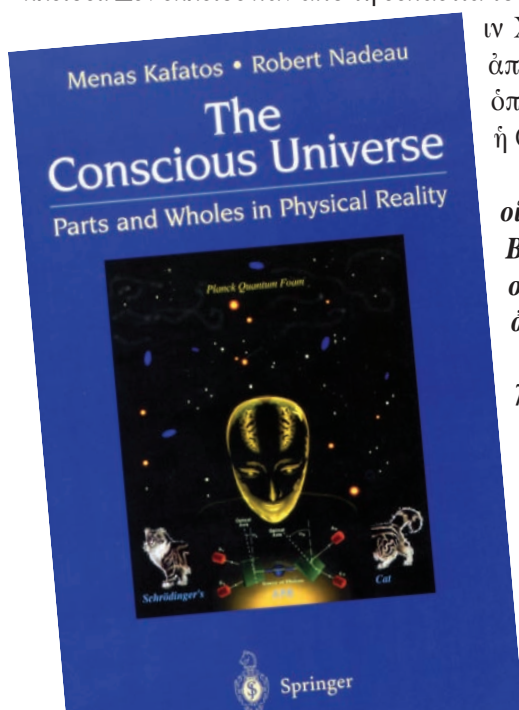
«Δ»: Δεδομένου, ότι αυτή ή θεωρία έχει αγκαλιασθή από πολλές θρησκείες, διότι μοιάζει πολύ με τη δημιουργία του κόσμου από τον Θεό, βλέπετε θρησκευτικές σκοπιμότητες πίσω από την προώθησή της;

- Δεν αποκλείεται να συμβαίνει αυτό από μία κοινωνική μερίδα, αλλά επιστημονικά δεν πιστεύω, ότι αυτός είναι ο λόγος. Γενικά όμως πολλές φορές οι επιστήμονες τρέχουμε και πιθαίμε στο τραίνο, όταν κινείται, γιατί πιστεύουμε, ότι αυτό είναι, πού κλείνει πια ένα κεφάλαιο. Το κεφάλαιο αυτό όμως της Κοσμολογίας δεν έχει κλείσει. Δεν έκλεισε καν από τη δεκαετία του 1930, όταν μετρήθηκε από τον Έντου-

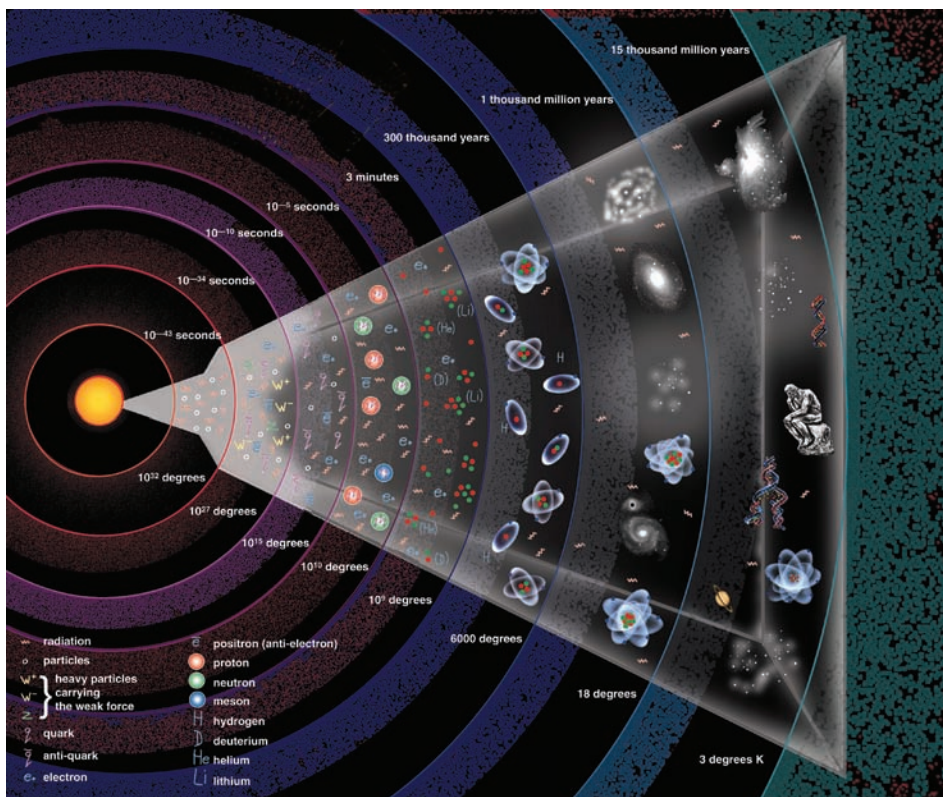
ιν Χάμπλ ή απομάκρυνση των γαλαξιών από τον δικό μας τον γαλαξία, επάνω στη οποία βασίζεται βέβαια σε μεγάλο βαθμό ή Θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης.

«Δ»: Άληθεύει, ότι οι επιστήμονες, οι οποίοι υποστηρίζουν τη Θεωρία του Big Bang, εξασφαλίζουν χρηματοδοτήσεις σε αντίθεση με αυτούς, πού είναι αντίθετοι;

- Αυτό είναι θέμα πού έχει θιχθή πολλές φορές, από πολλούς επιστήμονες, μεγάλα ονόματα στην Κοσμολογία, όπως ο Φρέντ Χόυλ κ.ά.. Αυτή ή ιδέα

Το εξώφυλλο του βιβλίου του δρ Μηνά Καφάτου, στο οποίο αμφισβητείται ή πληρότητα και ή μοναδικότητα της Θεωρίας της Μεγάλης Έκρηξης.

Ἡ θεωρία τῆς Μεγάλης Ἐκρηξης (Big Bang), ποὺ πρότεινε ἕνας καθολικὸς ἱερέας - φυσικός, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία τὸ Σύμπαν ξεκίνησε ἀπὸ τὴν ἔκρηξη ἑνὸς μόνον ἀρχέγονου ἀτόμου, ἔμοιαζε μὲ τὸν παλαιδιαθητικὸ δημιουργισμό, γιὰ τὸν ὁποῖο ὅλα ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ μηδέν· ἔτσι γρήγορα ἔγινε εὐρέως ἀποδεκτὴ ἀπὸ Ἰουδαίους, Χριστιανοὺς καὶ μουσουλμάνους. (Βλ. “Μεγάλη ἔκρηξη”, ἡ μεγάλη ἀνοησία», «Δ», τ. 299.)

ἀποτελεῖ τώρα μονοπώλιο, κι ὁποιοσδήποτε ἐπιστήμονας, ἰδίως νέος, ποὺ προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσει μιὰ ἀντίληψη, εἶναι δέσμιος τῶν χρηματοδοτήσεων. Ἐπομένως αὐτὸ εἶναι πρόβλημα, καὶ στὸ μανιφέστο, ποὺ ὑπογράψαμε, λέγαμε, ὅτι αὐτὸ πρέπει νὰ σταματήσει. Δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει πρόοδος στὴν Ἐπιστήμη, ὅταν ὑπάρχει μονοπώλιο ἰδεῶν.

Τὸ Big Bang ἔχει ἐπικρατήσει ὡς μονοπώλιο περισσότερο ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἄλλη θεωρία αὐτὴ τὴ στιγμή. Ἀκόμα καὶ γιὰ τὴν Κβαντομηχανικὴ, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πιὸ σταθερὴ θεωρία, ποὺ ἔχουμε, ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις, καὶ γίνεται κάποια συζήτηση. Στὸ Big Bang δὲν ὑπάρχουν ἀντιρρήσεις. Δηλαδή, ἂν κάποιος φέρει μιὰ ἀντίρρηση, τοῦ λένε, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιστήμονας, ὅτι δὲν ξέρεי τί τοῦ γίνεται κ.τ.λ.. Ἐὰν εἶσαι μεγάλος καταξιωμένος ἐπιστήμονας, αὐτὸ ἴσως νὰ μὴν σὲ ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ. Ἐὰν ὅμως εἶσαι νέος ἐπιστήμονας, αὐτὸ σὲ κάνει νὰ κάνης κάποιες ὑποχωρήσεις.

*Η ονομασία Big Bang εἶναι νεολογισμὸς τοῦ εἰκο-
νιζόμενου Ἀγγλοῦ ἀστρο-
νόμου Φρέντ Χόυλ, τὸν
ὁποῖο ἐξέφρασε κατὰ τὴ
διάρκεια ραδιοφωνικῆς
ἐκπομπῆς τὸ 1949, ἀνα-
φερόμενος χλευαστικὰ
στὴ θεωρία, ποὺ ὁ ἴδιος
ἀπέρριπτε.*

«Δ»: *Μιλήστε μας γιὰ τὴν φύση τοῦ χρόνου. Ὑπάρχει χρόνος, ναὶ ἢ ὄχι, κι ἂν
δὲν ὑπάρχει, πῶς ὑπολογίζουν τὰ 14 δις χρόνια περὶπου, ποὺ ἰσχυρίζονται, ὅτι
ἔγινε ἡ Μεγάλη Ἐκρηξη;*

- Ὁ χρόνος ἢ μᾶλλον πιδ συγκεκριμένα ὁ χωροχρόνος ἄρχισε πρὶν ἀπὸ 13,5-14 δις
χρόνια κατὰ τὴ Θεωρία τοῦ Big Bang. Πρὶν ἀπὸ αὐτὸ δὲν ὑπῆρχε χρόνος. Ἔχουν
γραφτῇ πάρα πολλὰ γιὰ τὸ θέμα τοῦ χρόνου. Ὑπάρχουν διαφορετικὰ εἶδη χρόνου
μέσα στὴν Φυσικὴ. Εἶναι ἓνα πολὺ μεγάλο θέμα. Ἀλλὰ γιὰ νὰ μιλήσουμε γιὰ τὴν
Κοσμολογία, δὲν ὑπῆρχε χρόνος πρὶν ἀπὸ τὸ Big Bang.

«Δ»: *Δηλαδή μετὰ τὸ Big Bang ὑπάρχει χρόνος; Φτειάχτηκε ὁ χρόνος μετὰ;*

- Τὸ πῶς ἀπὸ τὸ Big Bang φτάνουμε νὰ ἔχουμε τὸ σημερινὸ Σύμπαν, εἶναι ἓνα
μεγάλο ἐρώτημα καὶ ἔχει νὰ κάνη μὲ τὸ τί «ἔγινε» πολὺ κοντὰ στὴν ἀρχή. Τὸ ἐρώ-
τημα, τί γινόταν πρὶν, δὲν ἔχει κἂν νόημα.

«Δ»: *Τί πιστεύετε, ὅτι ψάχνουν νὰ βροῦν τώρα μὲ τὸ πείραμα τοῦ C.E.R.N.;*

- Στὸ C.E.R.N. θὰ γίνουν κάποια σημαντικὰ πειράματα, τὰ ὁποῖα βέβαια ἔχουν
ἀναβληθῇ τώρα γιὰ τὸν ἐπόμενο χρόνο, διότι ἔχουν προβλήματα μὲ τὴν ψύξη τοῦ
ἡλίου. Προσπαθοῦν νὰ ἀνακαλύψουν τὸ Σωματίδιο τοῦ Χίγκς, τὸ ὁποῖο εἶναι ἓνα
σημαντικὸ σωματίδιο, γιὰ νὰ καταλάβουμε, πῶς λειτουργεῖ ἡ ὕλη. Ἔχει νὰ κάνη
μὲ τὰ μποζόνια W καὶ Z καὶ τὸ στάνταρντ μοντέλλο τῶν σωματιδίων τῆς Φυσικῆς,
στὰ ὁποῖα τὸ Σωματίδιο τοῦ Χίγκς εἶναι πολὺ σημαντικό. Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀποψη
τὸ πείραμα τοῦ C.E.R.N. εἶναι πολὺ καλὸ, καὶ θὰ μπορέσουμε νὰ μάθουμε γιὰ τὴ
δομὴ τῆς ὕλης σὲ μεγάλες ἐνέργειες.

«Α»: *Γιατί ὠνόμασαν τὸ Σωματίδιο τοῦ Χίγκς ὡς Σωματίδιο τοῦ Θεοῦ;*

- Αὐτοὶ εἶναι ὅροι, ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ἐπιστήμονες γιὰ τὸν Α΄ ἢ Β΄ λόγο, καὶ δὲν ἔχει νὰ κάνη μὲ τὰ πειράματα τοῦ C.E.R.N.. Αὐτὸ εἶναι ἓνα ἄλλο θέμα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ συσχετισθῇ μὲ τὸ C.E.R.N.

«Α»: *Δεδομένου, ὅτι τὴν ὀνομασία “Σωματίδιο τοῦ Θεοῦ” τὴν ἔδωσε νομπελί-
στας φυσικός, μήπως μὲ αὐτὸ τὸ σωματίδιο ψάχνουν νὰ βροῦν τὸν Θεό;*

- Αὐτὸ εἶναι δικό τους θέμα, δικό τους πρόβλημα. Ἐγὼ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τὸ πείραμα τοῦ C.E.R.N. δὲν ἔχει νὰ κάνη μὲ θεολογικά θέματα, Ἐκκλησία, Θρη-
σκεία κ.τ.λ.. Αὐτὰ εἶναι ἄλλα θέματα, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν
μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο.

«Α»: *Γιατί ὁμως χρησιμοποιοῦν τέτοια ὀρολογία; “Τὸ Σωματίδιο τοῦ Θεοῦ”,
τὸ “Ἅγιο Δισκοπότηρο τῆς Ἐπιστήμης” κ.ἄ.;*

- Στὸ βιβλίο μου ἀναφέρομαι σὲ αὐτὸ τὸ θέμα καὶ
λέω, ὅτι ὑπάρχει τὸ φαινόμενο τῆς συμπληρωματικό-
τητας, σύμφωνα μὲ τὸ Νίλς Μπόρ. Βάσει αὐτῆς τῆς
ἀρχῆς δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ, ὅτι ἡ Ἐπιστήμη λύνει
ὅλα τὰ προβλήματα, ὅλα τὰ θέματα στὸ Σύμπαν, ὅπως
καὶ δὲν μπορεῖ νὰ πῇ, ὅτι ἡ Θρησκεία λύνει ὅλα τὰ
θέματα στὸ Σύμπαν. Εἶναι δύο ἀντίστροφοι τρόποι, μὲ
τοὺς ὁποίους κάποιος μπορεῖ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὀρισμέ-
να πράγματα.

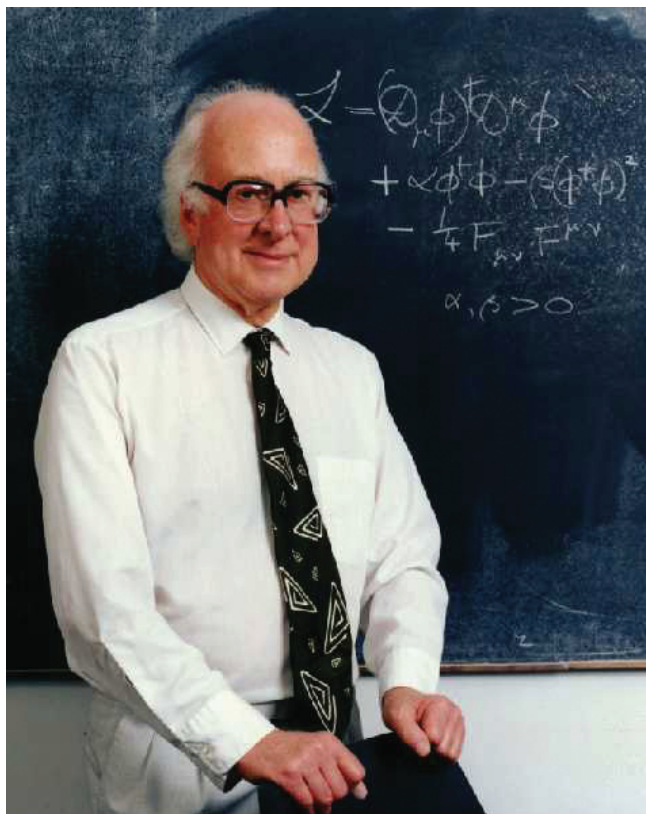
Πιστεύω, ὅτι ἂν ἀνακατεύουμε τὴ Θρησκεία μὲ τὴν
Ἐπιστήμη εἶναι λάθος, διότι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν
ἔχουν νὰ κάνουν τὸ ἓνα μὲ τὸ ἄλλο. Καὶ νὰ βάζουμε
ὅρους, ὅπως τὸ Σωματίδιο τοῦ Θεοῦ ἢ ὅπως τὸ Ἅγιο
Δισκοπότηρο ἢ ὅπως ἡ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος ἢ ὅπως ὁ
Δημιουργὸς τοῦ Σύμπαντος, αὐτὰ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε μὲ τὴν Ἐπιστήμη.

«Α»: *Εἴσθε αἰσιόδοξοι γιὰ τὴν ἐκβαση τῶν πειραμάτων στὸ C.E.R.N.;*

- Πρόκειται, ὅπως σᾶς εἶπα, γιὰ μία σημαντικὴ σειρὰ πειραμάτων. Πιστεύω, ὅτι
πράγματι θὰ προχωρήσῃ ἡ Φυσικὴ τῶν Σωματιδίων. Τὸ ἐρώτημα, ἐὰν ὑπάρχῃ τὸ
Σωματίδιο τοῦ Χίγκς ἢ ὄχι, εἶναι ἓνα πολὺ σημαντικὸ βῆμα, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ
πλησιάσουμε λίγο περισσότερο στὴ δομὴ τῆς ὕλης. Μὲ αὐτὴ τὴν ἔννοια τὸ πείραμα
τοῦ C.E.R.N. εἶναι πολὺ σημαντικό. Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πέρα τὸ νὰ λέμε, ὅτι θὰ ἀποδείξῃ
τὸ Big Bang ἢ θὰ ἀποδείξῃ τὸ Θεὸ κ.τ.λ., εἶναι ἐρωτήματα, ποὺ τὰ βάζουμε ἐμεῖς
γιὰ τὸν Α΄ ἢ Β΄ λόγο, ἀλλὰ δὲν ἔχουν νὰ κάνουν τίποτε μὲ τὸ ἴδιο τὸ πείραμα τοῦ
C.E.R.N..

Τὸ θέμα τῆς ἀρχῆς τοῦ Σύμπαντος εἶναι πολὺ σημαντικό καὶ ἀπασχολεῖ πολλοὺς
ἐπιστήμονες ἐδῶ καὶ τοὐλάχιστον ἑκατὸ χρόνια, ἀφ’ ὅτου ἡ Κοσμολογία ὑπάρχει
σὰν Ἐπιστήμη. Τὸ Big Bang ἔχει προχωρήσει πολὺ, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὑπάρχουν
μεγάλα ἐρωτηματικά, τὰ ὁποῖα δὲν ἔχουν ἀπαντηθῇ. Ἐπομένως ἡ συζήτηση γιὰ
τὸ Big Bang δὲν ἔχει κλείσει. Οὔτε τὸ πείραμα τοῦ C.E.R.N. θὰ μπορέσῃ νὰ λύσῃ

*Τὸ νὰ βάζουμε ὅρους,
ὅπως τὸ Σωματίδιο τοῦ
Θεοῦ ἢ ὅπως τὸ Ἅγιο
Δισκοπότηρο ἢ ὅπως
ἡ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος
ἢ ὅπως ὁ Δημιουργὸς
τοῦ Σύμπαντος, αὐτὰ
δὲν ἔχουν νὰ κάνουν
μὲ τὴν Ἐπιστήμη.*

Ὁ Βρεταννὸς θεωρητικὸς φυσικὸς Πήτερ Χίγκς, ὁ ὁποῖος ὑπέθεσε τὴν ὕπαρξη τοῦ ὁμώνυμου σωματιδίου.

αὐτὸ τὸ θέμα, διότι δὲν θὰ φθάσῃ οὕτως ἢ ἄλλως κοντὰ στὴ λεγόμενη ἐνέργεια τοῦ Πλάνκ, ποὺ εἶναι πολὺ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν ἐνέργεια, ποὺ θὰ μετρήσῃ τὸ C.E.R.N..

«Δ»: *Τὰ τελευταῖα χρόνια ἔχετε κάνει ἔρευνες γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ κλίματος καὶ τὴν ὑπερθέρμανση τοῦ πλανήτη. Ἔχετε ἀσχοληθῇ καὶ μὲ τὴν πρόγνωση σεισμῶν ἀπὸ δορυφόρο;*

- Ἔχουμε κάνει μιὰ ομάδα κι ἔχουμε τρόπους προσδιορισμοῦ πιθανῶν σημάτων, πρὶν γίνῃ ὁ σεισμός. Μὲ τὸ ὅλο σύστημα, ποὺ ἔχουμε ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι προβλέπουμε σεισμούς. Τὸ διευκρινίζω αὐτό, διότι γράφονται πολλὰ πράγματα γιὰ τέτοια θέματα. Πιστεύω, ὅτι στὸ μέλλον θὰ τὰ καταφέρουμε. Ἕνας ἀπὸ τὴν ομάδα μας ἔκανε μιὰ πρόβλεψη ἐσωτερικὴ, δηλαδὴ τὴν ἀνακοίνωσε μόνο σὲ ἐπιστήμονες, εἰδικὰ μὲ τὸ μεγάλο σεισμὸ τῆς Κίνας κι ἀποδείχθηκε, ὅτι αὐτὴ ἡ πρόγνωσή του ἦταν σωστή. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουμε τελειοποιήσει τὸ σύστημα σὲ τέτοιο βαθμὸ, ὥστε νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὅτι προβλέπουμε σεισμούς.

Γιάννης Δάζαρης

Ἡλεκτρολόγος-Μηχανολόγος Ε.Μ.Π.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΗΣ ΤΟΥ ΠΛΗΘΥΣΜΟΥ ΤΩΝ ΣΚΟΠΙΩΝ

άθε λαός έχει ένα συγκεκριμένο χρονολογικό όριο παρουσίας στην διεθνή Ιστορία, την οποία απαγορεύεται να κλέβη, να αγνοή, να αλλοιώνη, να την παρερμηνεύη επιδεικτικά κάποιος άλλος λαός.

Ο Όμηρος αναφέρεται στη λέξη «ἔθνος», για την οποία ο Ι. Πανταζίδης στο «Λεξικὸν Ὅμηρικόν» (ἔκδ. Α.Δ. Φέξη, 1901, σελ. 238) δίνει την ακόλουθη ἑρμηνεία: «Πᾶν ὁμοῦ συναθροισμένο καὶ συμβιοῦν πλῆθος, στίφος, ἔθνος εἴτε ἀνθρώπων εἴτε νεκρῶν εἴτε σμῆνος ζώων.» Δηλαδή κάθε πλῆθος ἀνθρώπων ζωντανῶν ἢ νεκρῶν, ποὺ συμβιοῖ (στὸν ἴδιο τόπο) ἢ καὶ σμῆνος ἢ στίφος τοῦ ἴδιου εἴδους ἀποτελεῖ «ἴδιον Ἔθνος».

Τὸ Ἔθνος τῶν Ζωντανῶν Κάνοντας λόγο γιὰ τοὺς ζωντανοὺς λαοὺς τῆς ἐποχῆς τοῦ Ὁμήρου ἀναφέρεται ἐπανειλημμένως στὶς ἐθνικότητες τῶν ἀντιπάλων τοῦ Τρωικοῦ πολέμου, ἐκ τῶν ὁποίων 25 ἀποτελοῦσαν τὸ στρατόπεδο τῶν Ἑλλήνων καὶ 15 ἀνῆκαν στὸ στρατόπεδο τῶν Τρώων, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε καὶ τὸ ἔθνος τῶν Παιόνων, ἐκ τοῦ Ἀξιοῦ. Τὸ Ἔθνος τῶν Μακεδόνων δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, διότι τότε, τὸ 3087-3078 π.Χ. δὲν εἶχε παρουσιαστῇ στὸ προσκήνιο τῆς Ἱστορίας. Τότε στὴ περιοχὴ τοῦ ποταμοῦ Ἀξιοῦ κατοικοῦσαν οἱ Παίονες, οἱ ὁποῖοι ἔστειλαν στρατὸ πρὸς ἐνίσχυση τῶν Τρώων ὑπὸ τὴν ἡγεσίᾳ τοῦ Πηλεγόνα, γυιοῦ τοῦ Ἀστεροπαίου, ἀλλὰ τὴν ἐνδεκάτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του ἐκεῖ ἦλθε ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Ἀχιλλεῆα, ὁ ὁποῖος τοῦ ἔκοψε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς του («Ἰλιάδα» Φ 154-181). Ἐπίσης ἀναφέρεται στὸν Πυρραΐχη τοῦ Τροϊζήνα, γυιοῦ τοῦ Κέου («Ἰλιάδα» Β 848-849) ἀπὸ τὸν Ἀμυδῶνα, ποὺ βρισκόταν μακριὰ στὸν εὐρυρέοντα Ἀξιὸν ποταμόν. Ἀναφέρεται ὅμως στὴ λέξη «Μακεδνός» ὡς ἐπίθετο τῆς λευκῆς, μὲ τὴν ἔννοια τῆς «ψηλῆς» («Ὀδύσεια» η 106).

Τὸ Ἔθνος τῶν Νεκρῶν Στὸ συνολικὸ «ἔθνος τῶν νεκρῶν» συγκαταλέγονται ὅλοι οἱ νεκροὶ τοῦ κόσμου, σ' ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς ἐπιφανείας τῆς Γῆς. Σὲ αὐτοὺς ἀριθμοῦνται ὅσοι πέθαναν στὴ μάχη κάποιου πολέμου ἢ ἀπὸ ἀθεράπευτα νοσήματα. Εἶναι μὲν νεκροὶ καὶ ἀπόντες ἀπὸ δίπλα μας, ἀλλὰ ἐφ' ὅσον οἱ ζωντα-

νοὶ τοὺς θυμοῦνται καὶ τοὺς μακαρίζουν, ζοῦν στὴ μνήμη μας καὶ στὴ ψυχὴ μας («Ὀδύσσεια» κ 526).

Τὸ Ἔθνος τῶν Χοίρων Ὁ Εὐμαιος ἔσφιξε μὲ τὸ ζωνάρι τὸν χιτῶνα του καὶ πῆγε (ἀπὸ τὴν καλύβα του) στὸ χοιροστάσιο, ὅπου ἦσαν μαντρωμένα τὰ ἔθνη τῶν χοίρων («Ὀδύσσεια» ξ 72-73). Τὸ εἶδος αὐτὸ εἶναι εὐρέως γνωστὸ καὶ σήμερα καὶ ζῇ τόσο ὡς κατοικίδιο τοῦ ἀνθρώπου ὅσο καὶ σὲ ἄγρια κατάστασις ὅπως καὶ τότε.

Τὸ Ἔθνος τῶν Μυγῶν «Καθὼς τὰ ἔθνη τῶν μυγῶν εἶναι πολλὰ καὶ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὴν στάνη, τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνοίξεως, ὅταν τὸ γάλα γεμίξῃ τὶς καρδάρες» («Ἰλιάδα» Β 469-471). «Στὸ στήθος του ἔβαλε τὴν αὐθάδεια (ἢ τὸ θράσος) τῆς μύγας, ποὺ ὅσο τὴ διώχνει κανεῖς, τόσο ἐκείνη κυνηγάει τὸ κορμί, νὰ τὸ δαγκώσῃ, ἐπειδὴ εἶναι νόστιμο τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου» («Ἰλιάδα» Ρ 570-572).

* * *

Ἀπὸ τὶς ἐγκυκλοπαίδειες κατὰ βάση μαθαίνουμε τὶς ἀκόλουθες ἀναλύσεις γιὰ σύγχρονους ὀρισμοὺς σχετικοὺς μὲ τὸ ἔθνος:

Ἐθνικισμός Εἶναι ὁ ψυχικὸς καὶ πνευματικὸς δεσμὸς τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ἔθνος του, ὁ ὁποῖος ἐκδηλώνεται μὲ τὴν ἀγάπη, ἀφοσίωση, προσήλωση καὶ πίστιν σὲ ὅ,τι ἀναφέρεται καὶ ἀνήκει στὸ ἔθνος (ἢ στὸ ἀντίστοιχο κράτος). Ἐπίσης καλεῖται τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων κοινῆς καταγωγῆς, κοινῶν παραδόσεων, κοινῆς Ἱστορίας, κοινῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, ποὺ κατοικοῦν σ' ἓνα κοινὸ τόπο τῆς Γῆς, ὅπου εἶναι θαμιμένα τὰ πειστήρια τῆς διαχρονικῆς ἐξελιξέως του, τὰ ὁποῖα ὁμως μεταφέρονται στὶς ἀποσκευὲς τῆς μνήμης, ὅπου κι ἂν ἐγκατασταθοῦν, κατὰ τὶς ὁμαδικὲς μετακινήσεις, οἱ ἀνθρώποι του.

Ἐθνικότης ἢ Ἐθνότης Εἶναι τὸ σύνολο τῶν κατοίκων μιᾶς χώρας (ἢ κρατοῦς), οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν στὸ ἴδιο ἔθνος ἔχοντες κοινὴ γλῶσσα, ἥθη, ἔθιμα, θρησκεία, παραδόσεις καὶ ἱστορικὴ συνέχεια παρουσίας στὸν ἴδιο γεωγραφικὸ χῶρο. Οἱ μετακινούμενες φυλές, ποὺ ἐγκαθίστανται ἢ ὑπάρχουν ἀνάμεσα σὲ μιὰ συμπαγῆ ἐθνότητα, κρατοῦν τὰ παραπάνω στοιχεῖα τῆς φυλῆς τους, ἀλλὰ ἀποτελοῦν ξεχωριστὴ ἐθνότητα ἢ θρησκευτικὴ κοινότητα καὶ ἀποτελοῦν μία μειονότητα μὲ ἀναγνωρισμένα ἀπὸ διεθνεῖς συνθήκες δικαιώματα.

Ἐθνικός Κάθε τι ποὺ ἀνήκει σ' ἓνα ἔθνος ἢ ἔχει ἔμμεση ἢ ἄμεση σχέση μὲ αὐτό. Στὴ Βίβλο διὰ τοῦ ὅρου «Ἐθνικοί» χαρακτηρίζοντο οἱ «ἀμαρτωλοί», ποὺ δὲν πίστευαν στὸ θεὸ τῶν Ἑβραίων. Δηλαδή οἱ «εἰδωλολάτρεις» ὅλου τοῦ ὑπολοίπου τότε κόσμου, καὶ σὲ αὐτοὺς συγκαταλέγοντο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες.

Νεοφανῆ Ἔθνη

ατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους στὴν περιοχὴ τῆς σημερινῆς Νοτίου Βαλκανικῆς ζοῦσαν πολλοὶ λαοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους σήμερα ἀρκετοὶ ἔχουν ἐκλείψει καὶ στὴ θέσιν τους παρουσιάσθηκαν ἄλλοι, ποὺ δὲν ἔχουν κανένα γενετικὸ ἢ φυλετικὸ δεσμὸ μὲ τοὺς προϋπάρχαντας. Τοῦτο τὸ μαρτυροῦν ὁ Ὅμηρος καὶ ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς στὰ σωζόμενα

μέχρι σήμερα έργα τους.

Ἐπὶ παραδείγματι γιὰ τὴν φυλὴ ἢ τὸ γένος τῶν Σλάβων, οἱ ὅποιοι κατοικοῦν στὰ πέραν τῶν βορείων συνόρων τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων κράτη, κανένας ἀρχαῖος συγγραφεὺς δὲν ἀναφέρει κάτι. Ἄρα ἡ ἐμφάνισή τους σὲ αὐτὴ τὴν περιοχὴ εἶναι μεταγενέστερη τῶν ἀρχαίων χρόνων καὶ χρονοεντοπίζεται ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας μετὰ τὸν 6ο αἰῶνα μ.Χ.. Σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ προηγούμενα, οἱ Μακεδόνες καὶ ἡ χώρα τους Μακεδονία ἀναφέρονται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς, σὲ χιλιάδες σημεῖα τῶν κειμένων τους.

Ὁ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Α.Δ. Κεραμόπουλος στὸ βιβλίο του «Οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Βόρειοι Γείτονες» (ἔκδ. «Σύλ. Διαδόσεως Ἑλλ. Γραμμάτων», 1945, σελ. 130) γράφει: «(Ὁ Αὐτοκράτορας τοῦ Βυζαντίου) Ἡράκλειος (610-641 μ.Χ.) ἐπέτρεψε τὴν ἐγκατάσταση τῶν Σλάβων ὑπὸ διάφορα ὀνόματα (Σέρβοι, Χρῳβᾶτες, Ζαχλοῦμοι κ.λπ.) ἐξαρτημένων ἐκ τοῦ Βυζαντίου, τοὺς ἐξεχριστιάνισε καὶ τοὺς φορολογοῦσε, ὥστε, ἐνῶ πρὶν ἦσαν στὴν ἴδια ζώνη σκλάβοι, δηλαδὴ αἰχμάλωτοι Σλάβοι, τώρα γίνονται ἐγκαταστάσεις οἰκογενειῶν ὑπὸ ὄρους, ὥστε νὰ ὑπερασπίζονται τὰ σύνορα (τοῦ Κράτους τοῦ Βυζαντίου).»

Ὁ Μ. Λεφτσένκο στὴν «Ἱστορία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας» (μετ. Ν. Βιστάκη, ἔκδ. Αὐγουστίδη, σελ. 107) γράφει: «Τὸ Βυζάντιο συγκροτοῦσε στρατιωτικὰ σώματα ἀπὸ βαρβάρους, ὅπου μποροῦσε. Τοὺς ὠνόμαζε “φοιδεράτους” (οἱ ὅποιοι εἶχαν καθήκον νὰ πολεμοῦν ἐναντὶ τῶν ἐχθρῶν καὶ ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Πολιτείας). Ἔτσι κάτω ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ λάβαρα ὑπηρετοῦσε ἓνα μωσαϊκὸ ἀπὸ φυλὲς καὶ ἐθνότητες. Οὐννοι, Γέπιδες, Ἐρουλοι, Βάνδαλοι, Γότθοι, Λομβαρδοί, Σλάβοι, Πέρσες, Ἀρμένιοι, Γεωργιανοὶ καὶ ἄλλοι στεγάζονταν κάτω ἀπὸ τὶς βυζαντινὲς σημαῖες».

Ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος στὴν «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους» (ἔκδ. «Γαλαξίας», βιβλ. 9ο, σελ. 171) ἀναφέρει: «Ὁ Προκόπιος, ὁμιλῶν περὶ τῆς μεγάλης χερσονήσου ἐκτεινομένης ἀπὸ τοῦ Ἰστροῦ (σημερινοῦ Δούναβη) μέχρι τῆς κυρίως Ἑλλάδος, βεβαίῳ, ὅτι: Οὐννοι, Σκλαβηνοὶ καὶ Ἄντες σχεδὸν κάθε χρόνο, ἀπὸ τὴν ἀνάληψη τῆς ἀρχῆς ὑπὸ τοῦ Ἰουστινιανοῦ (τὸ 527 μ.Χ.), ἐπέφερον ὀλέθριες καταστροφὲς στοὺς ἀνθρώπους τῆς χώρας (τοῦ Βυζαντίου).» Ἐπίσης στὴ σελ. 321 τοῦ ἴδιου βιβλίου συμπληρώνει: «Ὁ βασιλεὺς Κώνστας τὸ 657 μ.Χ. ἐξεστράτευσεν “κατὰ Σκλαβηνίαν”, ὅπως λέγει ὁ Κεδρηνός, καὶ πολλοὺς αἰχμαλώτισεν καὶ ὑπέταξε. Ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ οἱ Σκλαβῆνοι, δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστό.»

Στὸ 6ο βιβλίο τῆς «Ἱστορίας» του ὁ Παπαρηγόπουλος (σελ. 17-18) ἀναφέρει:

*Κατὰ τοὺς ἀρχαίους
χρόνους στὴν περιοχὴ
τῆς σημερινῆς Νοτίου
Βαλκανικῆς ζοῦσαν
πολλοὶ λαοί, ἀπὸ
τοὺς ὁποίους σήμερα
ἄρκετοὶ ἔχουν
ἐκλείψει καὶ στὴ θέσπ
τους παρουσιάσθηκαν
ἄλλοι, ποὺ δὲν ἔχουν
κανένα γενετικὸ ἢ
φυλετικὸ δεσμὸ μὲ
τοὺς προϋπάρχαντας.*

«Ὁ Φίλιππος (ὁ πατέρας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου) ἀνετράφη ἐκ τῆς πρώτης του νεότητος σὺν ἑνᾷ ἄριστος τῶν Ἑλλήνων. Ἐξησε ἐκ γενετῆς ἐντὸς ἐλληνικῆς ἀτμοσφαίρας. Εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν ἀπήχθη ὡς ὄμηρος στὴ Θήβα. Παρέμεινε ἐκεῖ γιὰ τρία χρόνια, πλησίον τοῦ ἔγκριτου πολίτη Παμμένιους, λαβὼν ἐπιστημονικὴν καὶ ρητορικὴν παιδείαν, τὴν ὁποίαν ἀπέδειξε ἀργότερα ὡς βασιλέας.» Καὶ στὴ σελ. 23 τοῦ ἴδιου βιβλίου προσθέτει, ὅτι: «Ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς βασιλείας του (ὁ Φίλιππος) κατετρόπωσε τὰ γειτονικὰ βαρβαρικὰ ἔθνη, τοὺς Παίονες (τοὺς κατοικοῦντες ὅπου σήμερα κατοικοῦν οἱ Σκοπιανοί) καὶ τοὺς ἀνάγκασε νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν Μακεδονικὴν κυριαρχία. Ἐπίσης νίκησε τοὺς ἐπικίνδυνους Ἰλλυριοὺς καὶ τοὺς ὑποχρέωσε νὰ εἰρηνεύσουν (ἀκόμη ὑπέταξε καὶ τοὺς Θράκες).»

*Ἡ πραγματικὴ ἱστορία
τῆς λεγόμενης
σήμερα Βαλκανικῆς
Χερσονήσου ἔχει
ὑποστῆ πολλὰς
τροποποιήσεις,
ἀλλοιώσεις καὶ
παρερμηνεῖς, μὲ
τὴν παρουσία, ἀκμὴ,
κατάρρευση καὶ
ἐξαφάνιση τόσων καὶ
τόσων λαῶν καὶ ἐθνῶν.*

Ὁ Προκόπιος στὸ ἔργο του «Ὑπὲρ τοῦ πολέμου» (βιβλ. 5ο, κεφ. 27ο) γράφει: «Ὁ Μαρτίνος καὶ ὁ Βαλεριανὸς ἤλθαν μὲ 1.600 ἰππεῖς, οἱ πλεῖστοι τῶν ὁποίων ἦσαν Οὐννοι, Σκλαβηνοὶ καὶ Ἄντες, ποὺ κατοικοῦσαν στὴν πέρα ὅχθη τοῦ ποταμοῦ Ἰστρου (σημερινοῦ Δούναβη).» Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος στὸ ἔργο του «Ὁδηγίς πρὸς τὸν Ρωμανόν» γράφει: «Οἱ πέραν τοῦ ποταμοῦ (Ἰστρου) Σκλάβοι, ἐκαλοῦντο καὶ Ἄβαροι.» Ἐπίσης ὁ Φώτιος στὴν «Βιβλιοθήκη» του γράφει: «Οἱ Γέτες, ἦτοι οἱ Σκλάβοι, τὰ περὶ τὴν Θράκην μέρη ἐλυμαίνοντο.»

Ἄρα ὅλα αὐτὰ τὰ ἔθνη (καὶ ὅσα ἀναφέρονται σὲ ἄρθρο μου, ποὺ δημοσιεύτηκε στὸ τεύχος 280 τοῦ «Δαυλοῦ») κατοικοῦσαν πέραν τοῦ Ἰστρου ποταμοῦ καὶ παντοιοτρόπως εἰσέβαλλον στὴ χώρα τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας. Ἐπερχόμενοι ὁμως συχνὰ ἐναντίον τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας προξενοῦσαν μεγάλες καταστροφές. Οἱ ἐπιθέσεις αὐτὲς διήρκεσαν ἀρκετὲς ἑκατοντάδες χρόνια, καὶ τὸ Βυζάντιο κατέληξε σὲ μίαν ἀπόφαση, πολλὰς ἀπὸ τίς φυλὲς αὐτὲς νὰ τίς ἐγκαταστήσῃ στὰ σύνορά του ὡς φύλακες καὶ φρουροὺς, ὅπως γράφει πρὶν ἀπάνω ὁ Κεραμόπουλος καὶ ὁ Λεφτσένκο. Μὲ ἄλλα λόγια τοποθέτησε λύκους νὰ φυλάνε τὰ πρόβατα.

Οἱ Σκλαβῆνοι (ποὺ εἶχαν στοὺς κόλπους τους διάφορες ἐθνότητες, ὅπως Ἀβάρους, Οὐννους, κ.λπ.) ἤρθαν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς λαοὺς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὸ 500 περίπου μ.Χ. Ἡ λέξις «Σλαῦοι» ἢ «Σλάβοι» δὲν ἀναφέρεται ἀπὸ κανέναν ἀρχαῖο συγγραφέα. Ἀναφέρονται ὁμως οἱ «Σκῦθες» ὡς νομάδες πέραν τῆς Θράκης. Δὲν εἶχαν πόλεις οὔτε ἱερὰ ἀφιερωμένα στοὺς θεοὺς, ὅπως γράφει ὁ Ἀρριανός. Ἄρα κατὰ τὰ ἀρχαῖα χρόνια ἡ ἐν λόγω φυλὴ δὲν εἶχε παρουσιαστῇ στὸ χῶρο τῆς Βαλκανικῆς χερσονήσου.

Ἡ περιοχὴ τῆς Π.Γ.Δ.Μ. ἦταν πάντοτε ὑπὸ τὴν κατοχὴ κατ' ἀρχὰς τῶν γηγενῶν Μακεδόνων καὶ στὴ συνέχεια ὑπὸ τὴν κυριαρχία τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Τμήμα στρατιωτικού χάρτη από βιβλίο, που διδασκόταν σε στρατιωτικές σχολές, στον οποίο το όνομα της περιοχής της Π.Γ.Α.Μ. αναφέρεται ως Α.Δ. Μακεδονίας, όταν δεν είχε ξεσπάσει ακόμα ή σχετική με την ονομασία Μακεδονία εθνικιστική ύστερία (βλ. «Η Ρωμιούση και τα Σκόπια», «Α», τ. 275 ή <http://www.davlos.gr/pdf/18233.pdf>).

Άλλα κατά μίαν περίοδο, της κατοχής υπό του Βυζαντίου, κατελήφθη υπό των Τριβαλών. Περί τούτου ο Α. Χαλκοκονδύλης (1430-1490 μ.Χ.) στις «Ιστορίες» του (τόμος 1ος) γράφει: «Ο Στέφανος έγινε βασιλέας των Τριβαλών, ο οποίος όρμώμενος από τις χώρες, που ήσαν προς τὸ Ἰόνιον Πέλαγος, αφού κατέστρεψε (καὶ αφάνισε) τὴν Ἐπίδαμνο καὶ λεηλάτησε τὴν Μακεδονία, ἔφτασε καὶ στὴν πόλη των Σκοπίων, όπου ἔφτειαξε τὰ ἀνάκτορά του. Αὐτοὶ (οἱ Τριβαλοὶ) ἦλθαν, γὰρ νὰ προωθήσουν τὸ γένος των Ἰλλυριῶν, οἱ ὁποῖοι, προερχόμενοι ἀπὸ τις πρὸς τὴ Δύση χώρες τοῦ Ἰονίου, ἔφθασαν στὴν πόλη των Σκοπίων, χρησιμοποιοῦντες τὴν ἴδια φωνή (γλῶσσα) μ' ἐκείνους (τῶν Σκοπιανῶν). Τὸ γένος των Ἰλλυριῶν ἦταν μεγάλο.» Δηλαδή ἐπὶ Βυζαντινῆς κυριαρχίας ἡ χώρα των Σκοπιανῶν κατελήφθη (καὶ κατεστράφη) ἀπὸ τοὺς Τριβαλοὺς, καίτοι μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα των Τριβαλῶν καὶ των Ἰλλυριῶν.

Ἡ πραγματικὴ Ἱστορία τῆς λεγόμενης σήμερα Βαλκανικῆς Χερσονήσου ἔχει ὑποστῇ τόσες πολλὲς τροποποιήσεις, ἀλλοιώσεις καὶ παρερμηνεῖες, μὲ τὴν παρουσία, ἀκμή, κατάρρευση καὶ ἐξαφάνιση τόσων καὶ τόσων λαῶν καὶ ἐθνῶν. Ἀκόμη καὶ σήμερα ἡ Ἱστορία τῆς δὲν ἔχει σταθεροποιηθῇ, διότι δὲν ἔχουν σταματήσει οἱ συνεχεῖς ἐπιρροὲς ξένων πρὸς τὴν Βαλκανικὴ λαῶν. Πρόσφατα εἶδαμε τὶς ἐπιδρομὲς τοῦ ΝΑΤΟ, τὴν ἀμέριστο συμπαράσταση των ΗΠΑ γὰρ τὴν δημιουργία μικρῶν ἀνεξαρτήτων κρατῶν, ὑποχειρίων στὶς Μεγάλες Δυνάμεις τοῦ Κόσμου

καὶ ἄλλες πολλές ἐπεμβάσεις στὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τῶν σημερινῶν λαῶν τῆς Βαλκανικῆς.

* * *

Ἡ Σκοπιανοὶ διαχρονικὰ δὲν ἀποτελοῦν ἴδιον ἔθνος καὶ δὲν ἔχουν ἱστορικὸ ὑπόβαθρο παρουσίας στὸ χῶρο τῶν Βαλκανικῶν χωρῶν. Ἡ περιοχὴ, τὴν ὁποία κατέχει σήμερα, πρὶν ἀπὸ τὴν ἔλευση τῶν Σλάβων κατείχετο κατὰ περιόδους ὑπὸ πολλῶν ἄλλων λαῶν, ὅπως ἀναφέρθηκε στὰ προηγούμενα. Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν βασιλέων Φιλίππου (360-336 π.Χ.) καὶ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου (336-323 π.Χ.), δηλαδὴ γιὰ 37 χρόνια, ἡ περιοχὴ τοὺς κατείχετο ὑπὸ ἀρχαίων λαῶν, ποὺ δὲν ὑπάρχουν σήμερα.

Τὰ Σκόπια δὲν ὑπῆρξαν ποτέ, τόσο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ὅσο καὶ μετὰ, «αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητο Κράτος». Κατέχουν ἓνα μέρος τῆς παλαιᾶς Σερβίας καὶ τῆς Μακεδονίας, τὸ ὁποῖο παρεχωρήθη στὴ Σερβία διὰ τῆς «Συνθήκης τοῦ Βουκουρεστίου» τῆς 28ης Ἰουλίου 1913, ποὺ ὑπεγράφη ἀπὸ τὴς Ἑλλάδα, Σερβία, Μαυροβούνιο, Ρουμανία καὶ Βουλγαρία. Τὸ 1944 στὰ πλαίσια τῆς

*Τὰ Σκόπια δὲν
ὑπῆρξαν ποτέ,
τόσον κατὰ τὴν
ἀρχαιότητα ὅσο καὶ
μετὰ, αὐτοτελὲς καὶ
ἀνεξάρτητο Κράτος».*

Τιτοϊκῆς Γιουγκοσλαβίας τὰ Σκόπια κατέστησαν πρωτεύουσα τῆς νεοσύστατης «Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας», ὅπως τὴν βάπτισε ὁ Τίτο τότε, ὑπαγόμενη στὴ «Σοσιαλιστικὴ Ὁμόσπονδη Δημοκρατία τῆς Γιουγκοσλαβίας». Κανονικὰ τότε ἡ προηγούμενη συνθήκη τοῦ Βουκουρεστίου πρέπει νὰ ἀτόνισε ἢ νὰ καταργήθηκε, διότι εἶχε ὑπογραφῇ ἀπὸ τὴ Σερβία καὶ ὄχι ἀπὸ τὴν Γιουγκοσλαβία.

Κατὰ τὸν Κ.Ν. Σκαλτσᾶ στὸ ἔργο του «Θεωρία καὶ Κείμενα Διεθνoῦς Δικαίου» (ἔκδ. ΓΕΣ/ΔΕΚ, 1985, σελ. 46): «Τὰ κράτη-μέλη τῆς Ὁμοσπονδίας στεροῦνται τοῦ ἐνεργητικοῦ καὶ παθητικοῦ δικαιώματος πρεσβεύσεως, τοῦ δικαιώματος συνάψεως συνθηκῶν κ.λπ. Μόνο τὸ Κεντρικὸ Κράτος ὑπάγεται στὴν τάξη τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, ἐνῶ τὰ κράτη-μέλη ὑπάγονται στὴ συνταγματικὴ τάξη τοῦ κεντρικοῦ κράτους». Τὰ Σκόπια ἦταν τότε μιὰ ἐπαρχία ἢ ἓνας νομὸς τῆς παλιᾶς Σερβίας, ὑπὸ τὴν νέα της ὀνομασία. Ὅμως τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1992 κατελύθη (διελύθη) ἡ «Σοσιαλιστικὴ Ὁμόσπονδη Δημοκρατία τῆς Γιουγκοσλαβίας» σὲ διάφορα κράτη. Κατὰ τὸν Κ.Ι. Σκαλτσᾶ, στὸ ἀναφερθὲν ἔργο του (σελ. 42): «Κατάλυση Κράτους. Παρ. 2: Ἡ διάλυση κράτους τινὸς σὲ διάφορα ἄλλα (dislocation). Τὸ παλαιὸν κράτος παύει ὑφιστάμενον καὶ ἐξ αὐτοῦ γεννῶνται νέα κράτη, τὰ ὁποῖα κατὰ λογικὴ ἀποψη, δὲν πρέπει νὰ εἶναι δεσμευμένα ὑπὸ τῶν συνειφθεισῶν συνθηκῶν τοῦ παλαιοῦ καταλυθέντος κράτους».

Ἡ Ὁμοσπονδιακὴ Δημοκρατία τῆς Γιουγκοσλαβίας ἔπαψε νὰ ὑπάρχῃ τὸ 1992, ὁπότε τὰ συγκροτήσαντα τὴν ὁμοσπονδίαν κράτη ἀνεξαρτητοποιήθηκαν.

Κων. Ν. Κουτρουβέλης
Ταξίαρχος ἐ.ἀ. Γ.Υ.Σ.

ΟΨΕΙΣ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑΣ ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ

Οί σκύλοι της ἀκολασίας

Οί ἄνδρες τῆς θρησκευτικῆς ἀστυνομίας στὸ Ριάντ ἄρχισαν νὰ κυνηγοῦν τοὺς νέους, ποὺ βγάξουν βόλτα σκύλους, διότι αὐτὸ ἀπαγορεύεται μὲ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ πρίγκηπα. Αἰτία; Σύμφωνα μὲ δήλωση τοῦ ἐπὶ κεφαλῇ τῆς Ἐπιτροπῆς Προώθησης τῆς Ἀρετῆς καὶ Πρόληψης τῆς Ἠθικῆς Σήψης, τὸ νὰ βγάλουν κατοικίδια γιὰ βόλτα στὰ πάρκα οἱ νέοι καὶ οἱ νέες, μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ μιλήσουν μεταξὺ τους κι ἐνδεχομένως -ἀκόμα χειρότερα- νὰ φλερτάρουν.

Τὰ ἄνθη τοῦ ἁγίου

Πινακίδα στὸν προαύλειο χώρο τοῦ ἱ.Ν. Ἀγίου Νικολάου Ἐξαρχείων.

Ἡ βασίλισσα τῆς Καμπάλας

«Ἡ Καμπάλα, ψυχὴ τοῦ Τοῦρὰ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, συνδανάει τὴν βαθεῖα σκέψη καὶ τὴν βατὴ πνευματικότητα καὶ εἶναι σήμερα περισσότερο ἀπαραίτητη ἀπὸ ποτέ.» Αὐτὰ δηλώνει τὰ τελευταῖα χρόνια ἡ γνωστὴ τραγουδίστρια Μαντόνα, τῆς ὁποίας ἡ ζωὴ -σύμφωνα πάντα μὲ τὶς δηλώσεις της- ἔχει μεταμορφωθῇ χάρις στὰ θαυμαστὰ πράγματα, ποὺ τῆς ἔμαθε ἓνας καββαλιστὴς ραββῖνος σχετικὰ μὲ τὴν ψυχὴ. Ἡ ἐπαφὴ τῆς μὲ τὴν Καμπάλα τὴν ὥθησε στὴν νιοθέτηση τοῦ ὀνόματος τῆς βιβλικῆς βασίλισσας, Ἑσθήρ, μὲ τὸ ὅποιο ἀπὸ τοῦδε καὶ στὸ ἐξῆς ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν ἀποκαλοῦν, καὶ στὴν ἀναζήτησι ἀγορᾶς κατοικίας στὴν πόλιν Ρὸς Πίνα τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπου σύμφωνα μὲ τὴν καββαλιστικὴ παράδοση θὰ ἐμφανισθῇ ὁ Μεσσίας κατὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Στὶς φωτογραφίες ἡ Μαντόνα φαίνεται νὰ ἀπολαμβάνῃ ιδιαίτερα τὴν -ὑστερα ἀπὸ τὶς δηλώσεις- συνάντησή της μὲ τὸν πρωθυπουργὸ τοῦ Ἰσραὴλ (ἐπάνω) καὶ τὴν παρακολούθησι διδασκαλίας στὸ Ἰουδαϊκὸ Κέντρο Καμπάλας (κάτω).

Διάολος πηδάει βρέφη για προστασία από τόν... Διάολο

Το εικονιζόμενο πήδημα των βρεφών αποτελεί τελετουργικό, τὸ ὁποῖο ἐκτελεῖται ἐτησίως στὸ Castrillo de Murcia τῆς Ἰσπανίας στὸ πλαίσιο τῆς χριστιανικῆς γιορτῆς Corpus Christi. Ἕνας ἄνδρας ντυμένος ὡς Διάολος πηδάει ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρέφη γιὰ καλοτυχία, γιὰ τὴν προστασία τους ἀπὸ τὰ κακὰ πνεύματα καὶ γιὰ νὰ ἐξαγνισθοῦν ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες, ποὺ κουβαλοῦν ἀπὸ τὴ γέννησή τους.

Τὰ καιμμένα τὰ μωρά, δὲν φθάνει ποὺ θεωροῦνται ἁμαρτωλὰ ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ θὰ γεννηθοῦν, ἔχουν κι ἓνα τρελλὸ νὰ τὰ πηδάει γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν τους μὲ κίνδυνο νὰ στραβοπατήσῃ καὶ νὰ προσγειωθῇ ἐπάνω τους.

Ἡ ἐπιπλέουσα καλόγρια

Δημοφιλὴ τόπο θρησκευτικοῦ τουρισμοῦ ἀποτελεῖ ναὸς στὴν Ταϊλάνδη, ὅπου διοργανώνεται τακτικὰ ὑπὸ τύπο θρησκευτικῆς παράστασης τὸ θαῦμα τῆς ἐπιπλέουσας καλόγριας: Λευκοφοροῦσα καλόγρια εἰσέρχεται σὲ δεξαμενὴ νεροῦ καὶ -ὦ τοῦ θαύματος- ἐπιπλεῖ χωρὶς νὰ κολυμπᾷ. Νά, κάτι ποὺ δὲν ἔχουν ἀκόμα σκεφθῇ στὰ χριστιανικὰ μοναστήρια, ὅπου πασχίζουν νὰ ἐντυπωσιάσουν τὸ ποῖμνιο μὲ κόκκαλα καὶ κρανία.

Πεινασμένοι γιὰ θαύματα

Πελάτης ἐστιατορίου τῆς Βόρειας Νιγηρίας ἀνακάλυψε τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλὰχ χαραγμένο στὰ Ἀραβικὰ ἐπάνω στὸ χόνδρο μερίδας μοσχαρίσιου κρέατος, ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ φάῃ. Εἰδικοί, ποὺ ἔσπευσαν στὸ ἐστιατόριο, ἐπιβεβαίωσαν τὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο θεώρησαν ὡς θεϊκὸ μήνυμα, «ὅτι τὸ Ἰσλάμ εἶναι ἡ μόνη πραγματικὴ θρησκεία τῆς ἀνθρωπότητος».

Τὸ ἐστιατόριο φύλαξε τὰ κομμάτια τοῦ κρέατος καὶ τὰ ἐπιδεικνύει στοὺς χιλιάδες ἐπισκέπτες, ποὺ ἄρχισαν ἔκτοτε νὰ τὸ ἐπισκέπτονται, προκειμένου νὰ δοῦν ἰδίους ὅμιασι τὸ θαῦμα.

Γ.Α.

ΤΟ ΠΡΟΤΕΛΕΥΤΙΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΗΣ ΕΥΘΑΝΑΣΙΑΣ

Συνέντευξη τοῦ καρδιοχειρουργοῦ Σ. Γερουλάνου

- «Οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ αἰτηθεὶς θανάσιμον.»

Ἱπποκράτειος Ὅρκος.

- «Καὶ τὸ μὴ ἐγχειρῆειν τοῖσι κεκρατημένοισιν ὑπὸ τῶν νοσημάτων εἰδότες ὅτι ταῦτα οὐ δύναται ἰητρική.»

Ἱπποκρατικὴ Συλλογὴ, «Περὶ Τέχνης».

Ἴναι δύο ἀξιώματα τοῦ Ἱπποκράτη, ἀντίθετα ὅμως μεταξύ τους. Ἀπὸ τὴ μία ἡ πλήρης ὑποστήριξη τῆς ζωῆς καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡ πλήρης συνείδηση, ὅτι ἡ Ἱατρικὴ δὲν ἔχει τὴν δύναμη νὰ κάνῃ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ πῶς θὰ βροῦμε τὰ ὅρια μεταξύ ζωῆς καὶ θανάτου, ξεχωριστὰ γιὰ τὸν καθένα μας, καὶ πῶς ἡ Ἐπιστήμη θὰ καθορίσῃ αὐτὰ τὰ ὅρια; Ὑπὸ ποίας συνθήκας θὰ δικαιούται ὁ γιατρὸς νὰ ἐπιφέρῃ ἢ νὰ καθυστερῇ τὸν θάνατο; Πότε μπορεῖ νὰ τὸν θεωρήσῃ κατὰ τὴν κρίση του φίλο ἢ ἐχθρὸ τοῦ ἀσθενοῦς; Μήπως οἱ φτωχοὶ θὰ θανατώνωνται ἀμέσως, ἐνῶ οἱ εὐκατάστατοι θὰ πληρώνουν ἀδρὰ γιὰ τὴν ζωὴ τους, καὶ θὰ μποροῦν οἱ κληρονόμοι τους νὰ ἐξαγοράσουν τοὺς γιατροὺς, ὥστε νὰ ἐπισπεύσουν τὸν θάνατό τους; Τὰ ἐρωτήματα εἶναι ἀμείλικτα, καὶ σήμερα καλοῦνται οἱ ἱατροὶ νὰ ἀποφασίσουν κάτω ἀπὸ τὴν δαμόκλειο σπάθη τῆς Συνείδησης καὶ τῆς Θέμιδος, ὑπὸ τὸ ἀγρυπνο βλέμμα τῆς Ἐκκλησίας, μέχρι τὴν τελικὴ τοποθέτησή της.

Γιὰ τὴν εὐθανασία μᾶς μίλησε ὁ καθηγητὴς Χειρουργικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ζυρίχης καὶ σήμερα διευθυντὴς τῆς μονάδας ἐντατικῆς θεραπείας τοῦ Ὁνασεῖου Καρδιοχειρουργικοῦ Κέντρου, τέως καθηγητὴς Ἱστορίας τῆς Ἱατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἰωαννίνων καὶ πρόεδρος τοῦ Διεθνoῦς Ἱπποκρατείου Ἰδρύματος κ. Στέφανος Γερουλᾶνος (βλ. «Χειρουργικὰ ἐργαλεῖα στὴν ἀρχαιότητα», «Δ», τ. 313).

Ὁ καθηγητὴς Χειρουργικῆς
κ. Στέφανος Γερουλάνος

«Δ»: *Κύριε καθηγητά, στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα, οἱ λέξεις «εὐθανασία», «εὐθανατῶ», «εὐθάνατος» σήμαιναν τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπέλθῃ ὁ θάνατος σὲ μία κορυφαία στιγμή, ὅπως ἐκείνη τοῦ Διαγόρα μὲ τοὺς δύο Ὀλυμπιονίκες γυιούς. Δὲν σήμαινε τὴν ἱατρικὴ παρέμβαση.*

Ὅταν ἔγραψα στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ τελευταίου Ἰατρικοῦ Συνεδρίου (σ.σ. Ἀθήνα, Μάιος 2008), ὅτι θέλουμε νὰ ἀπαλείψουμε τὴν λέξη «εὐθανασία», δὲν ἐννοῶ νὰ καταργηθῇ ἀπὸ τὰ λεξικά, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξουμε ἀπὸ τὴν χρῆση ποὺ ἔχει σήμερα στὴν Ἰατρικὴ, καὶ ἡ ὁποία δὲν συνδέεται τόσο μὲ τὴν Ἀρχαιότητα ὅσο μὲ τὴν ἱστορία τοῦ Ναζισμοῦ, ὅπου ἡ λέξη «εὐθανασία» σήμαινε θανατώνω καὶ ξεκαθαρίζω τὸν πληθυσμὸ μου ἀπὸ διάφορα μὴ ἐπιθυμητὰ στοιχεῖα.

Σήμερα μιλάμε γιὰ παθητικὴ καὶ ἐνεργητικὴ εὐθανασία, χωρὶς αὐτὰ τὰ διλήμματα νὰ εἶναι τόσο πραγματικά, ὅσο δύσκολο εἶναι τὸ ἀμείλικτο προτελευταῖο διλήμμα, τρεῖς ἢ δύο ἐβδομάδες πρὶν ὑποκύψῃ ὁ ἀσθενής, ἀκόμη καὶ πέντε λεπτὰ πρὶν ἀπὸ τὸ μοιραῖο, διλήμματα τὰ ὁποῖα καθημερινὰ ἀντιμετωπίζει ἓνας γιατρός, καὶ τὰ ὁποῖα πρέπει σιγά-σιγά νὰ βροῦνε τὴν λύση τους καὶ νὰ ὑπαχθοῦν σὲ ὠρισμένες γενικὲς ἀρχές.

«Δ»: *Σίγουρα δὲν ἀνοίγουμε τὸν ἀσκὸ τοῦ Αἰόλου; Τὸ ὑψηλὸ κόστος τῶν ἐντατικῶν μονάδων καὶ ὁ αὐξανόμενος ἀριθμὸς ὑπερηλίκων σ' αὐτές, μήπως μέσοφ τῆς «εὐθανασίας» ὁδηγήσουν στὴν νόμιμη ἐξόντωσή τους, ὅπως κάποτε στὴν ἀρχαία Ρώμη καὶ στὴν Μεσοποταμία, ποὺ τοὺς πετοῦσαν ἀπὸ τοὺς βράχους;*

Σίγουρα δὲν ἀνοίγουμε τὸν ἀσκὸ τοῦ Αἰόλου, διότι τὰ διλήμματα καὶ οἱ ἀποφάσεις, ποὺ παίρνουμε, τίθενται ἐπὶ καθημερινῆς βάσεως. Ἐὰν ἓνας χειρουργὸς ἀνακοινώσῃ σ' ἓναν ἀσθενή, ὅτι εἶναι πλέον «ἀνεγχείρητος», καὶ ὅτι κάθε ἱατρικὴ ἐνέργεια εἶναι ἄσκοπη λόγω τῆς προκεχωρημένης καταστάσεώς του, πρόκειται γιὰ εἰλημμένη ἀπόφαση «παθητικῆς εὐθανασίας», δηλαδὴ ὅτι ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, στὴν συγκεκριμένη περίπτωσι, ἀδυνατεῖ πλέον νὰ θεραπεύσῃ, νὰ ἀνακουφίσῃ καὶ νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴ τοῦ ἀσθενοῦς, ὅσο καὶ ἂν προσπαθῇ.

Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς διλήμμα, ἀντιμετωπίζουμε καὶ στὴν ἐντατικὴ. «Νὰ τὸν διασωλῶ νῶσω ἢ νὰ τὸ ἀποφύγω;» «Ἐχει νόημα ἢ δὲν ἔχει νόημα;» «Ταλαιπωρῶ τὸν /τὴν ἀσθενῆ ἢ βοηθάω;» «Ἐπιμηκύνω τὸν θάνατο ἢ τὴν ζωή;» Βεβαίως θὰ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν καὶ ἐξαιρέσεις λόγω κόστους, ἀλλὰ εἴμαστε τυχεροί, ποὺ ἡ δική μας

γενιὰ οὐδέποτε ἀναγκάστηκε νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἓνας ἀσθενὴς πρέπει νὰ «φύγῃ» ἀπὸ τὴν ζωὴ λόγῳ κόστους, καὶ νὰ διακοπῇ μία θεραπεία λόγῳ κόστους. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀκριβότερους ἀσθενεῖς, ποὺ εἴχαμε στὸ Ὠνάσειο καὶ δυστυχῶς χάσαμε, κόστισε στὸ Δημόσιο 1.200.000 Εὐρώ. Αὐτὸ τὸ κόστος δὲν εἶναι κάτι νέο, μάλιστα σὲ ἄλλα πιδὲ ἀνεπτυγμένα κράτη εἶναι καὶ πολὺ μεγαλύτερο, ἀλλὰ θὰ ἦταν ἀδιανόητο νὰ ἐξαναγκάσουμε τὸν γιατρὸ νὰ σκέπτεται πρῶτα τὸ κόστος καὶ μετὰ τὴν ζωὴ, νὰ τὸ ὑπολογίξῃ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ, γιὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνεται τὸ σύνολο τῆς κοινωνίας. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀντιλαμβανώμαστε ἐγκαίρως, ὅτι κάτι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτύχῃ. Τὸ λογικώτερο, ποὺ θὰ πρέπει νὰ σκεφθοῦμε, εἶναι: «Ἐχει νόημα ἢ μήπως ὄχι;»

«Δ»: Στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα ὑπῆρξαν παραδείγματα ἐκούσιου τερματισμοῦ τῆς ζωῆς; Ἀναφέρονται οἱ Στωϊκοί, ἡ Κέα, ὅπως καὶ ἡ Μασσαλία. Πῶς ὠνομαζόταν τότε;

Τὸ θέμα τῆς «εὐθανασίας» ὁμοιάζει μὲ τὸ ἐκκρεμές, ποὺ πηγαίνει πότε στὴν μία πλευρὰ καὶ πότε στὴν ἄλλη. Οἱ Στωϊκοὶ παρατηροῦσαν τὴν Φύσιν καὶ ἔβλεπαν, ὅτι τὸ νερὸ ἐξατμιζόμενο μεταβάλλεται σὲ ἀέρα, ὅτι ὁ ἀέρας, ὅταν ξεσπᾷση φωτιά, ἐξαφανίζεται καὶ δὲν ὑπάρχει, ἀπὸ τὴν φωτιά μένει ἡ στάχτη καὶ γίνεται γῆ καὶ πάλι ἡ γῆ ξεπλένεται ἀπὸ τὴν βροχή, ποὺ πηγαίνει στὴν θάλασσα καὶ χάνεται, ἐνῶ ὁ θνήσκων ἄνθρωπος, ὅταν ἀποσυντίθεται, ἐπιστρέφει στὴν γῆ. Τοὺς Στωϊκοὺς αὐτὸς ὁ κύκλος τῶν φυσικῶν στοιχείων τοὺς ἐπειθε, πῶς, ἀφοῦ τὸ σῶμα δὲν ἔπαιξε τόσο ρόλο ὅσο ἡ ψυχὴ, ἄρα δὲν ἔπαιξε ρόλο καὶ πότε θὰ τὸ ἔχαναν. Συνεπῶς τὸ νὰ ἀναχωρήσῃ κάποιος Στωϊκὸς φιλόσοφος ἀπὸ τὴν ζωὴ ἦταν θέμα δικῆς του ἐπιλογῆς, καὶ ἔχουμε πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ποὺ τὸ τόλμησαν, ὅπως γιὰ παράδειγμα ὁ Κάτων ἢ ὁ Σενέκα ὁ ὁποῖος μάλιστα διεσώθη ἀπὸ τὸν γιατρό του, ἀλλὰ μόλις συνήλθε, ἔσπρωξε τὸν γιατρό του στὴν ἄκρην καὶ τερμάτισε τὴν ζωὴ του. Αὐτὸ ἦταν ἀποδεκτὸ χωρὶς συνέπειες καὶ χωρὶς ἐνοχές, ἔχουμε πολλὰ τέτοια παραδείγματα.

*Στὴν Κέα ὑπῆρχε
ἡ δυνατότητα μετὰ
τὰ 60 νὰ ζητήσῃ
ἐπίσημα κάποιος νὰ
τερματίσῃ τὴν ζωὴ
του, λαμβάνοντας
τὸ κώνειο ἀπὸ τὴν
Κοινότητα, ἀφοῦ
πρῶτα ἐξηγοῦσε τοὺς
λόγους, γιὰ τοὺς
ὁποίους ἀποφάσισε
κάτι τέτοιο.*

Στὴν Κέα ὑπῆρχε ἡ δυνατότητα μετὰ τὰ 60 νὰ ζητήσῃ ἐπίσημα κάποιος νὰ τερματίσῃ τὴν ζωὴ του, λαμβάνοντας τὸ κώνειο ἀπὸ τὴν Κοινότητα, ἀφοῦ πρῶτα ἐξηγοῦσε τοὺς λόγους, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀποφάσισε κάτι τέτοιο. Παρέθεταν μάλιστα καὶ ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα στοὺς φίλους τους. Ὑπάρχει ἡ μαρτυρία κάποιας γυναίκας 96 ἐτῶν, ὀνόματι Ἰουλιέττας, ποὺ κάλεσε στὸ ἀποχαιρετιστήριο γεῦμα τὴν Πομπήιον, λέγοντας, ὅτι: «ἀνταλλάσω τὸ ὑπόλοιπον τῆς δύσκολης ζωῆς μου μὲ ἓναν ἀξιοπρεπῆ καὶ εὐπρεπῆ θάνατον». Ἀλλὰ καὶ στὴν Μασσαλία τῶν Ἑλλήνων οἱ Ἕλληνες μποροῦσαν νὰ πάρουν τὸ φάρμακο καὶ νὰ τερματίσουν τὴν ζωὴ τους, ὅποτε ἤθελαν. Δὲν τὸ ἔλεγαν «εὐθανασία λοιπόν.

«Δ»: Ἡ «εὐθανασία» θὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ στὰ νεογνά, ποὺ γεννιοῦνται μὲ σοβαρὰ νοσήματα;

Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡμεῖς ἔχουμε τὴν δυνατότητα μὲ τὸν προγεννητικὸ ἔλεγχο νὰ ἀνιχνεύσουμε πολὺ πρὶν τὸν τοκετὸ σοβαρὲς κληρονομικὲς παθήσεις, ὅπως τὰ μογγολοειδῆ ἢ τὴν Μεσογειακὴ ἀναιμία κ.λπ. Ὅταν κάποτε μὲ τὴν οὐσία θαλιδομίδη, ποὺ ἐχορηγεῖτο γιὰ τὸν ποнокέφαλο, προέκυψαν τερατογενέσεις, καὶ γεννήθηκαν πάρα πολλὰ παιδιὰ χωρὶς χέρια καὶ πόδια, πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔζησαν καὶ καταξιώθηκαν, μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ κάποιος διάσημος βαρύντονος.

«Δ»: Πῶς κατοχυρώνονται νομικὰ ὁ ἀσθενὴς καὶ ὁ ἰατρός; Κινδυνεύουμε νὰ μετατραπῇ ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἐντατικῆς σὲ ἓναν δικτάτορα, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποφασίζῃ, ποιὸς θὰ ἐπιζήσῃ καὶ ποιὸς ὄχι;

Καθημερινὰ ὁ διευθυντὴς τῆς ἐντατικῆς εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἀποφασίσῃ ποιὸς διασωληνωμένος νὰ πάῃ στὸν ὄροφο τῶν διασωληνωμένων, διότι ἔχει λιγώτερες ἐλπίδες ἀπὸ τὸν νεοφερμένο, ποὺ εἰσέρχεται στὸν θάλαμο ἐκείνη τὴν στιγμή καὶ ἔχει περισσότερες ἐλπίδες. Πρόκειται γιὰ ἓνα ὄνειδος τῆς ἐλληνικῆς Πολιτείας, νὰ ὑπάρχουν τοὺλάχιστον 150 κρεβάτια πλήρως ἐξοπλισμένα καὶ νὰ μὴν λειτουργοῦν, ἐπειδὴ δὲν διορίζουν νοσηλευτικὸ προσωπικὸ καὶ ἀντ' αὐτοῦ διορίζουν διοικητικούς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι ὑπεράριθμοι.

Εὐτυχῶς στὸ Ὠνάσειο δὲν ἔχουμε αὐτὸ τὸ προτελευταῖο δίλημμα. Ἐκεῖ μποροῦμε νὰ σταματήσουμε τὰ χειρουργεῖα, ποὺ ἔρχονται, καὶ νὰ ποῦμε, ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ἄλλο χειρουργεῖο, ἀλλὰ σὲ ἄλλες ἐντατικὲς ἐντὸς τοῦ Λεκανοπεδίου, ξέρετε πάρα πολὺ καλά, ὅτι ὑπάρχουν ἀσθενεῖς ποὺ ἐκπνέουν μέσα στὰ ἀσθενοφόρα ἀπὸ τὴν ἀτέλειωτη ἀναμονή, ψάχνοντας νὰ βροῦν ἓνα κρεβάτι στὴν ἐντατική.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς θλιβερὲς συνθήκες γεννήθηκε στὴν Θεσσαλονίκη καὶ τὸ Νοσοκομεῖο τοῦ Παπαγεωργίου, διότι ὁ υἱὸς Παπαγεωργίου, μετὰ ἀπὸ 18 ὥρες ἀναμονῆς μέσα στὸ ὄχημα τοῦ Ε.Κ.Α.Β, ὑπέκνυψε στὸ μοιραῖο, χωρὶς νὰ ἔχῃ βρεθῇ κρεβάτι. Καὶ στὴν μνήμη τοῦ παιδιοῦ του ὁ πατέρας του ἔκτισε τὸ καλύτερο Νοσοκομεῖο στὴν Θεσσαλονίκη, προσφέροντας πάρα πολλὰ στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία καὶ μειώνοντας τὸ ἄγχος τῶν ἀσθενῶν. Ἐδῶ θέλω νὰ τονίσω, ὅτι κάποτε ἡ ἑταιρεία Ἐντατικῆς Θεραπείας θὰ ἔπρεπε νὰ κατηγορήσῃ τὴν Πολιτεία γιὰ φόνους ἐκ προμελέτης, διότι ἐκ προμελέτης γίνονται ὅλα αὐτά, ὄχι ἐξ ἀμελείας.

«Δ»: Συνεπώς ήδη τίθενται κάποια «κριτήρια» για την εισαγωγή ασθενών σε Μονάδες Έντατικής Θεραπείας, όπως είπατε. Ποιά ακριβώς είναι;

Καθημερινά τίθενται επί τάπητος τέτοια κριτήρια και το πιό απλό, που αντιμετωπίζει ένας διευθυντής Έντατικής Μονάδος σήμερα, είναι η ευθύνη του να σταθμίσει, ποιός έχει τις μεγαλύτερες ελπίδες. Αυτό σημαίνει, ότι, αντί να κάνουμε μία «έντατική Ειρήνης» στις Μονάδες, αναγκάζομαστε να κάνουμε μία Ίατρική, την οποία εφαρμόζει ένας στρατιωτικός ιατρός στον πόλεμο ή στις καταστροφές, όπου κάποιες στιγμές πρέπει να αφήσει χωρίς ελπίδα βαριά ασθενή, για να σώσει εκείνον, που έχει την ελπίδα. Καθορισμένα κριτήρια δεν θα τεθούν ποτέ, διότι καθημερινά αυτά τα ίδια κριτήρια είναι τελείως διαφορετικοῦ επιπέδου, ανάλογα με το τί έχει ο ιατρός μέσα στην έντατική και το πόσο βαριά ασθενής ή όχι τοῦ ἔρχεται κάθε στιγμή.

Ἡ διπλῇ πρόταση τοῦ Ἱπποκράτη

«Δ»: Μιλήστε μας για τὰ διπλᾶ κελεύσματα τοῦ Ἱπποκράτη.

Πράγματι ὁ Ἱπποκράτης μᾶς ἄφησε δύο κελεύσματα ἀντίθετα μεταξύ τους. Ἐνῶ ὑποστηρίζει τὴν ζωὴ, λέγοντας: «Οὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδενὶ αἰτηθεὶς θανάσιμον», παράλληλα τονίζει, πῶς, ὅταν ἡ ἀσθένεια ἔχη καταβάλλει τὸν ἀσθενή

όλοκληρωτικά, τότε ἡμεῖς οἱ ἰατροὶ δὲν πρέπει νὰ πηγαίνουμε ἐνάντια στὴν Φύση: «Καὶ τὸ μὴ ἐγχειρῆσαι τοῖσι κεκρατημένοισιν ὑπὸ τῶν νοσημάτων εἰδότας ὅτι ταῦτα οὐ δύναται ἰητρική.»

Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις ἔγραψε τὸν 18ον αἰῶνα τὴν διδακτορική του, ἂν θέλετε διατριβὴ «Περὶ Εὐθανασίας», ἓνα βιβλίο, τὸ ὁποῖο, μέχρι νὰ τὸ ὀλοκληρώσῃ, πέρασαν πάρα πολλὰ χρόνια καὶ στὸ ὁποῖο ἀποκαλεῖ «εὐθανασία» τὴν ὑποβοήθησιν τοῦ ἀσθενοῦς στὸ τελικὸ του στάδιο καὶ κυρίως τὴν ψυχικὴ ὑποβοήθησιν, στὸ πῶς θὰ κάνην τὸ μεγάλο πέρασμα ἥρεμα. Εἶναι ἓνα ἐκπληκτικὸ καίμενο, καί, πιστεύω, ὅτι κάθε κληρικὸς θὰ πρέπει νὰ διαβάσῃ, διότι αὐτὸ τελικὰ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καὶ τὸ ἔργο τους, ἀντὶ νὰ ταιριαστοῦν τὸν ἀσθενῆ με ἐξομολογήσεις γιὰ τὶς «ἁμαρτίες» του, τὶς ὁποῖες πιθανὸν νὰ μὴν θυμᾶται πλέον. Δυστυχῶς πρέπει νὰ πῶ, ὅτι οἱ κληρικοὶ δὲν ἔχουν πάρει αὐτὸν τὸν ρόλο ἀρκετὰ σοβαρά, παίζουν περισσότερο τὸν ρόλο τοῦ κριτῆ παρὰ ὁτιδήποτε ἄλλο. Ὁ ἀσθενὴς στὶς τελευταῖες του στιγμὲς δὲν πρέπει νὰ φοβάται.

Ἐπιβάλλεται ἡ ἀλλαγὴ

τῆς νοοτροπίας,

ξεκινῶντας ἀπὸ

τὸ σχολεῖο, ὅπως

ἐπιβάλλεται καὶ ἡ

θωράκιση τῆς ὑγείας

μὲ τὴν πρόληψη, τὴν

λίτῃ διατροφή καὶ τὴν

ἀσκήση, ἐνῶ σήμερα

ὁ Ἕλληνας κάνει τὰ

τελείως ἀντίθετα.

«Δ»: Τώρα ποὺ μπορούμε μέσφ τοῦ DNA νὰ προβλέψουμε τὶς ἀσθένειες, γιατί νὰ μὴν διδάξουν οἱ νέοι γιατροὶ στὰ σχολεῖα, ὡς κύριο μάθημα, τὴν περιφρουρήσῃ τῆς Ὑγείας καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐνεδρεῖν, ὥστε οἱ μελλοντικοὶ πολῖτες νὰ μὴν καταλήγουν στὴν ἐντατικὴ τόσο εὐκόλα;

Χωρὶς συζήτηση αὐτὸ θὰ ἦταν τὸ ἰδανικόν, διότι ὁ Ἕλληνας ξέχασε ὅτι εἶναι καθήκον του νὰ περιφρουρῇ τὴν ὑγεία του καὶ ὄχι νὰ παίξῃ μαζί της. Θὰ ἔχουμε ἄριστα ἀποτελέσματα, ἀλλὰ ἔχουμε πολὺ δρόμο νὰ διανύσουμε, μέχρι νὰ φθάσουμε ἕως ἐκεῖ, με μιὰ Πολιτεία χωρὶς Παιδεία, ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν ὑγεία τῶν πολιτῶν της.

Ὅταν ἓνας γιατρὸς διδάσκη στὰ παιδιὰ τὶς βλαβερὲς ιδιότητες τῆς σοκολάτας, τῆς ζάχαρης, τῆς ὑπερκατανάλωσης φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ὅταν δοῦν στὶς διαφάνειες τὸ πῶς καταντᾷ ἓνα προσβεβλημένο συκῶτι, πῶς καταν-

τοῦν οἱ ἀρτηρίες καὶ ἡ καρδιά, τότε, ναί, θὰ ἔχουμε ὑγιεῖς πολῖτες, θὰ ἐπανέλθουμε στὸ «πᾶν μέτρον ἄριστον». Τὸ πρόβλημα τοῦ σημερινοῦ σχολείου εἶναι, ὅτι ἔχει γεμίσει ἀπὸ γνώση, τὶς περισσότερες φορὲς ἄχρηστη, ἐνῶ ἔχουν καταργηθῇ τὰ πιὸ βασικὰ πράγματα, ὅπως εἶναι τὰ ἀρχαῖα Ἑλληνικά, τὰ ὁποῖα διέπλασαν συνείδηση, διεμόρφωναν τρόπο σκέψης καὶ τρόπο συμπεριφορᾶς, καὶ τὰ ὁποῖα ἀτυχῶς καταργήθηκαν, ἐξ οὗ καὶ πλέον βλέπουμε τὴν φοβερὴ ἀλλοίωση τοῦ Ἑλλήνος, ὁ ὁποῖος κυττάξῃ μόνον τὸν ἑαυτό του, τὴν τσέπη του καὶ τὴν κοιλιά του.

Χρειάζεται ἐπείγουσα ἀλλαγὴ καὶ στὴν νοοτροπία τῶν γονιῶν, διότι τὸ δρᾶμα τοὺς εἶναι, πῶς τοὺς ἀπέμεινε μόνον ἡ διασκέδαση τῆς βραδινῆς ἐξόδου σὲ κάποια ταβέρνα, με ἄφθογο ἀνθυγιεινὸ φαγητὸ καὶ ποτό, συνήθεια ποὺ τὴν μεταβιβάζουν καὶ στὰ παιδιὰ τους. Οἱ σύγχρονοι ἄνθρωποι, ἐπειδὴ δὲν ἔμαθαν νὰ σκέπτονται

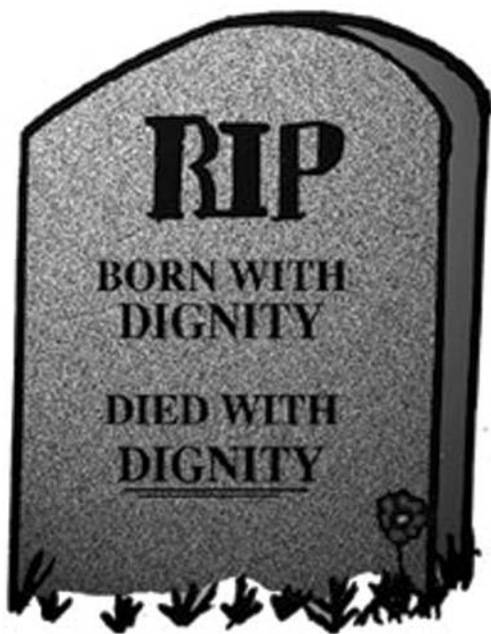
καὶ νὰ ἐπικοινωνοῦν, ἀντισταθμίζουν αὐτὴν τὴν ἀπώλεια τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τεράστιες ποσότητες φαγητοῦ καὶ ἀντὶ νὰ λύσουν τὰ προβλήματά τους, δυστυχῶς τὰ τρῶνε.

Μὲ τοὺς ἐμβολιασμοὺς καὶ τὴν δίαιτα ἔσβησαν πολλὲς ἀσθένειες, ἀλλὰ αὐτό, ποὺ διαπιστώσαμε τὰ τελευταῖα χρόνια, εἶναι, ὅτι ὅλο καὶ περισσότερο αὐξάνονται τὰ ὀξέα περιστατικά, ἐνῶ σβήνουν οἱ χρόνιες παθήσεις, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐντατικοποιῆται πιὸ πολὺ ἡ Ἰατρικὴ, παρὰ νὰ ἀπλοποιῆται. Μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιον Πόλεμον ὁ μέσος ὅρος ζωῆς ἦταν τὸ πολὺ 58-60 χρόνια, τὸ 1972 ἦταν στὰ 68 χρόνια καὶ σήμερα ἡ ζωὴ ἐπιμηκύνθηκε στὰ 84 χρόνια. Συνεπῶς ἐπιβάλλεται ἡ ἀλλαγὴ τῆς νοοτροπίας, ξεκινῶντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο, ὅπως ἐπιβάλλεται καὶ ἡ θωράκιση τῆς υγείας μὲ τὴν πρόληψη, τὴν λιτὴ διατροφή καὶ τὴν ἄσκηση, ἐνῶ σήμερα ὁ Ἕλληνας κάνει τὰ τελείως ἀντίθετα.

Ὑπολογίζουμε, ὅτι ἐφ' ὅσον ἐξαντληθῇ ὁ καρκίνος καὶ ἐλέγξουμε τὴν ἀρτηριοσκληρυνση, ὁ ἄνθρωπος θὰ ζῇ 120 χρόνια. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν θὰ ἔχουμε υγιεῖς πολῖτες, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ ἐργάζονται καὶ νὰ παράγουν, τότε θὰ εἶναι πλέον ὁ καιρὸς νὰ στρέψουμε τὴν προσοχή μας πρὸς τὴν δυσανάλογη αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ τῆς γῆς, ποὺ διπλασιάζεται κάθε 30 χρόνια καὶ τότε θὰ πρέπει νὰ βροῦμε μὲ ποῖο τρόπο θὰ ἐπέμβουμε ἐκεῖ, πρὶν ἢ Γῆ φθάσῃ στὸ σημεῖο, ποὺ δὲν θὰ μπορῇ νὰ μᾶς θρέψῃ.

«Δ»: *Ὁ Διεθνὴς Κώδικας Ἰατρικῆς Ἠθικῆς καὶ ἡ διεθνὴς νομοθεσία διέπονται ἔντονα ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Ἱπποκρατικοῦ Ὁρκου. Ἀπαγορεύεται ἡ ἀμβλωση, ἡ εὐθανασία καὶ ὁ φόνος ἀπὸ φιλευσπλαγχνία. Θὰ ἀνατρέψουν τὸν Ἱπποκράτη στὰ διεθνή Ἰατρικὰ Συνέδρια; Γιατί δὲν προτείνουν κάτι ἄλλο, παρὰ μόνον «εὐθανασία»;*

Ὅπως ἔχω τονίσει ἐπανειλημμένα, ἤδη ἀπὸ τὸ 1972, θὰ πρέπει νὰ δοῦμε αὐτὴν τὴν ἀντίθεση τοῦ Ἱπποκρατικοῦ Ὁρκου καὶ νὰ καταλάβουμε, ὅτι ὁ ὀρισμὸς τῆς Ἰατρικῆς εἶναι: «νὰ θεραπεύσω τὴν ἀσθένεια, νὰ ἀμβλύνω τὰ συμπτώματα τοῦ ἀσθενοῦς καί, ἐὰν δὲν μπορῶ, τότε νὰ ἀφήσω τὴν Φύση νὰ πάρῃ τὸν δρόμο της.» Ἐπειδὴ ὅλοι οἱ γιατροὶ σήμερα ἔπαψαν νὰ γνωρίζουν ἀρχαῖα Ἑλληνικά, ὀρκίζονται χωρὶς νὰ ἔχουν κατανοήσῃ ὁλόκληρο τὸ ἱπποκρατικὸ κείμενο καὶ

*Γεννήθηκε μὲ ἀξιοπρέπεια,
πέθανε μὲ ἀξιοπρέπεια.*

ἔχουν γίνει μονομερεῖς, ἐξετάζοντας μόνον τὴν μία πλευρά, ἀντὶ νὰ βλέπουν τὸ σύνολο τοῦ ἱποκρατικοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖο εἶναι πολὺ πιδ πλατὺ ἀπ' ὅ,τι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ὅρκος.

Τώρα, ὅσον ἀφορᾷ στὴν ἀπάλειψη τοῦ ὅρου «εὐθανασία», ἤδη οἱ Ἀγγλοσάξονες χρησιμοποιοῦν τὸν ὅρο τοῦ «ἀκροτελεύτιου διλήμματος», διότι, ὅπως ἤδη τόνισα, αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ καθημερινό μας πρόβλημα. Εἴτε ὁ χειρουργὸς θὰ προβληματίζεται μὲ τὴν προχωρημένη ἡλικία τοῦ ἀσθενοῦς καὶ τὸ ἐὰν θὰ ἀντέξῃ τὴν ἐπέμβαση ἢ ὄχι εἴτε μὲ τὸ ὅτι ἡ ἐγχείρηση ἔχει πολλὰ-πολλὰ ρίσκα.

Ἐπίσης μπορεῖ ἓνας χειρουργὸς νὰ ἀφαιρῇ μὲ ἐπιτυχία μία χολή, ἀλλὰ νὰ μὴν μπορῇ νὰ ἀφαιρέσῃ ἓναν ὄγκο τῆς χολῆς, καὶ τότε πρέπει νὰ ὑποδείξῃ κάποιον ἄλλο ἱατρικὸ κέντρο. Μόνον μέσω τοῦ διαλόγου θὰ μπορέσουν νὰ λυθοῦν ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα. Χρειάζεται πληροφόρηση γιὰ τὸ τί μπορούμε νὰ κάνουμε καὶ μέχρι ποῦ μπορούμε νὰ φθάσουμε σήμερα.

«Δ»: Τελικὰ ἡ ἐντατικὴ εἶναι κάτι καλὸ ἢ κακό;

Ἡ λέξις «εὐθανασία»,

γιὰ τοὺς Ἕλληνες

οὐδέποτε σήμαινε τὴν

ἱατρικὴ παρέμβαση

καὶ θὰ πρέπει νὰ

ἀπαλειφθῇ ἀπὸ τὸ

ἱατρικὸ λεξιλόγιο.

Ἀντίθετα «Τὸ

γῆρας τιμᾶν» ἦταν

ὑποχρέωση ὄλων τῶν

ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ἡ ἐντατικὴ δὲν εἶναι κατάντια, ὅπως τὴν θεωροῦν οἱ περισσότεροι, ἀλλὰ εἶναι μία ἐξέλιξη, ποὺ μᾶς φέρνει σὲ ὅλο καὶ περισσότερα διλήμματα, στὰ ὁποῖα θὰ πρέπῃ νὰ εἴμαστε ἔτοιμοι ψυχικά, νὰ ὑπάρξῃ μία συνείδηση, τὴν ὁποία θὰ ἔχουμε πλάσει στὸν ἄνθρωπο μέσα στὸ σχολεῖο, στὴν συνέχεια θὰ πλάσουμε τὴν ἱατρικὴ συνείδηση μέσα στὸ πανεπιστήμιο, ὥστε νὰ μπορῇ ὁ κάθε γιατρὸς νὰ ἀντιμετωπίσῃ ὅλα αὐτὰ τὰ προβλήματα ἀνθρωπιστικὰ καὶ ὄχι ὑλιστικὰ, μὲ γνώμονα πάντα: «πονᾷ ὁ ἀσθενὴς ἢ ὄχι;» Καί: «ὅταν πονᾷ, καὶ δὲν μπορούμε νὰ τοῦ ἀπαλύνουμε τὸν πόνο, τότε γιατί νὰ τὸν ταλαιπωροῦμε;» Εἶναι πολὺ σημαντικὰ ἐρωτήματα αὐτά.

«Δ»: Ἐὰν εἰσαχθῇ κάποιος πᾶμπλουτος ἀσθενὴς στὴν ἐντατικὴ, μήπως οἱ κληρονόμοι του θὰ μπορούν νὰ ζητήσουν «εὐθανασία», προκειμένου νὰ τὸν κληρονομήσουν;

Ὅχι, αὐτὰ δὲν γίνονται, τοῦλάχιστον στὴν Ἑλλάδα. Γίνονται σὲ μέρη μὲ Μαφίες, ὅπου στέλνουν ἓναν ἐκτελεστή, γιὰ νὰ «καθαρίσῃ» κάποιον ἐν γνώσει τους. Δὲν νομίζω, πὼς αὐτὴν τὴν στιγμή εἰδικά, μὲ ὅλες τὶς συζητήσεις ποὺ ἔχουν γίνει μετὰ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ὅτι θὰ ὑπάρξουν γιατροί, οἱ ὁποῖοι θὰ σκοτώνουν ἐν ψυχρῷ ἓναν ἄνθρωπο γιὰ οἰκονομικοὺς λόγους. Ἀκόμη καὶ τὸ πολυσυζητημένο σήριαλ τῆς δολοφονίας ἀνυπεράσπιστων παιδιῶν στὴν Λατινικὴ Ἀμερικὴ, γιὰ νὰ ἀφαιρέσουν τὰ ὄργανά τους, εἶναι καθαρὰ δημοσιογραφικὴ ἐμπνευση κάποιου δημοσιογράφου, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ «πουλάει» σὰν θέμα. Οὐδέποτε αὐτοὶ οἱ ἰσχυρισμοὶ ἐπιβεβαιώθηκαν, διότι καὶ ἡ Ἱατρικὴ Κοινότητα παρακολουθεῖ τὸ θέμα.

«Δ»: Τί ἐννοεῖτε λέγοντας, ὅτι μετὰ τὸν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο οἱ γιατροὶ ὅλου τοῦ κόσμου συζήτησαν πολὺ σοβαρὰ θέματα;

Γνωρίζουμε ὅλοι, ὅτι οἱ Ναζὶ σκότωσαν ἐν ψυχρῷ ἀσθενεῖς μὲ ψυχικὰ νοσήματα καὶ ἀργότερα ἐξώντωσαν καὶ ἄλλες πολλὲς ἐθνότητες, ὅχι μόνον μία, καὶ ὅτι στὴν δίκη τῆς Νυρεμβέργης καταδικάστηκαν πολὺ αὐστηρὰ πολλὰ ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ γιατροί, ποὺ ἔκαναν πειράματα πάνω σὲ ἀσθενεῖς, καὶ ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ θέματος ἔγινε μία τεράστια συζήτηση, καὶ μάλιστα τὸ ἄρθρο 300 τοῦ Ἑλληνικοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, τὸ ὁποῖο καταδικάζει κάποιες πράξεις τῶν ἱατρῶν ὡς κακοὺργήματα, βασίζεται στὶς ἀποφάσεις τῆς Δίκης τῆς Νυρεμβέργης καὶ θεσπίστηκε τὸ 1952, μετὰ τὴν δίκη αὐτή. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξήγησαν οἱ νομικοὶ πάρα πολὺ ὥραϊα στὸ τραπέζι τῶν νομικῶν, καὶ τώρα ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ ἀλλάξουν.

«Τὸ γῆρας τιμᾶν»

λέξεις «εὐθανασία», γιὰ τοὺς Ἕλληνες οὐδέποτε σήμαινε τὴν ἱατρικὴ παρέμβαση καὶ θὰ πρέπει νὰ ἀπαλειφθῇ ἀπὸ τὸ ἱατρικὸ λεξιλόγιο. Ἀντίθετα «Τὸ γῆρας τιμᾶν», ἦταν ὑποχρέωση ὅλων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ τὸ Ἀττικὸ Δίκαιο ἀπαγόρευε νὰ ἐκλεγῇ κάποιος ἀρχοντας τῶν Ἀθηνῶν, ἐὰν δὲν φρόντιζε τοὺς γονεῖς του μὲ στοργή, ὅσο ἦταν στὴν ζωὴ, καὶ ἐὰν δὲν φρόντιζε τοὺς τάφους αὐτῶν, ὅταν πλέον εἶχαν φύγει. «ἐὰν γονεὺς εὖ ποιεῖ» καὶ «ἐὰν τοὺς τάφους αὐτῶν κοσμεῖ» (Δείναρχος κατὰ Ἀριστογείτονος 22 –σελ. 429).

Στὴν Ἀσία ὅμως ἦταν νόμιμο νὰ ἐξαφανίζονται τοὺς ὑπερβαίνοντας τὰ 60 χρόνια τους, εἴτε μὲ ἀπομόνωση μακριὰ ἀπὸ τὴν Κοινότητα, ὅπου πέθαιναν ἀπὸ ἀσιτία, εἴτε γκρεμίζοντάς τους ἀπὸ τοὺς βράχους. Οἱ Ρωμαῖοι ἐξώριζαν σὲ ἄγωνα νησιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, ὥστε νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὸ κόστος τῆς περίθαλψης καὶ τὸ βάρος τῶν συντάξεων, προκειμένου νὰ καρπώνονται οἱ ἴδιοι στὸ ἀκέραιο τὴν βαρεῖα φορολογία.

* * *

Ἄ κρίσιμα σημεῖα τοῦ ἐπώδυνου θέματος τῆς «εὐθανασίας» εἶναι, τὸ πῶς θὰ κατοχυρωθῇ αὐτὸ νομικά, τὸ πῶς τὸ τοποθετοῦν οἱ γιατροὶ σήμερα καὶ τὸ πῶς θὰ τὸ ἐρμηνεύσουν οἱ λεγεωνάριοι τῆς ἐξουσίας αὔριο. Εἶναι κάτι, ποὺ θὰ πρέπει νὰ λάβουν πολὺ σοβαρὰ ὑπ’ ὄψιν τους οἱ ἐπιστήμονες, διότι μπορεῖ μὲν ἡ Ἱατρικὴ νὰ μὴν ἔχη τὴν δύναμη νὰ κἀνὴ τὸ πᾶν ἐπ’ ἀγαθῷ, ἀλλὰ οἱ ἐξουσιαστὲς τὴν ἔχουν καὶ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση μάλιστα.

*Μπορεῖ μὲν ἡ Ἱατρικὴ
νὰ μὴν ἔχῃ τὴν
δύναμη νὰ κἀνὴ τὸ
πᾶν ἐπ’ ἀγαθῷ, ἀλλὰ
οἱ ἐξουσιαστὲς τὴν
ἔχουν καὶ πρὸς τὴν
ἀντίθετη κατεύθυνση
μάλιστα.*

Ἀγγελικὴ Ρέτουλα

«ΠΑΡ' ΕΚΤΟΣ ΤΑ ΓΕΝΕΙΑ, ΕΧΕΙ ΚΑΙ ΒΥΖΙΑ ΜΕΓΑΛΑ»...

ὁ βιβλίον «Μερικὴ διάγνωσις ἐκ τῶν παλαιῶν φιλοσόφων περὶ φύσεως» (Βενετία 1682), στὸ ὁποῖο περιγράφονται διάφορα ζῶα, εἶναι χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τῆς ποιότητος τῆς παρεχόμενης καὶ ἐλεγχόμενης ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν παιδείας κατὰ τὴν Τουρκοκρατίαν. Τὸ συνέγραψε ὁ Δαμασκηνὸς ὁ Στουδίτης, μητροπολίτης τοῦ ἰστ' αἰῶνα, ποὺ εἶχε παρακολουθήσει μαθήματα θεολογικοῦ περιεχομένου στὴ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ, ἐνῷ ἀργότερα ἀνέλαβε καὶ διδακτικὰ καθήκοντα διατηρῶντας κύκλον μαθητῶν, στὸν ὁποῖο συμπεριλαμβάνονταν οἱ μετέπειτα πατριάρχες Κωνσταντινουπόλεως Μητροφάνης καὶ Ἱερεμίας Β' ὁ Τρανός.

Ὁ θαλάσσιος βοῦς, ποὺ τρώει ψαράδες

τὸ κεφάλαιο περὶ βοῶς διαβάζουμε, ὅτι ὁ βοῦς εἶναι ζῷον «πολλὰ ὠφέλιμον εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου, διότι ποιεῖ γάλα καλόν». «Ἄμα ἀποθάνῃ, ἀπὸ τὸ κορμὶ του γεννῶνται μέλισσαι καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλαιον γεννᾶται ὁ Βασιλεὺς τῶν μελισσῶν.» Στὸ ἴδιον κεφάλαιο περιγράφεται καὶ ὁ θαλάσσιος βοῦς «ὡσὰν εἰς τὴν γῆν. Καὶ δὲν τρώγει ψάρια, νὰ ζήσῃ. Μόνον ἐὰν ἰδῇ τινα κυνηγὸν ψαρῶν, ὅπου κάθεται εἰς τὴν ἄκρην τῆς θαλάσσης, εἰς πέτρην ὑψηλὴν καὶ κυνηγᾷ μετ' αὐτοῦ τὰ ψάρια, πηδᾷ ἀπὸ τὸ νερὸν καὶ ρίπτει τὸν ἄνθρωπον μέσα εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸν τρώγει. Διὰ τοῦτο οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἑρυθρᾶς Θαλάσσης, φοβούμενοι ἐξ αὐτοῦ, ὅταν κυνηγοῦσι ψάρια, δὲν κάθονται εἰς τὸν τόπον, ὅπου εἶναι βαθύς. Διὰ νὰ μὴν βγῇ ὁ βοῦς ἐκεῖνος καὶ ρίψῃ αὐτοὺς εἰς τὸ βάθος καὶ θανατώσῃ αὐτούς. Ἀλλὰ κάθονται εἰς ἄβαθον μέρος. Καὶ ὁ ἕνας ρίπτει τὸ ἀγκίστρι, καὶ οἱ σύντροφοί του στέκονται καὶ βλέπουν τὴν θάλασσαν. Ὅταν δὲ νὰ μὴν εὔρῃ ἄνθρωπον νὰ φάγῃ, τρώγει τὸν πηλὸν τῆς θαλάσσης, ὥσπερ ὁ χοῖρος εἰς τὴν γῆν. Καὶ οὕτως ζῇ.»

Ὁ ὄνοκένταυρος, ποὺ κάνει ἀπεργία πείνας

πάρχει ὅμως καὶ ὁ ὄνοκένταυρος, ὁ ὁποῖος περιγράφεται μάλιστα ἀπὸ τὸν Δαμασκηνὸ ὡς ἐξῆς: «Εἶναι καὶ ἄλλο ζῷον εἰς τὴν Ἰνδίαν καὶ λέγεται ὄνοκένταυρος. Καὶ ἀπὸ τὴν μέσην καὶ ἄνω εἶναι ὡσὰν ἄνδρα μετ' ὀπίσσω, μετὰ κεφαλὴν καὶ μαλλιά. Παρ' ἐκτὸς τὰ γενεῖα ἔχει καὶ βυζιά μεγάλα. Ἀπὸ δὲ τὴν μέσην καὶ κάτω ὡσὰν γάιδαρος τέλειος. Καὶ δὲν περιπατεῖ ὡσὰν τὰ ἄλλα ζῶα, ἀλλὰ ἀείποτε τρέχει. Καὶ ὡσὰν

ΠΕΡΙ Ο'ΝΟΚΕΝΤΑΥΡΟΥ.

Εἶμαι ἕ ἄλλο ζῶον εἰς τῷ ἰ μδίᾳ, ὧ λέγεται
Ὁ'νοκέμταυρος. Καὶ ἄπο τῷ μείσῳ ὧ ἄνω
εἶμαι ὡσὰν ἄνδρας μὲ πρόσωπον, μὲ κεφαλῇ,
μὲ μαλλιά. Παρικτος τὰ γένηα. ἔχει δὲ καὶ βυ-
ζιά μεγάλα. Ἀ'πο δὲ τῷ μεσίῳ, καὶ κάτω ὡσὰν
Γαῖδαρος τέλειος. καὶ δὲν περὶ πατεῖ ὡσὰν τὰ
ἄλλα ζῶα, ἀλλ' αἰέποτε τρέχει. Καὶ ὡσὰν ἀγα-
μακτῆς, γέκεται ἕ ἀμασαίνει ὡσὰν ἄνθρωπος.
Ὅταν δὲ τὸν πιάσῃ οἱ ἄνθρωποι δὲν θέλη μὰ
ζῇ παντελῶς. Διότι δὲν τρώγει τίποτες φαγὴν
εἰς τρόπον ὅπου ἔτῃ ἄπο θήσκει. Καὶ κάλλια
ἔχει τὸν θάνατόν τε, παρὰ μὰ δουλωθεῖ εἰς χεῖ-
ρας ἀνθρώπων.

Φωτοτυπία σελίδας τοῦ σχολικοῦ βιβλίου «Διάγνωσις» (1682) τοῦ πατριαρχικοῦ διδα-
σκάλου μητροπολίτη Λαμασκηνοῦ τοῦ Στουδίτου, ποὺ ἐδιδάσκετο στὰ σχολεῖα, ποὺ
ἤλεγχε τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ἐχει ἐκδοθῇ ἐννέα φορές.

ἀγανακτήσῃ, στέκεται καὶ ἀνασαίνει ὡσὰν ἄνθρωπος. Ὅταν δὲ τὸν πιάσουν οἱ
ἄνθρωποι, δὲν θέλει νὰ ζῇ παντελῶς. Διότι δὲν τρώγει τίποτες φαγὴν εἰς τρόπον,
ὅπου ἔτσι ἀποθνήσκει. Καὶ κάλλια ἔχει τὸν θάνατόν του, παρὰ νὰ δουλωθῇ εἰς
χεῖρας ἀνθρώπων.»

Ἡ τελευταῖα πρὶν τὴν Ἐπανάστασι χρόνια κορυφώθηκε ἡ προσπά-
θεια ἀπὸ τοὺς διαφωτιστὲς γιὰ τὴν ἵδρυσι ἀξιόλογων σχολείων, τὸν
ἐξοπλισμὸν τοὺς μὲ ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ ὄργανα καὶ τὴν ἐπ' ἀνδρῶ-
σιν τοὺς μὲ καταρτισμένους καθηγητὰς. Μὲ τὴν ἀρωγὴν τοῦ Ἀδ. Κοραΐ
γιὰ παραδείγμα ἡ βιβλιοθήκη τῆς Σχολῆς τῆς Χίου ἔφθασε νὰ διαθέτῃ
30.000 τόμους βιβλίων. Ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἀνοχὴν τῆς ὀθωμανικῆς ἐξουσίας, ὅχι
ὅμως τοῦ Πατριαρχείου, τὸ ὁποῖο ἀντιδρούσε, καθ' ὅτι ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας
στηρίζεται στὴν ἀμάθεια τοῦ λαοῦ. Ὁ Γρηγόριος Ε' ἔλαβε σκληρότατα μέτρα (βλ.
«Ἡ ἱερὰ ἐξέτασις τοῦ Γρηγορίου Ε'», τ. 305), μετὰ τῶν ὁποίων ἦταν τὸ κλείσιμον
ὅλων τῶν σχολείων, ποὺ δὲν λειτουργοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν του, καὶ οἱ διώξεις
τῶν καθηγητῶν τοὺς.

Γιῶργος Γαλανὸς

Ἡ Παναγία σὲ χριστιανικὴ εἰκονογραφία, ἐνῶ καταπατᾷ τὸν Ἄθωνα.
(Γ. Λάζαρη: «Ἡ Θαμμένη Ἑλλάδα», «Δ», 2006.)

ΦΑΙΑ ΦΕΡΟΝΤΕΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΕΣ ΕΦΕΡΑΝ ΕΣ ΕΔΑΦΟΣ ΤΙΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

“

χερσόνησος τοῦ Ἀθωνα ὑπῆρξε ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων κατάσπαρτη ἀπὸ ἐλληνικοὺς πληθυσμούς, ποὺ ἱδρυσαν καὶ κατοίκησαν πολλὲς πόλεις, μὲ κυριώτερες τίς: Σάνη, Παλαιώριο, Θύσσο, Κλεωνές, Ἀκρόθωους, Ἀπολλωνία, Χάραδρο, Ὀλόφυξο, Δῖον κ.λπ. Στὶς Καρυὲς ὑπῆρχε τὸ ὀνομαστὸ ἱερὸ τῆς Καρύας ἢ Καρυάτιδος Ἀρτέμιδος, τὸ ὁποῖο ἦταν ἄβατο γιὰ τοὺς ἄνδρες, καθ' ὅτι ἀποτελοῦσε τόπο μύησης τῶν νεαρῶν γυναικῶν, ποὺ στέλνονταν μετὰ ὡς προwhιέρειες στὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἱερὰ τῆς θεᾶς. Ὑπῆρχε ἐπίσης Μαντεῖο τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ ἱερὰ τοῦ Ὁμολωίου καὶ Φυξίου Διός, τοῦ Διονύσου, τοῦ Ἡρακλέους, τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Δήμητρας, τῆς Ἥρας κ.λπ. Στὸν Ἀθωνα δέσποζε καὶ τὸ μεγαλειῶδες ἄγαλμα τοῦ Ἀθῶου Διός.

Οἱ Ἕλληνες ἐκδιώχθηκαν ἀπὸ τὸν Ἀθωνα ἀπὸ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο, ὁ ὁποῖος τὸ 324 μ.Χ. ἐξαπέλυσε μέγα διωγμὸ ἐναντίον τους, κατέστρεψε ὅλα τὰ ἐλληνικὰ ἱερὰ κι ἐγκατέστησε ἐκεῖ τοὺς πρῶτους μοναχοὺς. Οἱ χριστιανικὲς παραδόσεις φέρουν τὴν Παναγία νὰ ζητᾷ ἀπὸ τὸν υἱό της νὰ τῆς παραχωρήσῃ ὅλο τὸ ὄρος σὰν δῶρο, «*παρ' ὅλο ποὺ οἱ κάτοικοί του λάτρευαν τὰ εἰδῶλα ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρη*», ὅπως κι ἐγίνε. Μόλις ἡ Παναγία πάτησε στὸν Ἀθωνα, τὰ ἐλληνικὰ ἱερὰ -σύμφωνα πάντα μὲ τίς χριστιανικὲς παραδόσεις- ἄρχισαν νὰ γκρεμίζονται ἀπὸ μόνα τους. Θεμελιωτῆς τοῦ ὠργανωμένου μοναχισμοῦ στὸ Ἅγιο Ὄρος θεωρεῖται ὁ ὁσῖος Ἀθανάσιος Ἀθωνίτης (1' αἰ. μ.Χ.).

Τὰ μοναστήρια ὑποστηρίζονταν οἰκονομικὰ ἀπὸ τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορες. Σημαντικὰ ἔσοδα ἀποκομίζονταν κι ἀπὸ τοὺς ρωμιοὺς, οἱ ὁποῖοι κατέφευγαν στὸ ὄρος ἀναζητῶντας τὴ μεσολάβηση τῶν μοναχῶν πρὸς τὸν Γιαχβὲ γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση προβλημάτων τους, κυρίως ἀσθενειῶν. Ὀλολίδια κατάστασις συνεχίζεται βέβαια καὶ στὶς μέρες μας.

1

2

3

4

5

6

Σημερινές εικόνες από τις καταστροφές του Έλληνικού Πολιτισμού από τους χριστιανούς στο Άγιο Όρος.

1, 2, 3: Μονή Μεγίστης Λαύρας.

4: Μονή Ίβήρων.

5-6: Μονή Σταυρονικήτα.

Ἔτσι τὰ μοναστήρια σύντομα γέμισαν μὲ θαυματουργές εἰκόνες, κυρίως τῆς Παναγίας, ὅπως: Κυρίας τῶν Ἀγγέλων, Ἄξιόν Ἐστι, Κουκουξέλισσας, Πορταίτισσας, Γερόντισσας, Τριχερούσας, Βρεφοκρατούσας, Γαλακτοτροφούσας, Δακρυρροούσας κ.τ.λ.. Ἐκτὸς ἀπὸ εἰκόνες σ' ὅλες τὶς μονὲς συσσωρεύτηκαν πολλὰ τεμάχια ὁσίων ἀγίων (λείψανα), κομμάτια ἀπὸ τὸ σταυρό, ποὺ σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦ (τίμιο ξύλο), ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἄλλα ἀπίστευτα ἀντικείμενα, ὅπως: μέρος ἀπὸ τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖο ἔδωσαν τὸ σφουγγάρι μὲ τὸ ξύδι στὸν Ἰησοῦ (Μονὴ Βατοπεδίου), τεμάχια ἀπὸ τὰ δῶρα τῶν μάγων στὸ νεογέννητο Ἰησοῦ (Μονὴ Ἁγίου Παύλου), ἓνα καρφί ἀπὸ τὴ σταύρωση (Μονὴ Φιλοθέου), μέρος ἀπὸ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι (Μονὴ Χελανδαρίου) κ.λπ.

Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἄθωνα πρόσφεραν ἀμέσως ὑποταγὴ στοὺς σουλτάνους, ὅποτε, ὅταν ὁ Μουράτ Β΄ κυρίευσε τὴ Θεσσαλονίκη, τοὺς ἀναγνώρισε τὶς ἰδιοκτησίεις τῶν μονῶν, πρᾶγμα ποὺ ἐπικυρώθηκε ἀργότερα κι ἀπὸ τὸν Μωάμεθ Β΄ τὸν Πορθητή.

* * *

τὸ Ἅγιο Ὅρος σήμερα ὑπάρχουν καὶ λειτουργοῦν εἴκοσι συνολικὰ μονές, μὲ πολλοὺς μοναστικούς οἰκισμούς. Οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς μονὲς ἔχουν κτισθῇ στὴ θέση ἀρχαίων ἐλληνικῶν οἰκισμῶν μὲ χρῆση ἀρχαίου ὑλικοῦ, ὅπως ἡ Μονὴ Μεγίστης Λαύρας, ποὺ ἔχει κτισθῇ ἐπὶ τῶν Ἀκροθῶων, ἡ Μονὴ Ἰβήρων ἐπὶ τοῦ Χαράδρου, ἡ Μονὴ Παντοκράτορα ἐπὶ τοῦ Ὀλοφύξου, ἡ Μονὴ Ἐσφιγμένου ἐπὶ τοῦ Δίου, ἡ Μονὴ Κασταμονίτου ἐπὶ τοῦ Θύσσου, ἡ Μονὴ Ξηροποτάμου ἐπὶ τῶν Κλεωνῶν κ.ἄ.. Στὴ θέση τῆς Μονῆς Φιλοθέου ὑπῆρχε Ἀσκληπιεῖο, ἐνῶ στὴ θέση τῆς Μονῆς Γρηγορίου ναὸς τοῦ Ποσειδῶνα. Στὴ Νέα Σκήτη τῆς Μονῆς Ἁγίου Παύλου ἔχουν βρεθῇ ἀρχαῖοι τάφοι μὲ σημαντικὰ κτερίσματα. Στὴ δόμηση τῶν μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἔχουν χρησιμοποιηθῇ κίονες, κιονόκρανα διαφόρων τύπων, ἐπιθήματα, θωράκια (τοποθετημένα κυρίως στὶς φιάλες ἀγιασμοῦ) καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ὑλικά. Στὶς προσόψεις ἀλλὰ καὶ στὶς πλευρὲς τῶν ναῶν, καθὼς καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα σημεῖα στὰ διάφορα οἰκοδομήματα, βρίσκονται ἐντοιχισμένες ἀρχαῖες μαρμάρινες ἢ λίθινες πλάκες μὲ ἀνάγλυφες παραστάσεις ἢ γεωμετρικὰ σχέδια. ☪

(Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο: «Ἡ Θαμμένη Ἑλλάδα», ἔκδ. «Δαυλός», 2006.)

*Οἱ μοναχοὶ τοῦ Ἄθωνα
πρόσφεραν ἀμέσως
ὑποταγὴ στοὺς σουλτάνους,
ὅποτε, ὅταν ὁ Μουράτ Β΄
κυρίευσε τὴ Θεσσαλονίκη,
τοὺς ἀναγνώρισε τὶς
ἰδιοκτησίεις τῶν μονῶν,
πρᾶγμα ποὺ ἐπικυρώθηκε
ἀργότερα κι ἀπὸ τὸν
Μωάμεθ Β΄ τὸν Πορθητή.*

Γιάννης Λάζαρης

ΟΠΩΣ ΘΑ ΛΕΓΑΜΕ: ΠΟΥΤΙΝ ἢ ΜΠΟΥΣ;

(Ἡ οὐδετερότητα στὴ διεθνῇ πολιτική)

Ἄν ἐξετάσουμε τὴν οὐδετερότητα⁽¹⁾ στὴ διεθνῇ «σκακιέρα», σὲ περιόδους γενικευμένων, μεγάλων κρίσεων (παγκόσμιοι πόλεμοι), ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι μᾶλλον πρόκειται γιὰ... ἀκύρωση χρήσης κάποιων «τετραγώνων» της, συνήθως κρίσιμης γεωπολιτικῆς ἀξίας, παρὰ γιὰ τυχαῖες ἐπιλογές τῶν κρατῶν («τετραγώνων»). Βεβαίως τὸ κάθε κράτος, θεωρητικὰ τοῦλάχιστον, ἔχει τὴ δυνατότητα ἐπιλογῆς γιὰ τὴ στάση του στὴ «σκακιέρα» στὴν βάση τῶν συμφερόντων του. Τὰ συμφέροντά του ὅμως (στὴν πρὸ τῆς κρίσεως περίοδο) ἔχουν ἤδη «συνοφανεθῇ» μὲ τὰ συμφέροντα τῆς δύναμης (μεγάλος «παίκτης»), ποὺ πολιτικο-οἰκονομικὰ ἐλέγχει τὴν περιοχὴ, ὅπου τοῦ ἔλαχε τὸ «οἰκόπεδο» - «τετράγωνό» του.

Γίνεται λοιπὸν φανερό, ὅτι ἡ ἐπιλογὴ τῆς οὐδετερότητας περισσότερο ἀφορᾷ στὸ μεγάλο παίκτη παρὰ στὸ «τετράγωνο» τῆς «σκακιέρας». Μὲ ἄλλα λόγια, τὰ οὐδέτερα «τετράγωνα» της γίνονται κωλύματα στὰ πλαίσια μιᾶς εὐρείας στρατηγικῆς σχεδίασης ἐνάντια στὸν «παίκτη», ποὺ θὰ ὀλισθήσῃ σὲ ἐκτροπὴ μὲ τὴ χρήση στρατιωτικῶν μέσων. Ἐπομένως, ἡ οὐδετερότητα μὲ τίς διαβαθμίσεις της (εὐμενὴς οὐδετερότητα, ψυχρὴ οὐδετερότητα κ.λπ.), προσαρμοσμένη στίς κατὰ περίπτωσιν ἀνάγκες τοῦ εὐρύτερου πλάνου, ποὺ εἴπαμε, ἀποτελεῖ ἀμυντικὸ μέτρο τοῦ στρατιωτικὰ ἀμυνόμενου παίκτη.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ ὁ «ὀλισθηίσας» σὲ πολεμικὴ (στρατιωτικὴ) ἐκτροπὴ «παίκτης», στὴν προσπάθεια διεκδίκησης τῶν γενικῶν συμφερόντων του (σὲ στιγμὲς ἔντασης τοῦ «παιγνίου»), καθίσταται ἐπιτιθέμενος στὴν «σκακιέρα». Ἡ οὐδέτερη ἐπομένως χρήση κρίσιμων τετραγώνων (ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ στρατιωτικὰ ἀμυνόμενου) περιορίζει σοβαρὰ τὴν ἐλευθερίαν δράσης του (προαπαιτούμενο ἐπιτυχίας τοῦ ἐπιτιθέμενου) καί, σὲ συνδυασμὸ μὲ ἄλλα μέσα, τὴ μονοδρομοῦν καὶ τὴν παροχετεύουν στὸ πλαίσιο δράσης τοῦ ἀμυνόμενου. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα εἶναι θέμα χρόνου καὶ τρόπου διαχείρισης τῆς νίκης τῆς (στρατιωτικῆς) ἀμυνόμενης πλευρᾶς.

Ο Βασιλιάς και ο πρωθυπουργός στο
έλληνικό στρατηγείο στο Χατζή-Μπεϊλίκ
(Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη).

Στη Νεοελληνική Ιστορία υπάρχει η μεγαλύτερη δυνατή επιβεβαίωση του ιστορικού κανόνα της ουδετερότητας στη διεθνή «σκακιέρα» στην περίοδο 1912-1922, που ονομάστηκε περίοδος Έθνικού Διχασμού. Αυτός ο έθνικος διχασμός δεν ήταν τίποτε άλλο από την σύγκρουση εκείνων, που γνώριζαν ιστορικά, ποιά είναι η πολιτική μοίρα της γεωστρατηγικής περιοχής, που ονομάζεται Ελλάδα, δηλαδή οι Βενιζελικοί, οι όποιοι «φυσιολογικά» έζησαν τη χώρα στο άρμα των Αγγλογάλλων, αποφεύγοντας με κάθε τρόπο την ουδετερότητα και από την άλλη πλευρά εκείνοι, που έπαιξαν το ιστορικό καμμένο χαρτί της ουδετερότητας, οι βασιλικοί, με αποτέλεσμα να διακλυβέυσουν ό,τι κέρδισε η Ελλάδα με την ένταξή της στη Αντική Συμμαχία.

Πρέπει να τονίσουμε ιδιαίτερα, ότι ο κανόνας αυτός έχει τρομερή επικαιρότητα σήμερα, που η ήγερσία της Ελλάδος προσπαθεί να ισορροπήσει ούδέτερες σχέσεις μεταξύ Δύσης και της Ρωσίας του κ. Πούτιν. Αυτή η πολιτική ισορροπία είναι ακριβώς ίδια με την ισορροπία του σχοινοβάτη: είτε δεξιά γείρει είτε αριστερά, το αποτέλεσμα θα είναι οίκτρο. (Βλ. «Από τον κ. Πούτιν στο Μπουργκάς κι από το Μπουργκάς... στη Ζήμενς», «Δ», τ. 316 ή <http://www.davlos.gr/pdf/ziemens.pdf>).

Ἡ ἐλληνικὴ οὐδετερότητα κατὰ τὸν Α΄ Π.Π.

πὸ τὴν ἔννοια αὐτὴ γίνεται εὐκολώτερο νὰ κατανοηθῇ ἡ πολιτικὴ οὐδετερότητας, ποὺ ...ἐπιλέχτηκε σὲ κρίσιμες περιόδους γιὰ τὴν πατρίδα μας, μὲ δεδομένο τό, μεγάλης γεωπολιτικῆς ἀξίας, «πόστο» τῆς. Ἡ πρώτη ἀφορὰ στὸ μεγάλο ἐπεισόδιο τῆς σύγχρονης παγκόσμιας Ἱστορίας, τὸν Α΄ Π.Π., ὅπου ἡ οὐδετερότητα ἐμφανίζεται νὰ προκύπτῃ ἀπὸ τὴ «Γερμανοφιλία» τοῦ Κωνσταντίνου⁽²⁾. Ἡ προσεκτικὴ καὶ σὲ βάθος ἐξέταση τῶν πραγμάτων ὅμως ἄλλα δείχνει...

Ἡ φυσικὴ ἀνεπάρκεια τοῦ στρατιωτικοῦ μας μηχανισμοῦ, ὡς ἐκ τοῦ περιορισμένου τῶν δυνατοτήτων τῆς μικρῆς μας χώρας, καὶ συνακόλουθα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους τῆς ἐποχῆς, ὑπῆρξε ὁ ἀντικειμενικὸς – ἀποτρεπτικὸς παράγοντας τῆς (ἄνευ ὅρων ἐγγυήσεως τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητος) ἔνταξης τῆς χώρας στὴν ANTANT, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1915, καθ' ὅσον ἔπρεπε νὰ ἀνταποκριθῇ ταυτόχρονα:

α Στὴν ἐνίσχυση τῆς ἅμεσα ἀπειλούμενης Σερβίας μὲ ἱκανὲς δυνάμεις (4-5 Μεραρχίες) γιὰ τὴν, ἀμφισβητούμενης δυνατότητας, ἀπόκρουση τῆς ἄρτια προετοιμασμένης καὶ ἰσχυρότατης δυνατότητας κρούσης Γερμανο-Αὐστριακῆς «σφύρας» στὴ γραμμὴ τοῦ ποταμοῦ Σάβου, συνδυασμένης μὲ πλευρικὴ, ἐπιθετικὴ ἐνέργεια τῆς Βουλγαρίας (4 Μεραρχίες). Αὐτονόητα, σὲ περίπτωσιν, ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀποτυχίας τῆς ἐκεῖ ἄμυνας, διακυβεύοταν σοβαρὰ ἡ τύχη τῆς πρόσφατα (ἀνα)κτηθείσας Μακεδονίας μας (Βαλκανικοὶ Πόλεμοι).

β Στὴν ἐτοιμότητα τοῦ οὕτω-πως ἀποδυναμωμένου στρατιωτικοῦ μας μηχανισμοῦ ἄμυνας ἀπὸ τὸ ἐνδεχόμενο συνδυασμένης ἐπιθετικῆς ἐνέργειας ἀπὸ τὴς Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας (ποὺ βρισκόνταν σύμμαχοι μὲ τὴς Κεντρικὰς Δυνάμεις), σὲ εὐπαθεῖς στρατηγικὰ καὶ ἀπὸ πλευρᾶς κοινωνικῆς συνοχῆς ζῶνες τῆς ἐπικρατείας μας (Ἀνατ. Μακεδονία, νησιὰ Ἀνατ. Αἰγαίου).

Ἕνας λοιπὸν ἀπὸ τοὺς κορυφαίους παράγοντες τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ στὴ λογικὰ ἀναμενόμενη, μὲ ἐθνικὰ κριτήρια, ἐπιλογὴ τῆς οὐδετερότητας! Ὁ λογικὰ (πιθανώτερα) προσκείμενος σ' αὐτὴν ἦταν αὐτός, ποὺ βρισκόταν πιὸ κοντὰ στοὺς... ματωμένους δρόμους μεγαλώματος τῆς πατρίδας. Καὶ φυσικὰ αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνο, τὸ στρατηλάτη! Πρόκειται λοιπὸν γιὰ μία ἀναμενόμενη ἐπιλογὴ οὐδετερότητας, ποὺ ὅμως «βόλεψε» πολὺτροπα καὶ μακρόχρονα τὴν ANTANT.

Φυσικὰ ὅχι τυχαῖα ἢ συμπτωματικά, καὶ αὐτὸ διότι:

α **Δημιουργήσε** ἀνεμπόδιστα τὸ προγεφύρωμα Θεσσαλονίκης ἀπὸ τὴς ἀρχῆς Ὀκτωβρίου 1915, μὲ τὴς ἰσχνῆς καὶ ταλαιπωρημένες δυνάμεις τοῦ... «φιάσκου τῶν Δαρδανελλίων», κατὰ προφανῆ παραβίασιν τοῦ διεθνοῦς νόμου (περὶ οὐδετερότητας)!

Β Συγκράτησε, «χωρίς σφαῖρα», τὴν ἰσχυρὴ Γερμανο-Βουλγαρικὴ «σφῦρα» πρὸ τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας τοῦ Αἰγαίου, δεδομένης τῆς ἀνεπάρκειας τῶν δυνάμεων τῆς (προγεφύρωμα Θεσσαλονίκης), μέχρι νὰ ἐνισχυθοῦν γιὰ τὴν ἐπιθετικὴ τους δράση καὶ ἀποφασιστικὴ συμβολὴ τους στὴν τελικὴ νίκη.

Υ Ἔστρεψε τὴν εὐθύνη γιὰ τὴν ἐντὸς 45 ἡμερῶν κατάρρευση τῆς Σερβίας στὴν οὐδετερότητα τῆς Ἑλλάδας, καλύπτοντας ἔτσι τὴν... «ἀδυναμία» ἐνίσχυσής της μὲ δικές της δυνάμεις, ποὺ προτίμησε νὰ τὶς δαπανήσῃ σ' ἓνα «φιάσκο», λίγο πρὶν...

Δ Δημιούργησε εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις στὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας μας, μὲ τὸ διχασμό, ἐνὸς «πρωτολείου» ἐμφύλιου πολέμου, στὴν βάση τῆς ἄλλης ἄποψης (τῆς ἀνεπιφύλακτης ἐνταξης στὴν ANTANT, τῆς μακρόπνοα ἐγγυωμένης τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδας), γιὰ τὸ δύσκολο χειρισμὸ τῆς κρισιμώτερης ἴσως φάσης τοῦ Ἀνατολικοῦ ζητήματος (μετασηματισμὸς τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας σὲ ἐθνικὸ κράτος στὴν ...ὑπηρεσία τῶν πάγιων συμφερόντων τῆς ἐκάστοτε δυνάμεις, ποὺ θὰ ἔλεγε τὴ Μεσόγειο, τότε τῆς Μεγάλης Βρεταννίας).⁽³⁾

*Ἡ ἐπιλογὴ τῆς
οὐδετερότητας κατὰ τὸν
Α' Π.Π. ἦταν προβλέψιμη,
πραγματοποιήσιμη
καὶ ἐπιθυμητή!
Ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀποτέλεσε
«σιωπηρὴ» ἐπιλογὴ τοῦ
διεθνοῦς παράγοντα, ποὺ
ἔλεγε τὴν περιοχὴ
(Μεγ. Βρεταννία).*

* * *

πὸ τὰ παραπάνω γίνεται φανερό, ὅτι ἡ ἐπιλογὴ τῆς οὐδετερότητας ἀπὸ τὸν κορυφαῖο παράγοντα τῆς πολιτικῆς μας ζωῆς ἦταν προβλέψιμη, πραγματοποιήσιμη καὶ ἐπιθυμητή! Ἐπὶ τῆς οὐσίας λοιπὸν ἀποτέλεσε «σιωπηρὴ» ἐπιλογὴ τοῦ διεθνοῦς παράγοντα, ποὺ ἔλεγε τὴν περιοχὴ (Μεγ. Βρεταννία).

Ἡ δευτέρη περίπτωσις προσπάθειας ἐπιλογῆς οὐδετερότητας ἀπὸ τὴ χώρα μας ἀφορᾷ στὸ δεύτερο μεγάλο ἐπεισόδιο, συνέχειας τοῦ πρώτου, στὸ Β' Π.Π., καὶ θὰ παρουσιασθῇ σὲ ἐπόμενο τεῦχος μας.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(1) Σύμφωνα μὲ τὸ Δημόσιο Διεθνὲς Δίκαιο ἢ Οὐδετερότητα, ὑπὸ τὴν πρόσκαιρη αὐτῆς ἔννοια, ὅπως κωδικοποιήθηκε ἀπὸ τὴν Β' συνδιάσκεψη τῆς Χάγης (8-10-1907) συνίσταται στὴν οὐσία τῆς:

α Στὴν ὑποχρέωση τοῦ οὐδέτερου κράτους νὰ μὴν ἀναμειγνύεται ὑπὲρ ἐνὸς τῶν ἐμπολέμων (μὴ χρῆσις σιδηροδρόμων, ἀεροδρομίων, λιμένων, μὴ προμήθεια ὀπλων, μὴ ἐγκατάστασις τηλεφωνικῶν γραμμῶν, μὴ στρατολογία κ.λπ.).

Ⓟ Στο δικαίωμά του να μὴν ἐνοχλῆται κατὰ τὴν ἄσκηση τῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων του, καί, ἐὰν χρειασθῇ, νὰ ἀμυνθῇ τῆς ἀκεραιότητος τοῦ ἐδάφους του, ἐπιβάλλοντας σὲ κάθε εἰσερχόμενο σ' αὐτὸ στράτευμα, τὸν ἀφοπλισμὸ καὶ τὸν περιορισμὸ του.

(2) Ἡ ἀποδιδόμενη αἰτία ἐπιλογῆς τῆς οὐδετερότητας στὴ «Γερμανοφιλία» τοῦ Κωνσταντίνου, συναισθηματικῆς καὶ μόνο ἁξίας, ἐπενδύθηκε σοβαρὰ στὸ πολιτικὸ σκηνικὸ τῆς χώρας γιὰ τὸ διχασμὸ καὶ δι' αὐτοῦ στὴ μὴ ἀναστρέψιμη φθορὰ του ὡς βασιλιᾶ, μετὰ τὸ φοβερὸ «στραπατσάρισμά» του μὲ γαλλικὰ χέρια (1916 — 1917). Ἡ ὑψηλὴ δημοτικότητά του ὡς στρατηλάτη, μὲ τὴ Μεγάλῃ Ἰδέᾳ νὰ φωτίζῃ τὸν οὐρανὸ τῆς Ἑλλάδας, διαμόρφωναν (σὲ «δύσκολους» καιροὺς) συνθήκες αὐτονόμησής του στὴ διεθνῇ σκηνή. Ἔτσι καὶ αὐτὸς χάθηκε στὸ τέλμα τῆς «ἀνυποληψίας», ὡς περιῖπον Γερμανὸς πρᾶκτορας(!), καὶ τὸ παλάτι σωφρονίστηκε καὶ ἐπανῆλθε σύντομα στὴν βρεταννικὴ πραγματικότητα, ὡς... περίπτερο τοῦ Μπάκιγχαμ.

(3) Οἱ εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις, ποὺ δημιούργησε ὁ διχασμὸς, ἐπ' ὠφελεία τῶν δυνάμεων τῆς ANTANT, γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, ἀφορᾷ στὴν βαρύνουσα καὶ αἰτιώδη σχέση του μὲ τὴ Μικρασιατικὴ Καταστροφή, σὲ συνδυασμὸ μὲ μία σειρὰ ἄτυχων ἐπιλογῶν καὶ καταλυτικῶν παραλείψεων.

Ὡς πρώτη ἀτυχὴς ἐπιλογὴ ἐκτιμᾶται ἡ ἀνάληψη τῆς ἐντολῆς στὴ Σμύρνη τὸ Μάιο τοῦ 1919, μὲ παρότρυνση τῆς Βρεταννίας (Λούντ Τζώρτζ), ἀπὸ τὸν φόβο... ἰταλικοῦ πρᾶξικοπῆματος σ' αὐτὴ (εἴσοδος τῆς Ἑλλάδας στὴ Μικρασιατικὴ ...«φάκα»!)

Ἡ ἐπ' ἀνόμοιο τοῦ Κωνσταντίνου (μὲ τὴν ἀποχώρηση τοῦ Βενιζέλου ἀπὸ τὴν πολιτικὴ σκηνή, διὰ τῶν ἐκλογῶν τοῦ Νοεμβρίου 1920) ἀποτελεῖ κορυφαία, καταλυτικῆς σημασίας, ἐπιλογὴ! Ἡ «Γερμανοφιλία» τοῦ πρώτου πρόσφερε ἰδεῶδες ἔρεισμα στοὺς τῆς ANTANT, μὲ τὴ Γαλλία ἐμπρός, γιὰ τὴν πολιτικο-διπλωματικὴ ἀποδυνάμωση τῆς ἐλληνικῆς ἐντολῆς, μὲ ἀντίστοιχη ἐνδυνάμωση τοῦ ἐκτὸς διεθνoῦς νόμου (βλ. Συνθήκη Σεβρῶν) Κεμάλ! Τὸ Μάρτιο καὶ τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1921 Ἰταλία καὶ Γαλλία ἀντίστοιχα ὑπογράφουν συμφωνίες μὲ τὸν Κεμάλ, ἀναγνωρίζοντας τὴ διεθνῇ του ὑπόσταση καὶ ἀνατρέπουν πρᾶκτικὰ τὴ Συνθήκη τῶν Σεβρῶν. Συνακόλουθα οἱ ἐντολοδόχοι (Γαλλία καὶ Ἰταλία) ἀποσύρουν τὰ στρατεύματά τους ἀπὸ τὴ Μικρὰ Ἀσία, κλείνοντας στὴν «φάκα» τὰ δικὰ μας!

Ἡ Βρεταννία παραμένουσα ἐντολοδόχος δύναμις τῶν Στενῶν (μέχρις ὀριστικῆς διευθέτησης τοῦ καθεστώτος τους), ἀφίνει τὰ πράγματα νὰ πάρουν τὸ δρόμο τους, δέχοντας ποὺ καὶ ποὺ τὴ «συμπάθειά» της στὸ παγιδευμένο (μὲ ὑπαιτιότητά της) «θήραμα».

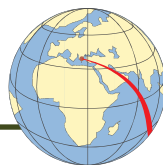
Ὑπῆρχε καὶ μέλλον... βρεταννικὸ, φυσικὰ...

Ἡ ἐκτροπὴ τοῦ ἐκστρατευτικοῦ μας σώματος πέραν τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων τῆς ἐντολῆς μας (ἐπιχειρήσεις Μαρτίου 1921) καὶ τὸ ἀπονενομημένο ἐγχείρημα πρὸς Ἄγκυρα (Αὐγουστος - Σεπτέμβριος 1921) ἔβαλαν γιὰ καλὰ τὸ σύνολο τοῦ στρατιωτικοῦ δυναμικοῦ μας στὴ Μικρασιατικὴ «φάκα».

Μέσα σὲ δυσμενέστατες πολιτικο-διπλωματικὲς συνθήκες καὶ μὲ τὶς παραπάνω ἀτυχέστατες ἐπιλογές ἡ φοβερὴ δίνη τοῦ διχασμοῦ, ποὺ διαπερνᾷ ὅλο τὸ στράτευμα, φέρνει τὴν καταστροφὴ ὡς φυσιολογικὴ κατάληξη, μὲ τὸ θρίαμβο τοῦ Κεμάλ γιὰ τὸ στήσιμο τοῦ νέου, ἐθνικοῦ κράτους τῆς Τουρκίας ὡς λύση τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος!

Στάθης Νελλόπουλος

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΙΔΕΩΝ

ΣΙΜΚΑ ΓΙΑΚΟΜΠΟΒΙΤΣΙ και ΤΣΑΡΛΣ ΠΕΛΛΕΓΚΡΙΝΟ, *Ὁ Τάφος τῆς Οἰκογένειας τοῦ Ἰησοῦ*

Τὸ βιβλίον αὐτὸ παρουσιάζει ἀκλόνητες ἀποδείξεις γιὰ τὸ ἐν λόγῳ θέμα ἀλλὰ καὶ τὶς συνέπειες τῆς ἀνακάλυψης τῶν ὁσίων τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς οἰκογενείας του - τὶς ἀντιδράσεις-ὑβρεῖς δηλαδὴ ἀνθρώπων, ποὺ ἀρνοῦνται τὴν ὑπαρξὴ τῶν εὐρημάτων (τῶν ὁσίων) καὶ δὲν μπαίνουν στὸν κόπο νὰ μελετήσουν τὰ νέα (καὶ ἀπολύτως τεκμηριωμένα) δεδομένα. Ἡ ἰδέα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ ἔζησε, εἶχε οἰκογένεια καὶ πέθανε -δὲν ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν- τοὺς προκαλεῖ τρόμο, ἀλλὰ καὶ περιάγει σὲ ἀνυποληψία τὸ μήνυμα ἐνὸς ἀνθρώπου, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ θεωρῆται πλέον γιὸς τοῦ Θεοῦ.

Τὰ γεγονότα δὲν ἐπιδέχονται ἀμφισβήτηση. Τὸ 1980 σὲ μία οἰκοδομὴ στὰ προάστια τῆς Ἱερουσαλὴμ βουλντόξες ἀπεκάλυψαν τάφο, ποὺ περιεῖχε δέκα ὀστεοθῆκες τοῦ πρώτου αἰῶνα, στὶς ὁποῖες ἀναγραφόταν, ὅτι στὸ ἐσωτερικὸ τοὺς βρισκόνταν τὰ ὀστά τοῦ Ἰησοῦ, γιου τοῦ Ἰωσήφ, δύο γυναικῶν μὲ τὸ ὄνομα Μαρία καὶ τοῦ Ἰούδα, γιου τοῦ Ἰησοῦ. Τὰ ὀνόματα αὐτὰ ἦταν κοινὰ ἐκεῖνη τὴν περίοδο, καὶ ἔτσι δὲν ἔγινε ὁ συσχετισμός, τὸ ὅλο ζήτημα θεωρήθηκε σύμπτωση. Οἱ ὀστεοθῆκες κατεγράφησαν καὶ μετεφέρθησαν σὲ ἀποθήκη φύλαξης τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ἰσραήλ. Ὁ τάφος σφραγίσθηκε καὶ παρέμεινε στὴν θέση του ὡς μέρος τοῦ κτηριακοῦ συγκροτήματος.

Ὁ Σίμκα Γιακομπόβιτς, βραβευμένος δημοσιογράφος καὶ σκηνοθέτης ντοκιμανταίρ, ἐπανανέκάλυψε τὸν τάφο ἀνέπαφο τὸ 2005. Ἡ ἀναζήτησις τοῦ τάφου, γύρω ἀπὸ τὸν

«ΜΗΔΕΙΑ»: Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Διασχίζοντας τὰ καρποχώραφα τῆς ὁμορφῆς Κατοχῆς στὸ Δέλτα τοῦ Ἀχελφῶν, φθάνομε στὸ βουνὸ τῆς ἀρχαίας πόλης τῶν Οἰνιάδων τῆς Ἀκαρνανίας. Ὁ ἀνηφορικὸς δρόμος ἀνάμεσα στὶς βελανιδιὲς καὶ στὶς ἀσφάκες, στὸ λιτὸ καὶ ἀπέρριτο τοπίο, μᾶς ὀδηγεῖ στὸ Ἀρχαῖο Θέατρο Οἰνιάδων, γιὰ νὰ ἀπολαύσωμε καὶ νὰ διδαχθοῦμε τὰ αἰώνια μηνύματα τῆς «Μήδειας» τοῦ Εὐριπίδη. (24.8.2008). Ἡ «Μήδεια» τοῦ Εὐριπίδη εἶναι μία ἀριστουργηματικὴ τραγωδία πραγματικῆς ἀνατομίας τῆς ἀνθρώπινης φύσης, ὅπου διαπλάθονται διαχρονικοὶ ἀνθρώπινοὶ χαρακτήρες καὶ ἀναδεικνύονται ἀξίες καὶ κοινωνικὲς συμπεριφορές.

Ἡ Μήδεια στὸν Εὐριπίδη δὲν παρουσιάζεται μὲ τὴ μυθικὴ ἀρετὴ τοῦ Ὁρφέα τῶν Ἀργοναυτικῶν: τῇ «*γλυκεῖα Μήδεια, ντροπαλὴ παρθένο, ποὺ ἔχει μεγαλοπρεπὴ μορφή*» (ἡδ' *ἀπαλὴν Μήδειαν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν, παρθένον αἰδοίην*), (783-811) καὶ τὴν ὁποία τὰ Ὀρφικὰ ὁλοκληρώνουν μὲ τὴν ἄλλη πλευρὰ τῆς προσωπικότητάς της, πῶς: «*περιεῖχε στὸ στέρνον της καρδιὰ ἄκαμπτη*» (Μήδει' *ἐν στέρνοισιν ἀκαμπτέα θυμὸν ἐνῶμα*), (986-1014).

Ὁ Εὐριπίδης θὰ διαπλάσῃ μία ἀνθρώπινη, γήινη μορφή, τῆς κατ' ἐξακολούθησι εἰδεχθοῦς δολοφόνου, ποὺ μὲ δολιότητα στὸ τέλος ἐπιτυγχάνει τὴ διαφυγὴ της στὴν Ἀθήνα. Ἀναφέρονται στὴν τραγωδίαν ἑξὶ ἀποτρόπαιες δολοφονίες της. Ἡ πρώτη

ὁποῖο ἔπαιζαν παιδιά, ἀνάμεσα στὰ πολυτελῆ σπίτια καὶ τοὺς κήπους τῶν προαστίων τῆς Ἱερουσαλήμ, ἦταν κατὰ τὸ συναρπαστικό, καὶ μάλιστα, ὅπως παρουσιάσθηκε στὴν Τηλεόραση, ἰδιαίτερα ὅταν, ἐνῶ εἶχε δοθῇ ἄδεια ἔρευνας καὶ εἰσόδου, οἱ Ἰσραηλινὲς Ἀρχεὶς διειμήνυσαν στὸν Γιακομπόβιτσι καὶ τὴν ὁμάδα του νὰ ἐπανασφραγίσουν τὸν τάφο καὶ νὰ φύγουν.

Ὅμως μὲ τὴν βοήθεια τοῦ ἐγκληματολόγου-ἀρχαιολόγου Τσαρλς Πελλεγκρῖνο καὶ ἄλλων οἱ ἐρευνητὲς κατέληξαν στὸ συμπέρασμα, ὅτι ἦταν ἀπίθανο στατιστικά, ὁ συνδυασμὸς αὐτὸς τῶν ὀνομάτων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων τὰ ὀστὰ ἀνεκαλύφθησαν σ' αὐτὸν τὸν χώρο, νὰ ἀποτελῇ σύμπτωση. Αὐτὸς ὁ τάφος εἶτε ἀνῆκε στὸν Ἰησοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τὴν οἰκογένειά του εἶτε σὲ κάποια ἄλλη οἰκογένεια, τὰ ὀνόματα τῶν μελῶν τῆς ὁποίας ἦταν ἀκριβῶς τὰ ἴδια. Οἱ πιθανότητες νὰ ἰσχύῃ ἡ πρώτη ἐκδοχὴ ἦταν συντριπτικὰ περισσότερες.

Ἀκολούθησε ἀνάλυση εἰδικῶν στὸ γενετικό ὕλικό, ποὺ βρέθηκε στὶς ἄδειες ὀστεοθῆκες τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Μαρίας Μαγδαληνῆς. Ἀπὸ τὴν ἀνάλυση τοῦ DNA κατεδείχθη, ὅτι τὰ δύο ἄτομα δὲν ἦταν συγγενεῖς. «Οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι θάβονταν στὸν ἴδιο τάφο, εἶτε ἦσαν ἐξ αἵματος συγγενεῖς εἶτε σύζυγοι» (σελ. 168). Ἀκόμη χειρότερα γιὰ τοὺς «λάτρεις τῆς παράδοσης» οἱ συγκεκριμένοι Ἰησοῦς καὶ Μαρία εἶχαν ἓναν γυιό, ἐπ' ὀνόματι Ἰούδα.

Συνεπῶς ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε μ' ἓναν ἄνθρωπο, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ὠραιοποιήθηκε ἀπὸ τοὺς ὁπαδοὺς του μετὰ τὴν θανάτωσή του ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, μετατρέποντας τὴν ἥττα του σὲ νίκη καὶ ὑψώνοντας τὸ πρόσωπό του στὴν θεότητα μὲ τὴν γνωστὴ μέθοδο τοῦ δόγματος.

Στὴν «Πρὸς Κορινθίους» 15: 12-19 ἐπιστολὴ τοῦ ὁ Παῦλος παραδέχεται, ὅτι, ἂν ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν, τότε ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία θὰ ἦταν νεκρὸ γράμμα.

στὴν Κολχίδα. Κομματιάσει τὸν ἀδελφὸ τῆς Ἀψυρτο καί, πετώντας τὰ κομμάτια του στὴ θάλασσα, ἀνεβαίνει ἀμέσως στὴν καλλιπρωρὴ Ἀργώ, ἐξασφαλίζοντας μὲ αὐτὸ τὸν εἰδεχθῆ τρόπο τὴν καθυστέρηση, μὲ τὴν περισυλλογὴ τῶν κομματιῶν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, νὰ καταδιώξουν τὰ πλοῖα τοῦ Αἰήτη τὴν Ἀργώ. Ἡ δεύτερη στὴν Ἰωλκὸ. Ἐπείσε τὶς κόρες τοῦ βασιλιᾶ Πελία νὰ κομματιάσουν τὸν γέροντα πατέρα τους καὶ νὰ τὸν ρίξουν σὲ καυτό νερό, γιατί ἔτσι θὰ γινόταν πάλι νέος. Καὶ ἡ δολοφονικὴ αὕτη πράξη ἀποσκοποῦσε στὸ νὰ γίνῃ ὁ Ἰάσωνας βασιλιάς. Ὁ Ἄσαστος ὅμως, γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ Πελία, καταδίωξε τὸν Ἰάσωνα καὶ τὴ Μήδεια, οἱ ὁποῖοι κατέφυγαν μὲ τὰ δύο παιδιά τους στὴν Κόρινθο. Ἀκολουθοῦν δὲ στὴν Κόρινθο οἱ τέσσερις δολοφονίες. Ὁ Ἰάσωνας, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ βασιλικὴ ζωὴ, ἀρραβωνιάζεται τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ Κρέοντα τῆς Κορίνθου. Ἡ Μήδεια ἐξοργίζεται καὶ μηχανεύεται δολοφονικὴ ἐκδίκηση. Ἀποφασίζει νὰ σκοτώσῃ τὸν Κρέοντα καὶ τὴν κόρη του καὶ τὰ δύο παιδιά τῆς. Ἀλλὰ διαλογίζεται φανερὰ μπροστὰ στὸ Χορὸ τῶν γυναικῶν, ποὺ συμμερίζονται τὶς ἀπόψεις τῆς: **«Καὶ λοιπὸν πέθαναν, ποιά πόλη θὰ μὲ δεχτῇ; Ποιά γῆ ἄσυλο καὶ οἰκία φιλόξενη θὰ παράσχη ἐχέγγνα προστασίας στὸ σῶμα μου; Δὲν ὑπάρχει. Θὰ περιμένω λοιπὸν ἀκόμη λίγο χρόνον, καὶ ἂν φανῇ κάποιος πύργος ἀσφαλείας, μὲ δόλο θὰ ἐκδικηθῶ καὶ σιωπηλὰ κάνω τὸν φόνο»** (καὶ δὴ τεθναῖν' τίς μὲ δεξεται πόλις, τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύνους ξένος παράσχων ρύσεται τοῦμὸν δέμας; οὐκ ἔστι, μείνας' οὖν ἔτι σμικρὸν χρόνον, εἰ

«Ἀναστήθηκε ὁμως», μᾶς λέει ἡ Βίβλος εἴτε μιᾶ γιὰ μάταιη πίστιν εἴτε γιὰ βάσιμη πίστιν, διότι ἡ πίστις δὲν χρειάζεται τὶς ἀποδείξεις, ποὺ θὰ προσκομίσῃ στὸ δικαστήριον ἕνας ἐγκληματολόγος. Βέβαια στὴν Βίβλο γίνεται προσπάθεια νὰ συγκερασθοῦν πίστις καὶ ἀπόδειξις στὸν Θωμᾶ τὸν ἄπιστο, ὁ ὁποῖος, λέγεται, ἐπέστη γιὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅταν ἄγγιξε τὶς πληγὰς τοῦ μόλις ἀναστάντος Ἰησοῦ. Στὴν ἐπιστολὴ «Πρὸς Κορινθίους» τὰ γεγονότα θεωροῦνται ἅμεσα συνυφασμένα μὲ τὰ ζητήματα τῆς πίστεως, συγχέονται. Ἡ σύγκρουσις τῆς πίστεως καὶ τῶν ἀντικειμενικῶν γεγονότων εἶναι σημεῖο τῶν καιρῶν μας. Ἡ τυφλὴ πίστις, τὴν ὁποία ἀπαιτεῖ ἡ θρησκεία, ἐνῶ ἀρνεῖται τὴν τύφλάν της, εἶναι ἰδὸς στὸ μυαλὸ μας, ἕνας τρόπος, γιὰ νὰ ἐπιβάλλεται σιωπὴ στοὺς ἀγνωστικιστὲς καὶ τοὺς ἄθεους καὶ νὰ τοὺς κἀνῃ ἀνεπιθύμητους στοὺς συνανθρώπους τους.

Τὰ πραγματικὰ πρόσωπα αὐτοῦ τοῦ βιβλίου εἶναι ἐκεῖνα, ποὺ ἀναφέρονται στὶς ὁσπεθῆκες. Δὲν ἔχουν καμμία σχέσιν μὲ τὶς ὑπερβολὰς τῆς Βίβλου. Πρόκειται γιὰ ἀνθρώπους ποὺ ἔζησαν. Τὰ μυθεύματα γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό τους ἐνίσχυσαν τὴν πίστιν τῶν ὁπαδῶν τους, κατὰ ποὺ θυμίζει ἐκείνους, ποὺ νομίζουν ὅτι κάπου εἶδαν ζωντανὸ τὸν πρὸ πολλοῦ νεκρὸ Ἑλβὶς Πρίσλεϋ.

Ὁ Τάφος τῆς Οἰκογένειας τοῦ Ἰησοῦ εἶναι μία εὐγλωττὴ πρωτοποριακὴ προσπάθεια, ποὺ ἐντάσσεται σ' ἕνα εὐρύτερο πλαίσιο ἀναζήτησης τῆς φυσικῆς μας καταγωγῆς, ἐλευθερῆ ἀπὸ φαντασιώσεις, ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ στὸ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὴν πραγματικὴ εὐθύνη ποὺ ἔχουμε ὁ ἕνας ἀπέναντι στὸν ἄλλον. «Ἡ γνώσις μας γιὰ τὸ παρελθὸν πρέπει νὰ τεθῇ ὑπὸ τὸ φῶς νέων τεχνικῶν ἀνάλυσης καὶ ἐξονυχιστικῆς φυσικῆς-κλινικῆς ἔρευνας, καὶ ἡ συνεχιζόμενη ἔρευνα γιὰ νέες ἀποδείξεις μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει «ἀνησυχητικὰς» δι-ορθώσεις σὲ ἀπόψεις, θεωρήσεις τοῦ παρελθόντος.»

Μετάφραση: Α.Γ.

Τζωρτζ Ζεμπρόβσκι

μὲν τὶς πύργους ἀσφαλὲς φανῇ, δόλῳ μέτειμι τόνδε καὶ σιγῇ φόνον) (380-390). Ὁ Αἰγέας, ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀθήνας, παρουσιάζεται στὴν κατάλληλὴ στιγμή ὡς πύργος ἀσφαλείας τῆς Μήδειας, τὸν ὁποῖον αὐτὴ δένει μὲ τοὺς ἀναγκαίους ὄρκους. Ἔτσι προχωρεῖ ἡ Μήδεια ἀδίστακτῃ στὶς τέσσερις δολοφονικὰς πράξεις, παρὰ τοὺς μητρικοὺς ὀλοφυρμούς γιὰ τὰ παιδιά της. Ἡ Μήδεια τοῦ Εὐριπίδη παρουσιάζει ὀλοκληρωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ μιᾶς κατ' ἐξακολούθησιν εἰδεχθοῦς δολοφόνου μὲ διάφορα αἷτια: ἔρωτας, ἐξουσία καὶ ἐκδίκησις, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν διασφάλισιν τοῦ ἀτόμου της. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ ξεχωριστὸ κεφάλαιον στὶς ἐπιστῆμες τῆς Ψυχολογίας καὶ τῆς Ψυχιατρικῆς.

Ὁ Ἰάσωνας τῆς Μήδειας τοῦ Εὐριπίδη δὲν ὑμνολογεῖ τὸν «δεινὸν ἥρωα, ἔνδοξο Αἴσονος υἱόν» (δεινοβὴν ἥρωα περίκλυτον υἱά), (47-74) καὶ τὸν «τετιμιμένον Αἴσονος υἱόν», (278-306) τοῦ Ὁρφέα τῶν Ἀργοναυτικῶν, ἀλλὰ τὸν προσγειώνει στὸν ἀνθρώπινον χαρακτήρα ἐνὸς βασιλόπαιδα. Ἀπευθυνόμενος ὁ Ἰάσωνας στὴ Μήδεια θὰ τῆς ὁμολογήσῃ τὸ λόγο, ποὺ ἀποφάσισε νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη τοῦ βασιλεῖς Κρέοντα, πῶς: «τὸ μέγιστον ἐπιζητοῦσα, νὰ ζοῦμε καλὰ καὶ τίποτα νὰ μᾶς λείπῃ. Γνωρίζω, ὅτι τὸν φτωχὸν κάθε φίλος τὸν ἀποφεύγει» (τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῦμεν καλῶς καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γινώσκων ὅτι πέννητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος), (550-560). Ἀλλὰ καὶ εἶναι συνυπεύθυνος μὲ τὴ Μήδεια στὶς δύο ἀποτρόπαιες δολοφονίες τῆς Κολχίδας καὶ τῆς Ἰωλκοῦ.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΘΩΜ. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ, Τὸ Κρητικὸ Λεξιλόγιο

“ • **Γάζα** πόλις Φοινίκης, νῦν δὲ Παλαιστίνης πρὸ τῆς Αἰγύπτου, ἐκλήθη καὶ Ἄζα καὶ μέχρι νῦν Σύροι Ἄζαν αὐτὴν καλοῦσιν, ἀπὸ Ἄζωνος τοῦ παιδὸς Ἡρακλέους. Μυθολογοῦσι δὲ τινες ὑπὸ Διδὸς κτισθῆναι καὶ ἐν αὐτῇ ἀπολιτεῖν τὴν ἰδίαν γάζαν, οὕτω τῶν Περσῶν τὰ χρήματα καλούντων. Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἰώνη, ἀπὸ τῆς Ἰοῦς προσπλευσάσης καὶ μεινάσης (αὐτῆς) ἐκεῖ. Ἐκλήθη δὲ καὶ Μίνωα, ὅτι Μίνως σὺν τοῖς ἀδελφοῖς Αἰακῶ καὶ Ραδαμάνθουι υἱῶν ἐξ αὐτοῦ ταύτην ἐκάλεσεν. Ἐνθεν καὶ τὸ τοῦ Κρηταίου Διδὸς παρ’ αὐτοῖς εἶναι, ὃν καὶ καθ’ ἡμᾶς ἐκάλουν Μαρινά, ἐρημνεύομενον Κρηταγενῆ. (Στ. Βύζ.).

• **Κρησφύγετα** τὰ πρὸς τοὺς χεμιῶνας στεγνά, καὶ ὀχυρώματα, καὶ καταφυγή. Οἱ δὲ φασὶν ὅτι Κρηταιεῖς οἱ νησιῶται ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ θαλαττοκρατοῦντας ἔφυγον εἰς σπήλαιά τινα, ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα (Σοῦδα). ETYMOΛ. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ συνδέουν τὸ α’ συνθετικὸ μὲ τὴ λέξη Κρῆς (Κρητικός), βασιζόμενοι στὸ ὅτι στὴν Κρῆτη ὑπῆρχαν σπηλιές, ποὺ χρησίμευαν ὡς κρησφύγετα... Κατ’ ἄλλους ἡ λέξη κρησφύγετον προέρχεται ἀπὸ τὸ κρησφύγετον (μὲ ἀνομοίωση τοῦ δασέος χ- σὲ κ-), ἀποψη ἰσχυρὴ ἀπὸ μορφολογικὴ ἄποψη. Ὡστόσο, πῶς εὐλόγη σημασιολογικὰ φαίνεται ἡ ἐτυμολόγησις τῆς λέξης κρησφύγετον < κρησ-φύγετον, τοῦ ὁποῖου τὸ α’ συνθετικὸ κρησ- ἀνάγεται στὴν πρόθεσις πρὸς [πρβλ. κρηγίστος (πρέ-σβυς)].

• **Πρὸς Κρῆτα κρητίζων** παροιμία, ἐπὶ τῶν μάτην πονούντων. Πολύβιος (8,16), «ὁ δὲ ἠγγόει, τὸ δὴ λεγόμενον, πρὸς Κρῆτα κρητίζων» (Σοῦδα). ”

Ὁ Αἰγέας, ἡγέτης καὶ ἥρωας τῆς Ἀθήνας, ἀπογυμνώνεται στὴ Μήδεια τοῦ Εὐριπίδη καὶ ἀποκτᾷ τὸν χαρακτήρα τῶν πράξεων ἑνὸς καιροσκοποῦ καὶ ἰσχυροῦ βασιλιᾶ. Πείθεται ἀπὸ τὴν Μήδεια, πὼς μπορεῖ νὰ γεννήσῃ μαζί της παιδιά, διερχόμενος στὴν Κόρινθο ἀπὸ τὸ Μαντεῖο τῶν Δελφῶν, ποὺ ζήτησε τὴ γνώμη τῆς Πυθίας γιὰ τὴν ἀτεκνία τῶν δύο γυναικῶν του. Ἔτσι τὴ Μήδεια, ποὺ τοῦ διηγῆθηκε τὴν ἀπαράδεκτη στάση τοῦ Ἰάσονα, τὴν προέτρεψε: «**Νὰ ἐξαφανισθῇ (ὁ Ἰάσωνας) τῶ-
ρα, ἀφοῦ, ὅπως λές, εἶναι κακός**» (*ἴρω νῦν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἔστιν κακός*), (699), νὰ ἔρθῃ μόνη της στὴν Ἀθήνα, καί, γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθῇ διπλωματικὸ ἐπεισόδιο μεταξὺ Ἀθήνας καὶ Κορίνθου, νὰ ἀπομακρυνθῇ πάραυτα ἀπὸ κοντὰ του. Ἐκτὸς τῆς τραγωδίας, συνεχίζει ὁ μῦθος τῆς παράδοσης, πὼς ἡ Μήδεια γέννησε στὴν Ἀθήνα τὸν Μῆδο καὶ ἀποπειράθηκε νὰ δηλητηριάσῃ τὸν ἄλλο γυιὸ τοῦ Αἰγέα, τὸν Θησέα, ποὺ εἶχε ἀποκτήσῃ μὲ τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ τῆς Τροιζήνας Πιθῆα. Ὁ Θησέας τὴν ἀντιλήφθηκε καὶ τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἡ Μήδεια τότε πῆγε στὴν πατρίδα της, ὅπου βασιλιᾶ βρῆκε τὸν σφετεριστὴ τοῦ θρόνου τοῦ πατέρα της, τὸν Πέρση, τὸν ὁποῖον καὶ δολοφόνησε. Ὁ Μῆδος ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Κολχίδας, καὶ ἀπὸ τὴν γενιά του προῆρθαν οἱ Μῆδοι.

Καὶ ὁ Κρέων, ὁ βασιλιᾶς τῆς Κορίνθου, σκέφτεται, πὼς ὁ γάμος τῆς κόρης του μὲ τὸν Ἰάσονα ἐξασφαλίζει βασιλικὴ γενιά, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὴ διάλυση μιᾶς

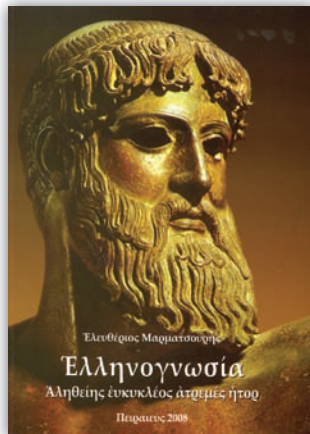
Ἡ ὑπὸ κρίση λεξικογραφικὴ ἐργασία εἶναι θησαύρισμα τῶν λέξεων τῆς ἀρχαίας Κρητικῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, ὅπως ἔχουν σωθῇ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους λεξικογράφους μὲ ἐρμηνευτικὰ καὶ ἐτυμολογικὰ σχόλια. Σκοπὸς ἦταν «νὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ παράδοση αὐτοῦ τοῦ μικροῦ σπάνιου ἔργου σὲ ὁποιονδήποτε Κρητολόγο, μὲ ὅσο δυνατόν πιὸ ἐγκυρες μαρτυρίες». Στὴν 190 σελίδων αὐτὴ ἐργασία παρουσιάζονται πρῶτα οἱ βιογραφίες τῶν ἀρχαίων λεξικογράφων, ἔπειτα τὸ λεξιλόγιο καὶ στὸ τέλος ἀναφορὲς στὴν Κρήτη ἀπὸ τὸν Ὅμηρο, τὸν Πλάτωνα καὶ τὸν Ἀριστοτέλη.

Γιῶργος Γαλανὸς

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΜΑΡΜΑΤΣΟΥΡΗΣ, Ἑλληνογνωσία. Ἀληθείης εὐκυκλέος ἀτρεμεὺς ἦτορ

Τὸ ὑπὸ κρίση βιβλίον περιέχει διαπιστώσεις καὶ στοχασμοὺς ἐνὸς ἐκ τῶν παλαιότερων συνεργατῶν τοῦ “Δαυλοῦ”, τοῦ κ. Λευτέρη Μαρματσούρη, ποὺ δημοσιεύτηκαν κυρίως στὸν “Δαυλό” ἀπὸ τὸ πρῶτο ἔτος κυκλοφορίας του (1982), ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλα περιοδικὰ καὶ ἐφημερίδες.

«Μιὰ ματιὰ στὸν πίνακα περιεχομένων καταδεικνύει τὸ εἶδος τῶν ἐλληνικῶν καὶ παγκοσμίων θεμάτων, ποὺ τὸν ἀπασχολοῦν καὶ ἀπτονται τῆς ἐλληνικῆς πραγματικότητος ἀπὸ τὴν προκατακλυσμιαία ἐποχὴ μέχρι καὶ σήμερα. Ὁ συγγραφέας προσεγγίζει τὴν οὐσία, τὴν παγκοσμιότητα καὶ τὴν διαχρονία τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις του καὶ κυρίως στὸν τομέα τῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Γλώσσας.» Οἱ ἐλληνικὲς πυραμίδες καὶ τὰ παραμύθια περὶ Ἰνδοευρωπαίων, τὰ ψεῦδη περὶ τῆς δῆθεν φοινικικῆς καταγωγῆς τοῦ Ἀλφαβήτου μας, ἡ σιωνιστικὴ προ-

οἰκογένειας.

Ὁ Χορὸς τῶν γυναικῶν ἀποτελεῖ στὸ ἀρχαῖο Θέατρο τὸ ἀντιπροσωπευτικὸ σῶμα τοῦ λαοῦ: Πληροφορεῖται τὶς τέσσερες δολοφονικὲς προθέσεις τῆς Μήδειας, τὶς ὁποῖες συμμερίζεται καὶ τὶς συγκαλύπτει (267). Παλινδρομεῖ καὶ συμβουλεύει τὴν Μήδεια νὰ σεβαστῇ τοὺς νόμους (814), ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ σκοτώσῃ τὰ σπλάγχνα της (816). Τὴ συμβουλεύει ἀκόμη νὰ σκεφθῇ, πῶς θὰ τὴν καταριέται στὴ Γῆ καὶ στὸν Ἥλιο νὰ τὴ βρῇ χαμὸς, πρὶν ἀκόμη σκοτώσῃ τὰ παιδιά της (1258). Τῆς ὑπενθυμίζει τὶς ἀμείλικτες τιμωρίες τῶν θεῶν (1270). Ἀποφασίζει νὰ μῇ στὸ σπίτι, γιὰ νὰ σώσῃ τὰ παιδιά της, ἀλλὰ δὲν τὸ πραγματοποιεῖ (1275). Τέλος δὲ τῆς ὑπενθυμίζει τὴν Ἰνώ, ποὺ μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της πνίγηκε στὴ θάλασσα, ὅταν οἱ θεοὶ τὴν τρέλλαναν, καὶ ἡ Ἥρα τὴν ἔδιωξε ἀπὸ τὰ παλάτια τοῦ Δία (1284). Ὁ Χορὸς περιγράφει τὴ γενικὴ εἰκόνα τοῦ λαοῦ σὲ ὅλες τὶς ἀντιφάσεις του, ποὺ καταλήγει στὴν ἀπραξία καὶ τὴν οὐδετερότητα μπροστὰ στὰ κοινωνικὰ δράματα.

Ἡ τροφός, ποὺ ἀνοίγει τὴ σκηνὴ τῆς τραγωδίας, ἀποτελεῖ τὴν κλασικὴ περίπτωση δουλικότητος τοῦ δούλου. Πονάει γιὰ ὅλα, ἀλλὰ δὲν διανοεῖται νὰ σώσῃ τὰ παιδιά, καταγγέλλοντας τὴν ἀπόφαση τῆς κυρίας της νὰ διαπράξῃ τέσσερις δολοφονίες.

Καὶ ὁ σοφὸς γέρος παιδαγωγὸς θὰ πῇ γιὰ τὸν ἄκαρδο Ἰάσονα στὴν τροφό: «**Ποιὸς δὲ τῶν θνητῶν δὲν φέρεται ὅμοιος; Τώρα μόλις τὸ γνωρίζεις, ὅτι ὁ καθέννας μόνον**

παγάνδα στὰ ἑλληνικὰ σχολεῖα, ἡ προκατακλυσμαία παρουσία τῶν Ἑλλήνων στὸν Εἰρηνικὸ εἶναι μερικὰ ἀπὸ τὰ θέματα, ποὺ ἀπασχόλησαν τὸ συγγραφέα.

Ἔχουν πληθύνει τὰ τελευταῖα χρόνια, ὅπως ἐπισημαίνει ὁ προλογίσας τὴν ἔκδοση, τὰ βιβλία ἀνθρώπων ἀδαῶν καὶ ἡμιμαθῶν, ποὺ συγχέουν τὴν πραγματικότητα μὲ τὴν φαντασία, τὴν παραεπιστήμη μὲ τὴν ἐπιστήμη, τὴν ἀλήθεια μὲ τὸ ψεῦδος. Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἐξ ἄλλου «ἀπὸ ἀδράνεια ἐξακολουθοῦν νὰ περιπατοῦν στοὺς πολυσύχναστους δρόμους τῆς δοξασίας καὶ τῆς πλάνης. Ἐλάχιστοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ βαδίζουσιν στὸν ἀνάντη καὶ ἐρημικὸ δρόμο τῆς σοφίας. Αὐτοὺς, ὅπως λέει ὁ Παρμενίδης, δὲν τοὺς κατευθύνει κάποια κακὴ μοῖρα, ἀλλὰ ἡ Θέμις καὶ ἡ Δίκη μὲ τὴν συμπαντικὴ καὶ τὴν ἀνθρώπινη σημασίαν τους. Διότι ἔχουν χρέος νὰ μάθουν καὶ τῆς ὀλοστρόγγυλης ἀλήθειας τὴν ἀτρόμητη καρδιὰ (ἀληθείης εὐκυνκλέος ἀτρεμὲς ἦτορ), ἀλλὰ καὶ τὶς δοξασίες τῶν θνητῶν, στίς ὁποῖες δὲν πρέπει νὰ δείχνη κανεὶς καμμία ἐμπιστοσύνη.

» Ὁ κ. Μαρματσούρης, ὡς ἐραστής τῆς ὀλοστρόγγυλης ἀλήθειας, μὲ τὸν ἀτρεμὴ, ἀνδροπρεπῆ, σεμνὸ, προφητικὸ καὶ καθαρὰ ἑλληνικὸ λόγο τοῦ ἀνήκει στοὺς ἐλάχιστους οἰδῶνους ὁδοιπόρους στὸν δρόμο τῆς σοφίας». Οὔτε κραυγάζει, οὔτε ψιθυρίζει. Λέει μὲ μετριοπάθεια τὶς ἀπόψεις τοῦ ἀκολουθῶντος τὸν Ἀριστοτέλη, ποὺ γράφει στὰ «Ἠθικὰ Νικομάχεια» (1000 b): «Οὕτω δεῖ πᾶς ἐπιστήμων τὴν ὑπερβολὴν μὲν καὶ τὴν ἑλλειψιν φεύγει, τὸ δὲ μέσον ζητεῖ καὶ τοῦδ' αἰρεῖται.»

Γιάννης Λάζαρης

τὸν ἐάντὸ τοῦ περισσότερο ἀγαπᾷ παρὰ τοὺς ἄλλους» (τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε, ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ).

Ἡ «πρωτοπόρα ἐμπνευση» τοῦ Ρώσσου σκηνοθέτη Ἀνατόλι Βασίλιεφ ἦταν νὰ παιχτῇ ἡ τραγωδία «Μήδεια» τοῦ Εὐριπίδη ὡς ἐπιθεώρηση, ἀγνωώντας, πὼς κάθε θεατρικὸ εἶδος ἔχει καὶ τὴν ἀντίστοιχη σκηνοθετικὴ τοῦ παραστάση. Ἄφρωνος ὁ θεατὴς παρακολουθοῦσε τὴν ἐπιθεωρησιακὴ παράσταση, ἀλλὰ καὶ μὲ ὀργὴ γιὰ τὸ σκηνοθέτη καὶ οἶκτο γιὰ τοὺς ἠθοποιούς. Στεκόμαστε στὴν ἀδιαμφισβήτητη σήμερα Ἑλληνίδα ἱέρεια τῆς ὑποκριτικῆς τέχνης τοῦ ἀρχαίου Θεάτρου Λύδια Κονιόρδου. Πόση θλίψη αἰσθάνονταν οἱ θεατὲς γιὰ τὴ μεγάλη τραγωδὸν π.χ. στὸ διάλογο τῆς Μήδειας μὲ τὸν βασιλιὰ τῆς Ἀθήνας Αἰγέα. Ἡ ὑποκριτικὴ τέχνη δὲν ἦταν στὴν ὑπηρεσία τοῦ νοήματος καὶ τοῦ θεάματος τῆς τραγωδίας. Ὁ Χορὸς μὲ ἄναρχες κραυγές, ἡ μουσικὴ, τὰ σκηνικά, τὰ ἐνδυματολογικά, ὅλα ἐκτὸς τῆς τραγωδίας, τελικὰ μία ἄθλια παράσταση. Τὸ Θέατρο διδάσκει καὶ ψυχαγωγεῖ. Σὲ αὐτὴ τὴν ἐπιθεωρησιακὴ παράσταση τῆς τραγωδίας κανένας θεατὴς δὲν ἀντελήφθη τὰ πάνω ἀπὸ εἴκοσι ἀποφθέγματά της οὔτε καὶ ἀσφαλῶς τὰ διαχρονικὰ μηνύματα. Ἀποχωρήσαμε στὸ τέλος τῆς παραστάσης, χειροκροτώντας, φτωχότεροι.

Ἀλλὰ «οὐδὲν κακόν, ἀμιγὲς καλοῦ». Τέλος πλέον οἱ ἄθλιες παραστάσεις τοῦ ἀρχαίου Θεάτρου. Τὸ Θέατρο, παλιὸ καὶ καινούργιο, θὰ πρέπει νὰ παίζεται στὴν ἐποχὴ του, καὶ ὁ θεατὴς, ἂς μὴ τὸν ὑποτιμᾶμε, ἔχει τὴν ἰκανότητα νὰ ἀντλήσῃ διαχρονικὰ μηνύματα. Ἰσχύει ἐκεῖνο, ποὺ ἔχει διατυπώσει ὁ Θουκυδίδης: «Ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν καὶ ἀποσκοποῦν στὴ σαφήνεια τῶν γεγονότων καὶ τῶν μελλοντικῶν νὰ συμβοῦν κάποτε ἄλλιν παραπλήσια κατὰ τοὺς ἀνθρώπινους νόμους.» (Ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν καὶ τῶν μελλόντων ποτὲ αὐθις κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τοιούτων καὶ παραπλησίων ἔσεσθαι), (Θουκυδίδου, «Ἱστοριῶν» Α, 22).